

PILNĪGA CILVĒKA AUGUMS

Paldies tev, brāli Nevil. Lai Tas Kungs tevi svēti.

Ir patikami šajā ritā atkal būt lūgšanu namā. Sirsnīgs “labrīt” jums visiem. Un es paļaujos, ka mums visiem šī būs lieliska diena mūsu Kunga Klātbūtnē. Un tā, šorīt es gribu novadīt mācībstundu. Un es gribu nevilcinoties ķerties klāt šai stundai, jo tā ir. . . Es domāju, ka tas ir svarīgi. Un tas ir. . . Un, lai sanākušie tik ļoti nenogurtu, ziniet, tas prasa daudz laika un daudzi stāv kājās. Es uzreiz pievērsīšos mācībstundai.

² Un tā, šovakar es gribu runāt par tēmu *Manas dzīves Pavadonis*. Un es ceru, ka daudzi varēs, ka visi, kas varēs, būs šeit tajā laikā, šovakar. Tomēr, ja jums ir pašiem sava draudze, mēs. . . protams, mēs gribam, lai jūs esat savā draudzē. Jūsu pienākums ir būt tur, kur ir jūsu pienākumu postenis, lai jūsu gaisma mirdzētu.

³ Lūk, katru reizi, kad jūs atbraucat, mēs joprojām ceram, ka mums šeit būs vairāk vietas. Taču mums ar to ir grūtības, ak, it visā. Pilnvaroto padome ir izpētījusi visas šī jautājuma nianšes. Un viņi aizsūta uz vienu vietu, un tur tiek dota atļauja; pēc tam aizsūta uz citu vietu, bet tur uzliek liegumu. Un atkal aizsūta, un *tur* viņi apstiprina un atpakaļ. Ak, viņiem nebija viegli! Taču, ziniet, sātans vienmēr cīnās pret to, kas ir pareizi. Atcerieties, jums vienmēr ir taisnība par. . .

⁴ Bet es domāju, kur gan tu esi, Antonij. Redzu, ka tu satīki savu tēvu. Un es skatījos tur, auditorijā. Viņš man sacīja, ka tu tur sēdi. Mēs ļoti priecājamies redzēt tevi un tavu tēvu šeit pie mums, brālis Milano no Ņujorkas. Es ceru, ka šoreiz, kad es braukšu uz ārzemēm, es vēlreiz ieskriešu Ņujorkā, kaut kur tur, ja vien Tas Kungs ļaus.

⁵ Un tā, mēs ļoti priecājamies par jums visiem. Vienkārši—vienkārši lieliski, ka esat šeit.

⁶ Bet vakar vakarā mēs brīnišķīgi pavadījām laiku, nu, vismaz es. Man bija. . . [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] “Un Jesaja templi.” Un tāpēc jūs. . .

⁷ Un šorīt gribētos parunāt par tēmu jeb mācīt, ja vien mums izdosies, par “dzīvās Telts būvēšanu; kā būvēt—būvēt dzīvo Telti, kurā dzīvo dzīvais Dievs, par pilnīgo Cilvēku, dzīvā Dieva dzīvo Telti, kurā Viņš māj”. Un, ja. . .

⁸ Kā es saprotu, viņi šeit ļoti labi dzied. Man nekādi nesanāk paklausīties. Bet šovakar es pacentišos nokļūt šeit. Mana sieva stāstīja man par brāli Angrenu, manuprāt, tāds ir viņa vārds, tur no—no Tenesijas. Lūk, viņš bija šeit vakar vakarā. Šodien es viņu neredzu, bet pieļauju, ka viņš atrodas kaut kur šeit. Un man

gribētos, lai viņš šovakar, ja tas būs iespējams, nodzied vai nu *Lejup no Savas Godības*, vai arī *Cik varens Tu*. Man gribētos to paklausīties. Kurš no jums gribētu paklausīties brāli Angrenu? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Ak, man—man patīk, kad labi dzied. Un Meda sacīja, ka viņam ir tāds kā baritons. Un tas man atgādina par mūsu brāli Baksteru; arī viņš ir dziedātājs, kā mēs visi zinām. Un *Lejup no Savas Godības* vai *Cik varens Tu*. Man šķiet, ka es jau atradu, kur viņš ir, lūk. . . Vai tev nav nekas pretī, brāli Angren, šovakar, ja tu neesi pret, ja tu paliksi? Vai tu paliksi vai arī pacentīsies palikt uz vakara dievkalpojumu? Nu, es—es. . . Nu, ne. . . Lūk, ko es pateikšu, kā būtu, ja mēs. . . Es negribu nevienam sagādāt neērtības. Bet kāpēc nē, ja mēs to izdarītu *Septiņu Zimogu* laikā, kad mēs to sludināsim, ja tu atnāksi. Es gribētu to ierakstīt uz lentes, saprotiet, lai man tas būtu, *Cik varens Tu* un arī *Lejup no Savas Godības*, tajā laikā.

⁹ Ak, vai tad kalpot Tam Kungam nav brīnīšķīgi? Es nezinu, ko es darītu, ja es nebūtu kristietis! . . . ? . . . Ir tik labi būt kristietim. Man vienkārši gribas šurpu turpu lēkāt un kliegt pilnā balsi. Būt kristietim, padomā tik, pilnībā noenkurots Kristū!

¹⁰ Es zinu, ka tā cilvēka vārdu es vienmēr izrunāju nepareizi. Viņa iniciāļi ir S. T. vai T. S., vai kaut kas tamlīdzīgs. Samners, brālis Samners. Viņš. . . Es gribu pateikties viņam un viņa dārgajai sievai. Manuprāt viņa pavadija apmēram, kā šķita, apmēram sešus mēnešus, lai pierakstītu tos *Septiņus Draudzes Periodus*. Un tagad mums tas šeit ir pierakstīts, gatavs korektūrai, un tas tiks izdots grāmatas veidā, *Septiņi Draudzes Periodi*. Māsa Samnera, lai kur tu neatrastos, mēs tev noteikti par to samaksāsim. Tas, tas ir prasījis daudz darba. Nu, tā ir šitiek bieza. Man būtu vajadzīgi apmēram seši mēneši, lai to pārlasītu, nemaz nerunājot par to, ka ir jāpārdrūkā no lentes, un tad ir jāpārskata, un jāizņem atkārtojumi un jāuztaisa par grāmatu. Mēs to sagatavosim un uzreiz sūtīsim uz tipogrāfiju, jo mēs domājam, ka tādai lietai pēc iespējas drīzāk ir jānonāk cilvēku rokās, un jūs varēsiet to izstudēt. Un Billijs man tikko kā parādīja, kad es tur ieācu pirms dažām minūtēm, ka—ka—ka tā ir—tā ir gatava sūtīšanai uz druku. Tapēc, māsa, šis lūgšanu nams tev par to samaksās. Es nemaz nedomāju, ka tu to darīsi par velti. Un—un, vai arī mēs. . . Ja mēs nodrukāsim grāmatu un mums būs jāuzliek tai cena, vai kaut kā tamlīdzīgi, tad mēs noteiksim tādu cenu, lai tu kaut ko saņemtu no pārdošanas, lai kas tas arī būtu. Vienkārši parunā ar padomi, ar pilnvaroto padomi, vai ar kādu no viņiem, un viņi par to jautājumu parūpēsies. Lai Tas Kungs tevi bagātīgi svētī.

¹¹ Šeit sēž paveicie brālis un māsa Kidi, teju vai simts gadus veci, tikai nedaudz mazāk. Un es nesen viņu satīku, un viņa sacīja: “Nu, droši vien tā ir pēdējā reize, kad es tevi redzu, brāli Billij.” Sacīja: “Es jau esmu ļoti veca.”

¹² Es sacīju: “Ak vai! Es pat dzirdēt neko tādu negribu. Jūs

esat gluži kā paveci mamma un tētis.” Mēs milam brāli un māsu Kidus. Mēs, visi mil. Un tas ir vienkārši. . .

¹³ Mani tas ļoti iespaido, kad es redzu, kā viņi ienāk draudzē, tāds padzīvojis pāris. Un tikai aizdomājieties, viņi sludināja Evgāņģēliju, vēl pirms es biju piedzimis. Bet es jau esmu vecs vīrs. Jā, padomā tik, viņi sludināja vēl pirms manas piedzimšanas. Un tagad es esmu te; es sāku domāt, ka es jau esmu tik vecs. Es teju vai domāju, ka man jau ir laiks beigt. Es redzu, kā ienāk brālis un māsa Kidi: “Slava Dievam! Aleluja!” Es saku: “Nē, es jūtos lieliski.” Tieši tā. Kad redzi viņus, kā viņi var, kā viņi patiešām tevi iedvesmo!

¹⁴ Tad tu aptver, ka viņi ir gandrīz divas reizes vecāki par mani, taču joprojām dodas darba laukā. Šorit atnāca un paprasīja grāmatas, lai paņemtu grāmatas un tās tirgotu. Prasīja magnetafona lentes, lai varētu doties tur, iegūt dvēseles, atskaņodami tās lentes, gandrīz simtgadīgā vecumā. Nu, kur tad ir jūsu “divi spārni”, par kuriem mēs vakar runājām? Jā. Es sāku aizdomāties: “Kur tad ir manējie?” kad viņš vakardien to—to pateica. Cik tev ir gadi, māsa Kida? [Māsa Kida saka: “Man ir astoņdesmit viens gads—Tulk.] Astoņdesmit viens. Cik vecs esi tu, brāli Tom? [Brālis Kids saka: “Astoņdesmit divi.”] Astoņdesmit viens un astoņdesmit divus gadus veci, un joprojām vicina savus spārnus, darbībā, joprojām turpina.

¹⁵ Ja Ohaio notiek kaut kas nelāgs un par to uzzina māsa Kida, tad mājās uzreiz zvana telefons. Nesen viņa pazvanīja, un mazulis, man šķiet, tā bija meitenīte, bija piedzimis, un viņam bija uz āru izspiedušās zarnas [Māsa Kida saka: “Urinpūslis.”—Tulk.] Urinpūslis mazulītim bija ārpusē. Un ārsts nezināja, ko lai ar to iesāk, un viņš baidījās veikt operāciju. Mēs lūdzāmies. [“Veica operāciju, brāli Branham, un ielika to iekšā, jo īpi sacīja: ‘Viņa nevarēs dzīvot.’ Un viņi vienkārši ielika tās zarnas atpakaļ iekšā.”] Operēja un ielika zarnas atpakaļ, un domāja, ka viņa neizdzīvos. Taču viņa izdzīvoja. [“Nebija izešanas.”] Pēc tam nebija izešanas priekš—priekš. . . caur taisno zarnu, jo barība negāja cauri. Un māsa Kida atkal pazvanīja. Mēs atkal palūdzām, un tagad izešana ir kārtībā. Un, lūk, viņa ir šeit kā liecinieks; tas ārsts arī. Redzat? Tā ir liecība par Kungu Jēzu, vareno Radītāju! Vai redzat, ko centās izdarīt sātans? Atņemt tam mazulim dzīvību. Un pēc tam, redziet, pēc tam, manuprāt, tā sievietē atnāca pie Tā Kunga. [“Viņa atgriezās pie Tā Kunga tieši manās mājās.”] Atgriezās pie Tā Kunga. Māsa Kida atveda viņu atpakaļ pie Kristus pēc tam, kad ar viņas mazuli notika tas lielais brīnums.

¹⁶ Vakār man no Kalifornijas pazvanīja viens turienes brālis—kalpotājs, pie kura es biju, kad pirms daudziem gadiem pirmo reizi braucu uz Kaliforniju. Viņa mazdēls piedzima ar—ar četriem. . . trim aizvērtiem sirds vārstiem. Un es izstāstīju viņam par šo gadījumu. Es sacīju: “Tas Dievs, kas vareja radīt tajā

situācijā un visu izlabot, bez šaubām, var dziedināt arī tavu mazdēlu.” Vienkārši pasaki tam puisim, lai nezaudē drosmi.

¹⁷ Un tas puisis bija sanāksmē, kad es pirmo reizi biju Kalifornijā, nu jau pirms kādiem astoņpadsmit gadiem, tas bija pirms sešpadsmit gadiem. Un es biju Kalifornijā. Un viņš bi- . . . Sanāksme atstāja tādu iespaidu uz to puisi, ka . . . Kad viņi saņēma bērniņu, kad tas piedzima, viņi ieraudzīja, ka kaut kas nebija kārtībā, viņš kļuva zils, un viņi mēģināja dod viņam skābekli, un tā tālāk. Un šķita, ka viņš neizdzīvos, un pēc tam ārsti veica apskati un atklāja, ka viņa sirdi trīs vārsti bija aizvērti. Vispār nevērās vaļā, saprotiet, pumpēja tikai—tikai caur vienu vārstu. Un viņš pazvanīja savam tētim un sacīja: “Tēti, ātri pazvani brāli Branhamam. Pasaki viņam, ka viss . . . ‘Vienkārši palūgt Kristus. Viņš to izdarīs.’” Lūk, lūdzu. Ak vai! Šī ietekme, ka viņi redz, saprotiet, mēs vakar vakarā par to runājām. Īstā lieta īstajā laikā.

¹⁸ Nu, ja mēs turpināsim runāt, mēs nekad netiksim līdz mācībstundai, vai ne? Tas ir gluži kā sirups aukstā ritā, tāds patiešām īsteni biezs, ziniet, un visu salīpina kopā. Mēs ļoti priecājamies, ka mums ir šāda sadraudzība. Tieši tā.

¹⁹ Un tā, tagad nomierināsimies, lūk, un ķersimies klāt mācībstundai. Varbūt būs . . . Nezinu, vai jūs varat saskatīt, vai nē, kas ir uz tāfeles? Varbūt, ja es pagriežīšu to *šādi*, tūlīt pat, nu, tagad mēs varēsim, lūk, kāds no jums . . . [Brālis Edgars “Doks” Branham saka: “Vai nevajag tam prožektoru?”—Tulk.] Ko tu saki? [“Vai tev nevajag tam prožektoru?”] Nē, nedomāju, ka šobrīd vajag, Dok. Varbūt nedaudz vēlāk. [“Es varu uzlikt prožektoru tieši uz grīdas.”] Nu, mēs—mēs to izdarīsim, kad man būs dažas . . . Vai šeit ir prožektors? Nu labi. Uzspīdināsim tieši uz tās. Vai jums tur aizmugurē ir redzams? Ir redzams? Ja ir redzams, tad paceliet roku, ja redzat šo tāfeli, varat uz tās izlasīt. Nē. Labi. Nes šurp prožektoru. Un tā, kamēr viņi to sagatavo . . .

²⁰ Šorīt es sāku tā pavēlu, vai arī; jeb nē, nē, kādas piecpadsmit minūtes agrāk. Un tā, tāpēc mēs tagad nesteigsimies, tāpēc ka negribas darīt to steigā. Kad tu steidzies, tad tu vienkārši sabojā visu, ko grasījies pateikt. Lūk, es nesen klausījos lentu, kā es jums runāju, un man par sevi palika ļoti kauns; nevis par to, ko es sacīju, bet kā es to sacīju, pārāk ātri un turklāt vēl tādā nervozā tonī. Labāk es gribu pagaidīt. Tas . . .

²¹ Es—es nenen redzeju to vietu, kur grasās uzcelt lielu zooloģisko dārzu, šeit, Luisvilas vidū. Un Brauna kungs, manuprāt, tā tas bija, tur noziedoja zooloģiskajam dārzam vienu miljonu dolāru. Nu, ja tie būtu man, es droši vien atdotu to naudu, lai tos dzīvniekus atbrīvotu. Es—es neticu tam, lai kādu šādi sēdinātu būri. Es vienkārši . . . Es eju uz zooloģisko dārzu un redzu šos nabaga dzīvniekus, lāčus, lauvas un citus; tie staigā šurpu turpu, ieslodzīti uz mūžu, jūs saprotat. Tas liek justies

slikti. Galu galā viņus ar viltību noķēra cilvēks, kurš ir gudrāks par viņiem. Saprotat? Un viņi tos noķer un iesloga nebrīvē.

²² Un es par to aizdomājos: tā dara velns. Viņš paņem dārgus cilvēkus, kuriem būtu jāstaigā pa Dieva varenajām vietām un plašumiem, un—un tā tālāk, tad iesēdina viņus kaut kādas konfesijas vai ticības mācības cietumā, vai vēl kaut kur, un tur viņus sasien. Un cik tas ir briesmīgi!

²³ Un man nepatīk zooloģiskie dārzi. Es jūtos kā viens no tiem dzīvniekiem, kad tu esi pilnībā iesprostots un tikai centies kļūt brīvs, ziniet, lai—lai tiktu ārā, lai kaut ko izdarītu.

²⁴ Tagad, pirms vērsties pie Vārda, vērsisimies pie šī Vārda Autora, noliecot tagad mūsu galvas lūgšanā.

²⁵ Mūsu žēlsirdīgais Debesu Tēvs, šajā rītā mēs atkal esam sanākuši kopā Kunga Jēzus, Tava dārgā Dēla Vārdā. Iemiesojies Dievs nonāca uz zemes kā izlīgums par mūsu grēkiem un nomira, Taisnais; lai mēs caur Viņa taisnīgumu, būdami netaisni, tiktu padarīti pilnīgi Viņā. Mēs nākam, atzīstot, ka mēs esam necienīgi, Kungs. Mūsos nav nekā laba. Un mēs visi esam vienā lielā cietuma ēkā. Nav nozīmes, kurā stūrī mēs stāvam, mēs visi tik un tā esam cietumā. Mēs nevarētu palīdzēt viens otram. Taču Dievs, savā bezgalīgajā žēlastībā, nonāca lejā un atvēra cietuma durvis, lai izlaistu mūs brīvībā. Tagad mēs vairs neesam būri. Mēs vairs neesam šīs pasaules zoodārzā, bet tagad mēs esam brīvi. Mēs esam ārpusē.

²⁶ Ak, kā mēs milam Viņu un apbrīnojam Viņu! Mēs taču varam pastaigāties pa Viņa apsoliņuma plašajiem laukiem un redzēt, kā tie izpaužas mūsu priekšā! Un paši ar savām acīm redzēt, kā varenais Mūžīgais Dievs atklājas mūsu priekšā un padara Sevi reālu, kā Viņš darīja praviešiem senatnē. Zinot to, ka viņi atdusas ar pārliecību, ka reiz mēs atkal tiksim atjaunoti, kad beigsies šī dzīve, kad būs augšāmcelšanās Mūžīgajai Dzīvībai, kas nekad nebeigsies. Mūsu ķermenis vairs nenovecos. Un mēs nekad nenomirsim. Un mēs nekad nebūsim izsalkuši. Un mums vairs nekad nebūs nekādas vajadzības. Bet mēs staigāsim kopā ar Viņu. Mēs gribam dzirdēt, kā Viņš saka: "Ieej Tā Kunga priekā, kas tev ir sagatavots kopš pasaules radīšanas." Vēl pirms tam, kad ienāca grēks, Viņam viss jau bija sagatavots, kā priekš Ādama un Ievas, lai viņiem nekad nebūtu jābūt slimiem un nebūtu raižu. Un tagad Viņš to ir sagatavojis mums, un Viņš iepriekšzināja, ka mēs parādīsimies. Grēks bija visu nobloķējis, bet tagad grēks ir aizvākts prom ar Jēzus Asinīm. Tagad mēs dodamies uz apsolīto Zemi caur Dieva apsoliņumu, kurš ir Mūžīgs.

²⁷ Svēti mūs tagad, Tēvs, kad mēs iedziļināsimies Tavā Vārdā. Mēs gribam zināt, kādiem cilvēkiem mums ir jābūt, lai mēs nokļūtu Tur. Palīdzī mums šodien šajā skolā, lai ar mums būtu varenais Galvenais Skolotājs, Svētais Gars, kurš atnāks un

atvērsies mums caur Savu Vārdu. Jo mēs lūdzam to Viņa Vārdā un Viņa slavai. Āmen.

²⁸ Un tā, pirmkārt, es gribētu, lai jūs kopā ar mani atverat Otro Pētera vēstuli, 1. nodaļu. Es gribu izlasīt šo Rakstu daļu, Otrā Pētera, 1. nodaļa. Un tagad jums, kuriem ir zīmulis un papīrs. . .

²⁹ Un, manuprāt, šorīt man pateica, ka—ka reizēm, kad es aizgriežu prom galvu, uz lentes ir slikti dzirdams. Es patiešām to nedaru tišām. Un, man šķiet, mums būtu labi kādreiz par to padomāt, lai iegādātos iekaramo mikrofonu sistēmu un iekarīnāt tos šeit pie griestiem, tad, lai kur tu stāvētu, viss būs kārtībā, tas būtu ideāli, vienkārši no visām pusēm, vienkārši mikrofoni būtu pie griestiem.

³⁰ Un tagad, kamēr es runāju, jūs pēc dievkalpojuma, vai arī, ja sagribēsiet, varat pārzīmēt, lūk, šo shēmu. Turklāt man tā šeit ir arī nodrukāta. Es paņēmsu piespraudi un piestiprināšu to šeit, no priekšpuses, ja kaut kad jūs sagribēsiet to izdarīt. Atnāciet agrāk šodien pēcpusdienā, lai jūs to saprastu.

³¹ Lūk, mēs tuvojāmies *Septiņiem Zimogiem*. Nesen mēs pabeidzām *Septiņus Draudzes Periodus*. Bet šis ir Vēstījums par mācību, kas iepazīstina ar to cilvēku, kas būs izpirkts ar Kunga Jēzus Asinīm un atradisies tajā Draudzes periodā, tajā Mūžīgajā Draudzes periodā šo Zimogu beigās. Un tā, mēs zinām, ka mums priekšā ir Septiņas Bazūnes, Septiņas Mocības, Kausi un tā tālāk, kuros mēs ar laiku iedziļināsimies. Taču mēs gaidām, kad būs vairāk vietas, kur cilvēkiem apsēsties.

³² Lūk, un es nodomāju, ka tas šeit tieši iederēsies, tā man jau šķita. Es nebiju domājis zīmēt šādu shēmu, taču nesen es biju pie maniem dārgajiem draugiem, pie Koksiem, tur Kentuki. Es tur aizbraucu, nolēmu veltīt vēl dienu vāveru medībām, pirms sezonas beigām. Un es biju mežā ar savu draugu Čārliju, viņš tur stāv, un Rodniju, viņa brāli. Es nevienu vāveri tā arī neieraudzīju. Droši vien es tās visas izbiedēju, kad sāku tur mežā skaļi gaviļēt. Lūk, kas man atklājās, draugi un—un māsa Nellij un Mārdžij, es jums pateicu, ka es pastāstīšu par svētdien, kad es ķeršos tam klāt. Lūk, kas man atklājās par svētrunu, kuru es grasījos runāt. Bet viss pārējais ar to precīzi sasaistījās! Un, ak, man tas patīk! Man tur mežā bija ista—ista gaviļēšanas gars.

³³ Un tā, tagad izlasīsim Pirmo Pētera. . . tas ir, Otro Pētera, 1. nodaļu, daļu no Tā.

Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas caur mūsu Dieva un Pestītāja Jēzus Kristus taisnīgumu ir dabūjuši to pašu dārgo ticību kā mēs:

³⁴ Man patīk, kā tas šeit ir izteikts, jo visa mana šī rīta tēma balstās uz ticības. Saprotat? Atļaujiet man to izlasīt vēlreiz. Uzmaniģi klausieties.

Šīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas Dieva... mūsu Pestītāja un Jēzus Kristus taisnībā dabūjuši—dabūjuši to pašu dārgo ticību kā mēs:

³⁵ Ievērojiet, viņš saka, ka: “Es esmu dabūjis šo ticību, un es adresēju to tiem, kas arī ir dabūjuši to pašu dārgo ticību.” Es gribu... Tas nav ārējai pasaulei. Tas ir Draudzei, saprotiet, tiem, kas ir Kristū.

Žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi caur Dieva un (caur) Jēzus Kristus mūsu Kunga atziņu,

Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visas lietas... viņa dievišķais spēks jau ir dāvinājis mums visas lietas, kas vajadzīgas dzīvībai... dievbijībai caur viņa atziņu, kas mūs ir aicinājis uz godību un spēku.

Ar to mums ir dāvāti... dāvāti ļoti lieli un dārgi apsolījumi, lai caur tiem (caur tiem apsolījumiem) mums būtu daļa pie dievišķās dabas... .

³⁶ Lūk, lai tas tagad mūsos pamatīgi nosežas. Šorit tā nav svētruna, tā ir vienkārši mācībstunda. “Dievišķā daba.” Atļaujiet man tagad vēlreiz izlasīt 4. pantu, lai jūs to nepalaistu garām. “Caur to mums ir dāvāti... .”

Caur to mums ir dāvāti ļoti lieli un dārgi apsolījumi, lai caur tiem (tiem apsolījumiem) mums būtu daļa pie dievišķās dabas, mums, kas esam izbēguši no tā posta, kas kārības dēļ ir pasaulē.

³⁷ Redziet, “pasaulē”, mēs no tā jau esam izbēguši. Viņš šeit vēršas pie Draudzes. Lūk, kāpēc mēs šorit atrodamies šeit: lai noskaidrotu, kāds ir šis ceļš, kādas ir Dieva prasības. Šeit nav neviena cilvēka, kas jau mil Dievu, bet neribētu—negribētu būt vēl līdzīgāks Kristum. Un tā, šeit tas viss ir redzams. Katrs kristietis! Es esmu vecs veterāns. Paskatieties šeit uz brāli un māsu Kidiem, droši vien viņi ir visvecākie šajā ēkā. Taču, ja es viņiem pajautātu: “Kāda ir jūsu sirds vēlēšanās?” Tad atbilde būtu: “Būt tuvāk Dievam.” Kad tu uzzini par Kristu, Viņā ir tāda milestība, ka tu vienkārši centies būt Viņā vēl vairāk.

³⁸ Atvainojiet par to, ko es tūlit sacīšu. Es te nesen pateicu savai sievai, viņa... mēs abi novecojam, un es viņai sacīju, es sacīju: “Vai tu mani mīli tāpat kā agrāk?”

Viņa atbildēja: “Jā, protams.”

³⁹ Un es sacīju: “Zini, es milu tevi tik stipri, ka gribētu tevi paņemt un ievilkt sevī iekšā, lai mēs varētu būt, patiešām, būt viens.”

⁴⁰ Lūk, tas ir, sareiziniet to ar simts miljoniem un tad jūs sapratisiet, kā ticīgais, kurš iemīlas Kristū, grib tikt Viņā, jo tā ir milestība. Un šeit Viņš mums parādis, kā caur šiem apsolījumiem

mēs varam kļūt Kristus Dievišķās dabas līdzdalībnieki. Šajos mirstīgajos ķermeņos, kā mums kļūt par līdzdalībniekiem.

⁴¹ Šeit es varētu kaut ko piebilst. Kāpēc es ticu . . . Lūk, nesen kāds mani pavisam nepareizi saprata. Es saņēmu vēstuli no kalpotāju asociācijas, kurā bija teikts, ka es ticu tam, ka bija . . . “Ka mēs esot dvēseļu pāri. Un ka mums esot jāatstāj mūsu dzīvesbiedrs, ja mēs ar viņu neesam dvēseles pāris, lai apprecētu citu, ar kuru mūsu dvēsele ir pāri.” Ak vai!

⁴² Es sacīju: “Es neesmu vainīgs tādā ķecerībā.” Es vienmēr esmu bijis pret to. Es—es tam neticu. Nekādā gadījumā. Es ticu, ka Dievs dod mums pāri. Tā ir patiesība. Un tad mēs kļūstam par viens otra daļu. Tā tas ir. Un pirms virietis apprecas, viņam šīs lietas būtu jāpārdomā, tajā jāiedziļinās.

⁴³ Nesen viens jauns cilvēks man pajautāja, sacīja: “Kā tu domā, brāli Branham, vai es varētu, vai man būtu jāapprec *tāda un tāda* meitene?”

Es sacīju: “Cik daudz tu par viņu domā?”

Viņš atbildēja: “Ak vai, es vienkārši viņu milu.”

Es sacīju: “Nu, ja tu nevari bez viņas dzīvot, tad labāk apprecies ar viņu. Bet, ja tu vari bez viņas dzīvot, tad labāk nevajag. Tāpēc, ja bez viņas tu nomirsi, tad labāk—labāk rikojies un apprecies,” sacīju es. Un tieši to es centos viņam parādīt, ka tad, ja tu viņu tik ļoti mīli!

⁴⁴ Lūk, tagad, pirms jūs esat apprecējušies, viss ir vienkārši jauki un brīnišķīgi. Taču pēc precībām sākas grūtības un dzīves pārbaudījumi. Lūk, kad ir jābūt tik ļoti iemilējušiem vienam otru, lai jūs varētu saprast viens otru. Kad tu esi viņā vilies, viņa ir vilusies tevī, bet jūs tik un tā saprotat viens otru.

⁴⁵ Tieši tāpat ir ar Kristu. Saprotat? Mums ir tik ļoti jāiemilas Viņā, ka tad, kad mēs kaut ko prasām, bet Viņš mums to nedod, mēs par to it nemaz neuztraucamies. Saprotat? Saprotat? Kāpēc? Un vienīgais veids, kā jūs to varat izdarīt, ir kļūt par Viņa Dievišķās dabas līdzdalībniekiem, tad jūs sapratisiet iemeslu, kāpēc Viņš nevar jums to iedot. “Viņa Dievišķās dabas līdzdalībnieki.”

⁴⁶ Un paskatieties uz šo: “Jūs, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāribas dēļ ir pasaulē.” Izbēguši no tā! Vai redzat, kam tas ir adresēts? Tas ir Draudzei, tiem, kuri ir Kristū, kuri ir pacelti virs tām lietām. Nevis viņš pats ir paaugstinājies, bet viņu ir paaugstinājis Kristus.

⁴⁷ Es vērsos pie maniem melnādainajiem brāļiem un māsām, kuri šorīt atrodas šeit: es it nemaz nevēlos jūs aizskart. Taču pirms kāda laika mēs bijām vienā sanāksmē. Es nezinu, vai es to stāstīju šajā draudzē vai nē. Es esmu to stāstījis daudzās vietās. Tur bija viena melnādaina māsa, viņa sacīja: “Vai es varu izstāstīt liecību, liecināt?”

“Protams, māsa, lūdzu.”

48 Viņa sacīja: “Es gribu izstāstīt šo liecību Dieva slavai.” Viņa sacīja: “Ziniet, es—es neesmu tāda, kādai man būtu jābūt,” un viņa turpināja, “es—es neesmu tāda, kāda es gribu būt, taču,” sacīja viņa, “tas nu ir droši, es vairs neesmu tāda, kāda es biju agrāk.” Redzat? Viņa bija pavirzījies uz priekšu. Viņa bija izaugusi.

49 Lūk, kāpēc mēs zinām, ka mēs esam no nāves pārgājuši Dzīvībā. Mēs atskatāmies atpakaļ uz to bedri, no kuras mēs tikām izvilkti. Saprotat? Mēs neesam tādi, kādi gribam būt; mēs neesam arī tādi, kādiem mums būtu jābūt; taču par vienu mēs esam pateicīgi: mēs neesam tādi, kādi mēs bijām. Tā tas ir. Mēs esam ceļā.

50 “Un izbēguši no pasaules posta.” Jau izbēguši no tā, no pasaules kāriības un posta, jūs esat virs tā visa. Lūk, kas—lūk, pie kāda cilvēka Viņš vēršas, pie cilvēka, kas ir izbēdzis no tā visa, saprotiet, no pasaules posta.

Un līdz ar to, pieliekot visas pūles, pievienojiet savai ticībai tikumu, bet tikumam atziņu,

*un atziņai atturību...atturībai pacietību...
pacietībai dievbijību,*

un dievbijībai brāļu mīlestību; un brāļu mīlestībai mīlestību.

51 Un tā, šeit Viņš ir mums devis skici, ko darīt, lai mēs zinātu, kā to darīt. Lūk, kā es sacīju, mēs visi cenšamies atnākt tuvāk Dievam. Tieši tāpēc šorīt es izvēlējos šo Vēstījumu draudzei, zinādams, ka cilvēki brauc lielus attālumus. Jo vakar vakarā es pajautāju: “Cik daudzi no jums ir no citām pilsētām?” Apmēram deviņdesmit procentu cilvēku bija no citām pilsētām. “Cik daudziem no jums vajag braukt šurp simts jūdzes?” Nu, man šķiet, tādu bija vairāk kā astoņdesmit procentu. “Cik daudziem no jums līdz šejieni ir jābrauc vairāk kā piecsimt jūdzes?” Un gandrīz vai trešdaļa cilvēku bija braukusi šurp simts, piecsimt jūdzes. Tikai padomājiet, cik tālu cilvēkiem ir jābrauc. Nu, tie cilvēki nebrauc uz draudzi tāpēc vien, lai uz viņiem paskatītos. Nav nekādas...ārejā pasaule neredzētu šai vietā nekā skaista. Cilvēki šeit ir vienkārši, nabadzīgi, vienkāršās drēbēs. Te nedzied varenas himnas, pretendējot uz kādu eņģelisku kori; nav eņģeļu, nav lielu logu ar krāsainiem stikliem. Šeit ir grūti atrast sēdvietu uz sola un ir jāstāv pie sienas. Ne jau tadēļ viņi brauc šurp. Bet viņi brauc, jo viņos ir kaut kas, kas redz skaistumu, ko fiziskā acs neredz. Tās ir garīgās acis, kas redz Kristus skaistumu. Lūk, kāpēc viņi brauc.

52 Lūk, daudzas dienas pirms gaidāmajiem dievkalpojumiem es pastāvīgi esmu lūgšanā. Eju uz mežu, ielieku kabatā... Saku sievai: “Es šorīt eju vāveru medībās.” Bet kabatā ielieku zīmuli un piezīmju grāmatiņu. Līdzko kļūst pietiekami gaišs, lai

redzētu, es kaut kur sēžu, atbalstīties pret koku, paceļu augšup rokas un saku: “Kungs, ko lai es šodien daru? Ko Tu iedosi man priekš Taviem bērniem?”

⁵³ Kad es uzduros kaut kam, kas mani it kā iekvēlojas, atnāk kaut kas tāds. Kad pietuvojas Viņa Klātbūtne, es dzirdu kaut ko it kā tālumā, kaut ko līdzīgu: “Divreiz divi ir četri.” Tuvāk: “divreiz divi ir četri. Divreiz divi ir četri. Divreiz divi ir četri.” Atkal, atkal, atkal, tādā veidā. Tur tuvojas Viņa Klātbūtne.

⁵⁴ Tu pilnībā atdodies un pēc kāda brītiņa tu no sevis atraujies. Atnāk vizija: “Ej uz *tādu un tādu* vietu un dari *to un to*.” Saprotat? Sākas ar to, ka tu savā prātā dziļi apceri par Dievu, ārpus šīs pasaules, prom no šīs pasaules, tuksnesīgās vietās, vienatnē.

⁵⁵ Un Tas sāk nākt: “Viens, viens . . .” Teiksim, jebkurš cipars, jebkas, vienkārši kaut kas sāk nākt pakāpeniski, tikko manāmi. Pēc tam tas nāk ātrāk, ātrāk. Tu tur sēdi un pacel augšup rokas, nesaki ne vārda, vienkārši turi rokas paceltas. Pēkšņi visa tava būtne ir pārņemta. Tad tu redzi tās lietas, ko Viņš vēlas, lai tu zinātu; parāda tev to, kas būs.

⁵⁶ Reizēm tas aiziet līdz kaut kādai vietai, līdz noteiktai vietai, un tad apstājas. Tas nepāriet vizijā. Tad vienkārši sāk saistīties kopā Rakstu vietas. Es paķeru zīmuli, lai to neaizmirstu, un to pierakstu, pierakstu to.

⁵⁷ Un es pārņāku mājās un to izskatu, un to izpētu. Un reizēm, kad es to pārskatu, es nevaru saskatīt tajā jēgu. Bet pēc tam, pēc kāda brītiņa: te nu tas ir! Tas uzzibsnī un tas atkal sākas. Tad es ņemu, lūk, *šitādu* bloknotiņu un vienkārši pēc iespējas ātrāk sāku isi pierakstīt to, ko Viņš man saka. Es nodomāju: “Kungs, es braukšu uz lūgšanu namu un pateikšu viņiem. Es . . . ‘Dodies uz turieni.’ Man priekš viņiem kaut kas ir.” Nu, lūk, kā tas atnāk. Tieši tā. Pirms Viņš man to sākumā neiedos, es nevaru neko izteikt.

⁵⁸ Tāpēc, balstoties uz šīm isajām piezīmēm, un jūs paši redzat, ka es uz tām skatos. Bet tas, pirmkārt, es sāku, es saņēmu šo daļu droši vien tikai pirms dienas vai divām, kad biju mežā.

⁵⁹ Un tā, šie cilvēki ir—ir . . . Pēteris šeit saka, ka mums ir jābūt Viņa Dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Lūk, katrs no mums cenšas pieaugt Dieva augumā.

⁶⁰ Lūk, kad mēs būsim izskatījuši Septiņus Zimogus, tad, kad skan Septitais Zimogs jeb atveras . . . Protams, mēs zinām, ko nozīmē zīmogs, tas ir atraisīt kalpošanu, atraisīt Septiņus Zimogus. Un mēs to ieraudzīsim šajā shēmā. Tas atraisa Vēstījumu, to, kas ir aizzimogots.

⁶¹ Pagājušās svētdienas vakarā es sludināju par “Atslēgu”. Un atslēga ir ticība. Ticība tur rokā atslēgu, bet atslēga ir Raksti. Bet Kristus ir tās Durvis. Saprotat? Tāpēc ticība paceļ šīs Svēto

Rakstu eņģites un atslēdz Dieva skaistumus un labumus Viņa ļaudīm. Saprotat? Tā tas ir, ticība tur atslēgu, kas atslēdz Kristu cilvēkiem; atslēdz to, atklāj to.

⁶² Tāpēc šodien mēs pamēģināsim paņemt to pašu atslēgu, lai atslēgtu to ceļu, kā kļūt par istiem kristiešiem pieaugušiem Dieva augumā, un būtu dzīvas Teltis, lai tajās mājotu dzīvais Dievs.

⁶³ Atcerieties, Dievs atklāj Sevi trīs veidos. Pirmajā reizē Viņš atklāja Sevi Uguns Stabā, tas tika dēvēts par Tēva stāvokli. Pēc tam tas pats Dievs kļuva redzams Jēzū Kristū, tas ir, Viņš uzbūvēja ķermeni, uztaisīja šo ķermeni. Treškārt, caur šī ķermeņa nāvi Viņš padarīja svētu Draudzi, kurā Viņš var mājot. Tas bija Dievs virs mums, Dievs ar mums, Dievs mūsos; tas pats Dievs.

⁶⁴ Lūk, kāpēc tas tika saukts par Tēvu, Dēlu, Svēto Garu. Nevis trīs Dievi; bet trīs viena Dieva kalpošanas. Ja vien par to būtu aizdomājušies Nikejas Padomē, tad mums nebūtu tāda jucekļa, vai ne? Tā tas ir. Nevis trīs Dievi. Cilvēki nevar saprast, kā Jēzus runājas ar Tēvu, un Viņš un Tēvs ir Viens. Nu, bet tur jau ir tā lieta. Protams, tas to vienkārši atklāj. Noteikti. Saprotat? Tie nav trīs Dievi. Trīs kalpošanas! Trīs ma- . . .

⁶⁵ Kas tas ir? Tas ir Dievs, kas parāda labvēlību Savai radībai. Dievs grib, lai Viņu pielūdz. Vārds *Dievs* nozīmē “pielūgsmes objekts”. Un tas ir Dievs, kas cenšas atvest Savus ļaudis tādā stāvoklī, lai Viņš panāktu no viņiem to, kāpēc Viņš tos radīja. Viņš radīja jūs tikai un vienīgi tāpēc, lai jūs būtu Dieva dēli un meitas. Ja jūs esat palaiduši to garām, būt par Dieva dēlu un meitu, tad jūs neesat trāpījuši mērķi.

⁶⁶ Un “netrāpīt”, vārds *g-r-ē-k-s* nozīmē “netrāpīt mērķi”, netrāpīt mērķi. Tātad, ja es šauju mērķi, iedzenot ar lodi naglu no piecdesmit metru attāluma, es šauju; paņemu savu ieroci un šauju, un aizšauju kādas četras vai piecas collas garām, tad kāpēc tas tā notika? Mans ierocis ir jānoregulē. Kaut kas nav pareizi. Un, ja es netrāpu ticībā Dievam, ja es netrāpu būt par kristietī. . . Dievs ielika tevi šeit, lai tu būtu kristietis. Ja tu esi novirzījies uz kādu pusi, tad atgriezies un noregulējies. Un ir tikai viena lieta, kas tevi var noregulēt, tie ir Raksti. Svētais Gars Rakstos tevi noregulē, ļauj tev atkal trāpīt tieši mērķi. Tā tas ir.

⁶⁷ Un tā, mēs iedziļināsimies Viņa Vārdā. Apustuļu darbu 7. nodaļā Stefans sacīja, un arī. . . Vienkārši izlasisim to. (Mēs tagad runājam, mēs runājam par Dieva Telti.) Un tā, Stefans sacīja. . . (Ņemot vērā, ka tā būs dzīvā Dieva dzīvā Teltis.) Stefans sacīja Apustuļu darbu 7. nodaļā, un, manuprāt, mēs. . . Apustuļu darbi 7, sākot no apmēram 44. panta:

Mūsu tēviem bija tuksnesī liecības telts, kā Viņš bija norādījis, runādams ar Mozu, lai viņš to celtu pēc redzētā parauga.

To arī mūsu tēvi bija, mūsu tēvi, kas ienāca, tad ienesa... ar Jozuu to pagānu zemē, ko Dievs izdzina mūsu tēvu acu priekšā līdz Dāvida dienām;

tas iemantoja Dieva žēlastību un lūdza, kaut viņš atļautu viņam gādāt mājokli Jēkaba Dievam.

Bet Salamans uzcēla Viņam namu.

Bet Visuaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā praviētis saka:

Debesis ir Mans tronis un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsīt? saka Tas Kungs; vai kur ir Mana dusas vieta?

68 Un tā, iekš... Lūk, "telts" protams, ir vieta, kur mēs ejam, lai atpūstos, lūk, atspirgtu un tā tālāk, piemēram, izgulēties, un tamlīdzīgi. Un tā, Pāvils par to runā Ebrejiem 10. nodaļas 5. pantā.

Tāpēc, pasaulē ienākdams, Viņš saka: Upurus... (Tas ir Kristus)... Upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet ķermeni Tu Man esi radījis.

69 Kas ir šī telts tagad? Ķermenis, Dievs mājo Ķermeņa telti.

70 Agrāk Dievs atradās tālu augšā, kad Viņš nolaidās uz kalna, pat ja vērsis vai govš pieskārās kalnam, tos bija jānogalina. Dievs ir svēts.

71 Kā vakar vakarā, kad tie eņģeļi aizklāja savas sejas. Svētie serafi ar svētajām sejām, viņi vispār nezina, kas ir grēks, bet viņiem bija jāaizsedz savas sejas Dieva Klātbūtnē; jāaizsedz savas kājas pazemībā.

72 Un tā, svētais Dievs nevarēja pieļaut grēku, tāpēc nekas nevarēja pieskarties tam kalnam, kur atradās Dievs.

73 Pēc tam Dievs kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū, Jēzus Kristus, Sava Dēla, Savas radības apveidā. Tad šis Dēls atdeva Savu dzīvību, un Dieva Asins Šūna tika satriekta, lai no šim Asinīm izietu Dzīvība un atnāktu pie mums.

74 Caur šim Asinīm mēs esam attīrīti. Un, lūk, mūsu asinis, mūsu dzīvība, kura atnāca caur seksuālu vēlmi, ienesa mūsu dzīvību šajā pasaulē. Jēzus Kristus Asinis mūs attīra, izmaina mūsu dabu, atsūtīt uz mums Svēto Garu; tad mēs kļūstam par Dieva Dievišķo dabu, tad mēs kļūstam par mājvietu Dievam. Jēzus sacīja: "Tajā dienā jūs zināsīt, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Mani; Es jūsos un jūs Mani." Saprotat?

75 Zināt, ka Dievs ir Savā Draudzē. Draudzei tagad būtu jāpārņem Kristus vieta, jāturpina Viņa kalpošana. "Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs. Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos līdz pasaules galam." Redzat? Te nu tas ir, Viņa darba turpināšana.

⁷⁶ Un tā, Dievs jeb Bibeles šeit to saka. Stefans runāja par to, ka Sālamans uzcēla templi: “Bet Visaugstākais nedzīvo rokām darinātos tempļos. ‘Jo debesis ir Mans Tronis un zeme Manu kāju pamesls. Un kur ir Mana dusas vieta?’ ‘Bet Ķermenī Tu man esi sagatavojis.’” Āmen. Lūk, lūdzu.

⁷⁷ “Ķermenī Tu man esi sagatavojis.” Dievs mājā cilvēka stāvā, atspoguļodams Sevi šajā Būtnē. Pilnīga pielūgsmē! Dievs mūsos, kas ir Viņa Telts, Dievs izpaužas. Ak, pie tā mēs varētu aizkavēties tik ilgi, ka jūs, droši vien, teju vai noslāptu te no karstuma. Ievērojiet, ka Dievs vienmēr, visos laikos, ir atspoguļojis Sevi cilvēkā.

⁷⁸ Tas bija Dievs Mozū. Paskatieties uz viņu, piedzima kā līderis; Kristus. Tai laikā, kad viņš piedzima, notika bērnu vajāšana, viņu centās atrast; tieši tas notika ar Kristu. Un tajā laikā viņš tika—viņš tika izglābts; tāpat kā Kristus. Viņš bija likumdevis; tāpat kā Kristus. Mozus uzgāja augšā uz četrdesmit dienām un saņēma baušļus, un nonāca zemē. Kristus aizgāja tuksnesī uz četrdesmit dienām un atgriezās, sacīdams: “Jūs esat dzirdējuši no vecajiem: ‘Tev nebūs laulību pārkāpt.’ Bet Es jums saku, ka ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis.” Redzat? Dievs atspoguļo Sevi visvisādos veidos.

⁷⁹ Paskatieties uz Jāzepu: brāļu vidū piedzima garīgs puisēns. Viņi visi bija labi cilvēki, visi tie patriarhi. Taču, kad parādījās Jāzeps, viņš bija citādāks. Viņš redzēja vizijas, skaidroja sapņus, un tā dēļ brāļi viņu ienīda. Viņa brāļi ienīda viņu tieši tā darba dēļ, kāpēc Dievs bija viņu uz zemes nolīcis. Saprotat? Un tas viss norādīja uz krustu. Un, paskatieties, viņa paša brāļi viņu pārdeva par nepilniem trīsdesmit sudraba gabaliem. Viņa paša brāļi iemeta viņu bedrē, uzskatīja par mirušu. Viņš tika paņemts augšā no tās bedres un apsēdās pie faraona labās rokas. Un neviens nevarēja atnākt pie faraona, kurš tajā laikā valdīja pār pasauli, neviens nevarēja atnākt pie faraona, kā vienīgi caur Jāzepu. Neviens nevar atnākt pie Dieva, kā vienīgi caur Kristu. Un, kad Jāzeps iznāca no pils, pirms viņa iznākšanas skanēja bazūne, un skrējēji skrēja viņam pa priekšu, saukdami: “Metieties ceļos! Jāzeps nāk!” Nebija svarīgi, kur tu atradies vai ko tu dariji, vai cik svarīgs bija tavš darbs; tev bija jānometas ceļos, pirms tur parādījās Jāzeps.

⁸⁰ Un pienāks diena, kad atskanēs tā bazūne, visi ceļi lieksies un visas mēles apliecinās. Kad Kristus, mūsu Jāzeps, atstās Godību un atnāks, tad tavš darbs vairs nebūs tik svarīgs. Visi ceļi lieksies un apliecinās, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tā tas ir.

⁸¹ Ak, kā mēs redzam Viņu Dāvidā! Kā Dāvids, atraidītais ķēniņš, kuru no viņa troņa nogāza viņa brāļi, viņa paša dēls, apsēdās uz Eļļas kalna, uzkāpa Eļļas kalna virsotnē, atskatījās uz Jeruzālemi un raudāja, jo viņa paša ļaudis, kuriem viņš bija

kalpojis un mācījis viņiem par Dievu, viņa paša ļaudis viņu noraidīja un viņu apmētāja, apsplaudīja viņu un uzjautrinājās par viņu, kad viņš kāpa tajā pakalnā un bija atraidīts. Ak, cik pilnīgi tas atspoguļo Dieva Dēlu astoņsimt gadus vēlāk; atraidīts Ķeniņš, Savas tautas vidū, sēdēja uz kalna un raudāja par Jeruzālemi, kā atraidīts Ķeniņš.

⁸² Kas tas bija? Dievs atspoguļoja Sevi tajos praviešos, atspoguļoja Kristu.

⁸³ Pēc tam atnāca Tas, kas bija Dieva pilnība. Tas bija Dievs starp mums.

⁸⁴ Un kopš tā laika Viņš atspoguļo Sevi Savā Draudzē, šaipus Golgātas. Un tā, jūs redzat, ka mēs visi cenšamies sasniegt šo mājvietu, dzīvā Dieva Telti. Lūk, daži cilvēki . . .

⁸⁵ Šeit mēs redzam, ka Viņš sacīja: "Vispirms mums ir ticība, tikums, atziņa, atturība, pacietība, labestība jeb dievbijība un brāļu mīlestība." Labi. Brāļu mīlestība, bet pēc tam pievienojiet mīlestību. Ļaujiet man to visu izlasīt vēlreiz, lai jūs noteikti to saprastu. Lūk, mēs sāksim no 5. panta.

Un turklāt pieliekot visas pūles, pievienojiet savai ticībai tikumu, bet tikumam atziņu,

un atziņai atturību, atturībai pacietību, un pacietībai dievbijību;

un dievbijībai brāļu mīlestību, brāļu mīlestībai žēlsirdību, kas ir mīlestība.

. . . ja šīs lietas pie jums ir un iet vairumā, jūs netapsit kūtri, nedz neražīgi jeb neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā.

⁸⁶ Lūk, Pēteris šeit dod mums īsu aprakstu par to, kā to sasniegt.

⁸⁷ Lūk, ko es gribu pateikt, ka ir daži cilvēki, kuriem ir kāda daļa no šī tikuma, atziņas, gudrības, pacietības un tā tālāk, kaut viņi nemaz neuzskata sevi par kristiešiem. Lūk, mēs vienkārši . . . tā ir svētdienas skolas nodarbība. Un tā ir taisnība. Dažiem cilvēkiem tas daļēji ir, kaut arī viņi it nemaz neuzskata sevi par kristiešiem. Taču tas nav . . . No tā nekas nesanāks. Tas ir kā melnais strazds, kas cenšas iespraust savos spārnos pāva spalvas, lai padarītu sevi par pāvu. Viņš sevi tikai apkaunos. Ir labāk palikt par melno strazdu. Saprotat? Kad viņš mēģina to visu izstrādāt, nebūdam kristietis, viņš gluži vienkārši nav savā vietā.

⁸⁸ Tas ir kā sikamoras koks, kas mēģina saražot ābolus. Tas nevar to izdarīt, saprotiet, kaut arī tas ir koks. Taču tas nevar saražot ābolus.

⁸⁹ Tas ir kā mūlis, kas mēģina izstrādāt vilnu, mēģina būt aita, kaut viņš ir vilna, tas ir, kaut viņš ir mūlis. Redziet, viņš nevar

izstrādāt vilnu. Viņš nevar to izdarīt. Spēja dot vilnu ir aītai, nevis mūlim. Varbūt viņš mēģinās uzvesties kā aīta, bet viņš joprojām ir mūlis. Saprotat? Nu, viņš sacīs: “Nu ko, es varu ēst kā aīta. Es varu darīt *to* kā aīta.” Bet nav nozīmes, ko tu vari izdarīt: tev ir jābūt aītai, lai tev būtu vilna.

⁹⁰ Un atļaujiet man te uz brītiņu apstāties. Aīta vilnu neizstrādā. Tai ir vilna, tāpēc ka tā ir aīta. Daudzi cilvēki mēģina pateikt: “Nu, es pacentīšos kļūt labs. Es pacentīšos izdarīt, lūk, *to*.” Nevajag neko izstrādāt. Nē, jūs nevarēsiet to izdarīt. Aītai neviens neprasa, nepieprasa izstrādāt vilnu. Tai aug vilna, un tas notiek tāpēc, ka tā ir aīta.

⁹¹ Un, ja tu esi kristietis, tu vienkārši nes Gara augļus. Tu—tu tos neizstrādā. Tu necenties tos izgatavot. Tu mēģini... Nepadari sevi par to, kas tu neesi. Vienkārši kļūsti par to, kam tev būtu jābūt, un tad tas notiek pats par sevi. Vai esat dzirdējuši, kā cilvēki saka: “Nu, ziniet, es... es esmu pievienojies baznīcai. Man—man patiešām vajadzētu beigt melot”? Tu atkal mēģini kaut ko izstrādāt. Tu to nevari izdarīt, nav nekādas jēgas censties, tāpat kā—kā mūlis nevar likt sev izaugt vilnai. Viņš to nevar.

⁹² Vai arī maitasputns, kas mēģina baroties kopā ar balodi, maitasputns mēģina—maitasputns mēģina būt balodis. Vai varat iztēloties to klijānu, kas saka: “Ziniet, es esmu balodis,” un iesprauž sevī dažas spalvas, saka: “Redziet, es esmu līdzīgs...” Saprotat? Tam nav nekādas jēgas. Tāds ir cilvēks, kas uzdodas par kaut ko, kaut viņš tāds nav. Saprotiet, tā nevar darīt.

⁹³ Jūs nevarat pateikt: “Paklau, tātad, man būtu jābūt tikumam, tāpēc es dabūšu tikumu. Man būtu jādzīvo dievbijīgi, tāpēc es vienkārši tā arī dzīvošu.” Nu, tu vienkārši mēģini iespraust spalvas. Kaut arī tev tās ir pieejamas, tu nevari iespraust spalvas putnā, kam tās nepieder. Saprotat? Tur nekas nesanāks. Un tas vienīgi parāda, ka tas putns ir īsts liekulis. Saprotat? Vai varat iztēloties klijānu, kas mēģina iespraust dažas baloža spalvas un saka: “Paskatieties, re, es esmu balodis”? Saprotat? Nu, mēs taču visi zinām, ka viņš ir klijāns. Saprotat? Tas arī viss. Uzreiz ir redzams, ka tas ir klijāns.

⁹⁴ Nu, tieši tā sanāk, kad mēģina izstrādāt kristietību. Tas nav iespējams. Pirmais, kas tev ir jāizdara, tev ir jāpiedzimst no augšienes. Tev ir jāpārmainās. Saprotat? Un, kad tu esi izmainīts, tad tu kļūsti par jaunu radījumu. Lūk, tad tu esi uz pareizā ceļa. Saprotat? Tad tev vairs nav jāuztraucas par spalvām, tās pašas izaugs, ja—ja tu esi piedzimis no augšas. Tieši tā.

⁹⁵ Kā es vienmēr esmu sacījis. Paņemiet cūku, tā pamatīgi to nomazgājiet, uzvelciet tai smokingu jeb uzvalku un palaidiet to vaļā; tā uzreiz metīsies uz dubļu bedri un izvārtīsies. Tāpēc ka, redziet, no tā nebūtu nekādas jēgas. Tā ir cūka. Viņai ir tāda

daba. Vārtīties ir viņas daba. Ir jāizmainās viņas dabai, un (tā) viss pārējais notiks pats par sevi.

⁹⁶ Tagad skatieties. Tev ir jāpiedzimst no augšienes, tas ir, jātiek izmainītam. Ir jābūt pārmaiņai.

⁹⁷ Tu sacīsi: “Nu, brāli Branham, es pazīstu tur vienu sievieti, nu, viņa nekad neko sliktu nav darijusi. Viņa ir laba sieviete. Vai arī *tāds un tāds* vīrietis, viņš ir labs cilvēks. Viņš nekad neko nedara. Zini, viņš nevienam nedara neko sliktu.” Tas nenozīmē pilnīgi neko. Varbūt viņš ir labs kaimiņš, bet, kamēr viņš nav piedzimis no augšienes, viņš nav kristietis.

⁹⁸ Jēzus sacīja: “Ja cilvēks nepiedzims no augšienes,” Jāņa Evaņģēlijs 3. nodaļa, “viņš pat nevar ieraudzīt Valstību.” Lūk, tas nozīmē, *redzēt* nozīmē “saprast”.

⁹⁹ Tu uz kaut ko paskaties, saki: “Es vienkārši neredzu, kā tas var būt.” Tu ar to gribi pateikt, ka tu to nesaproti.

¹⁰⁰ Cilvēks nevar saprast, kāpēc ļaudis skaļi gaviļē. Cilvēks nevar saprast, kāpēc cilvēka valoda izmainās, un tas sāk runāt mēlēs. Miesīgais cilvēks nevar saprast, kā Dieva godība var nolaisties uz cilvēka acim un viņš ierauga vizijas un pasaka cilvēkam kaut ko konkrētu, un kas ir jādara; pasaka lietas, kas drīz notiks un lietas, kas piepildīsies; kā Tas Kungs izdara mums šeit vakar vakarā. Saprotat? Saprotat? Miesīgais prāts cenšas to izskaitļot. “Nu, ko viņš tur izdara? Jeb kas tas viņam par triku? Kāds tur ir āķis?” Kad redz, kā cilvēks runā mēlēs, saka . . . un kāds to izskaidro un precīzi runā kādam konkrētam Ķermeņa loceklim, ko tas ir izdarījis un ko nevajadzētu darīt. Saprotat? Saprotat? Viņi uzskata, ka tas ir kaut kāds triks. “Viņi ir to savā starpā sarunājuši.”

¹⁰¹ Viņš nespēs to saprast, kamēr viņš nepiedzims no augšas. Bet, kad viņš piedzims no augšienes, tad viņš pats būs tajā sadraudzībā, jo viņš ir jauns radijums. Šis vecais aizdomu pilnais, šaubu pilnais raksturs, kas viņam bija, ir miris. Tagad viņš ir jauns radijums. Tāpēc, redziet, viņam nekas nav jāpievieno savam, lūk, tāpēc ka tas pieliksies automātiski.

¹⁰² Ievērojiet, jums ir jāpiedzimst no augšienes. Un, kad tu esi piedzimis no augšas, un tu nevari piedzimt no augšienes, ja tev nav ticības. Pareizi. Tāpēc jūs redzat, ka man šeit uz shēmas ir paši pamati, tam visam pamats ir ticība. “Jo bez ticības nav iespējams izpatikt Dievam. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.” Saprotat? Viņam tādām ir jābūt. Taču, kad tev ir skeptiska attieksme pret Biblii, kad tu šaubies par Vārda pareizību, tad labāk neraujies uz priekšu, kamēr tu sākumā tam nenoticēsi.

¹⁰³ Kas ir grēks? Neticība. Cilvēku vada tikai divi elementi. Tās ir šaubas vai ticība, viens vai otrs. Tevi kontrolē tā, kura dominē tavā dzīvē. Vienkārši, cik daudz ticības tev ir, tik augstu tu vari pacelties.

104 Taču sākumā ir jābūt ticībai. Atļaujiet man kādu britiņu pakavēties pie šī pamata. Un tā, ticība nozīmē, ka tev ir kaut kam jātic. Ticība ir tas. . . “Ticība stipra paļaušanās uz to, kas cerams.” Tas ir, tu jau esi to dabūjis, ja tev ir ticība, jo tas ir atklāts iekš ticības. “Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams,” Ebrejiem 11. nodaļa, redziet, “pārliecība”. Kas tas ir? Kāda veida pārliecība? Svētā pārliecība.

105 Tādējādi, kad jūs sakāt: “Brāli Branham, es ticu, ka Dievs ir Dziedinātājs.” Nu, ja tu tam tici un pēc tam pieņem Viņu kā savu Dziedinātāju, un nemelo, bet patiešām tici, ka ar Viņa brūcēm tu jau esi dziedināts, tad nekas tevi no tā nenovērsīs. Jautājums ir atrisināts. Lūk, varbūt tev ir cerība, vienkārši izlokies no *tā*, un izlokies no *šitā*. Taču, kad tev ir ticība, tu to zini, jo tā ir pārliecība. Tev tas jau ir. Es biju. . .

106 Kurš no jums, vai kāds šorīt klausījās Oralu Robertu, kad viņš šorīt sludināja, Orals Roberts? Es—es dzirdēju, kā viņš kaut ko runāja par to, ka ir ticība, kas atbrīvo, viņš lūdās ar ticības lūgšanu, kas atbrīvo. Viņš sacīja: “Nonāciet kontaktā, pieskardamies radio aparātam, nonāciet kontaktā, pieskaroties kaut kam, lai. . .” Viņš to darīja, lai cilvēkiem būtu kaut kas, kam viņi varētu uzlikt savas rokas. Kaut kas, lai tu varētu pateikt: “Nu man tas ir, jo viņš pateica, lai es pieskaros savam radio. Es to esmu saņēmis.” Saprotat? Lūk, ar to viss ir kārtībā. Taču, lūk, reālai, istai ticībai nav vajadzības pieskarties nekam no tā visa. Lūk, es nenosodu brāli Oralu, it nemaz. Viņš dara lielu darbu, dievbijīgs virs, un es—es patiešām par Oralu Robertu esmu augstās domās. Ļoti slikti, ka mums nav vairāk tādu kā viņš.

107 Taču es mēģinu pateikt, ka—ka ticībai nekas nav vajadzīgs. Saprotat? Ticība tic Dieva Vārdam. Vai tad ticība nāk caur “pieskaršanos”? Nē. “Ticība nāk no Dieva Vārda dzirdēšanas.” Lūk, kur tā ir noenkurota. Tas ir tur. Saprotat? Un ticībai, kā ir teikts, nav nekāda attāluma. Ticība ir tieši tagad. Ticība ir šeit. Lūk, līdzīgi, ja kāds. . .

108 Tas bērniņš, todien. Tā māte, par kuru viņi ar mūsu Kidu runāja, kurai bija tas mazulis ar izlīdušām zarnām, nebija izejas taisnajā zarnā, lai barība varētu iet cauri. Lūk, tā sieviete, dzirdot, kā masa Kida un pārējie liecina, noticēja, ka tad, ja viņa nonāks kontaktā un es palūgšu par to mazuli. Lūk, redziet, Dievs dod mums cilvēkus. . .

109 Dažiem no mums ir tik—tik reāli pārdzīvojumi ar Dievu, ka Dievs kļūst gluži kā atnākt šeit, un parunāt ar brāli Nevilu vai ar kādu, kuru tu pazīsti. Un reizēm mēs prasām, lai tie cilvēki palūdz par mums. Tieši to mums vajadzētu darīt. Tādā gadījumā, ja mums ir ticība, ka tas vīrietis vai sieviete, lai kas arī par mums nelūgtu, runā ar Dievu, tad mūsu ticība ir cieši to satvērusi. Tā ir nostiprinājusies. Jautājums ir izšķirts.

110 Lūk. Tas romietis atnāca, lai satiktu Jēzu. Un viņš sacīja: “Es—es neesmu cienīgs, lai Tu nāktu manā pajumtē. Es neesmu. Es—es neesmu cienīgs. Un es—es ne...es—es sevi par tādu neuzskatu. Taču,” sacīja, “mans dēls ir ļoti slims. Bet Tu tikai pasaki Vārdu, saproti, un mans dēls dzīvos.”

111 Kas tas bija? Attālumam nebija nekādas nozīmes. Redzat? Tāpēc ka Dievs ir visuresošs. Dievs ir visuvarens. Un visur, kur atrodas Dievs, ir visvarenība. Un, ja Dievs ir visuresošs, tad sanāk, ka Dievs ir pilnīgi visur. Saprotat? Šajā pat brīdī Dievs ir tikpat varens Vācijā, Šveicē un tur Āfrikā, kā Viņš ir tieši šeit. Ak! Lūk, lūdzu.

112 Un tā, viņš sacīja: “Es neesmu cienīgs, lai Tu nāktu manā pajumtē. Saki tikai Vārdu.” Kas tas bija? Tā bija tā romieša ticība. Viņš tam ticēja.

Un Jēzus sacīja: “Ej mājās. Tavs dēls ir dzīvs.”

113 Un viņš aizgāja, tas biju divu dienu ceļš. Un nākošajā dienā, neaizejot līdz mājām, viņš satika savus kalpus, kuri pienāca. Un viņi sacīja: “Tavs dēls ir dzīvs.”

114 Un romietis bija tik saviļņots, ka viņš sacīja: “Kurā dienas laikā viņš sāka atlabt? Kurā dienas laikā?”

Tas atbildēja: “Viņam kļuva labāk apmēram vienpadsmitos.”

115 Un romietis saprata, ka tas notika tieši tajā laikā, kad Jēzus sacīja: “Tavs dēls ir dzīvs,” un viņš bija noticējis. Āmen.

116 Visuvarens, visuresošs, viszinošs, bezgalīgs, lūk, kāds ir Dievs. Tāpēc, kad viņi pazvana un saka: “Palūdz!” Šis kontakts! Un tava ticība atved Dievu. Tieši tas atved gan lūgšanu, gan Dievu uz skatuves. Lūgšana! Ticība mainās no *šejiēnes* uz *turiēni*. Tā savieno to kopā.

117 “Pasaki Vārdu. Viss, ko es gribu, lai Tu pasaki Vārdu, un viss būs labi.” Redziet, Viņam nebija tur obligāti jāatrodas. “Tikai pasaki Vārdu.” Kāpēc? Dievs ir visuresošs. Viņš ir visuvarens. Dienvidu puslodē Viņš ir tikpat varens kā ziemeļu puslodē vai jebkurā pusē. Viņš ir Dievs. “Un Tev ir tikai jāpasaka Vārds,” sacīja viņš.

118 Bet visu pārējo izdara ticība. Ticība izdara visu pārējo. Tāpēc kā pamatam jums ir jābūt ticībai. Visa kristietība, viss, kas jūs esat, viss, kas jūs jebkad būsiet, ir balstīts uz ticību Vārdam. Tieši tāpēc es ticu Vārdam. Saprotat?

119 Es nevaru balstīt savu ticību uz kaut ko citu. Ja es grasītos to balstīt uz baznīcas, tad uz kādas baznīcas es to balstītu: katoļu, luterāņu, metodistu, baptistu, pentakostu? Uz kuras es to balstītu? Es nezīnu. Tām visām ir nekārtības un viss pārējais, sagroza rakstīto un viss kas cits.

120 Taču, kad es balstu savu ticību Viņa Vārdā, tā ir noenkurota. Neviens To neskaidro. Lūk, šeit Tas ir: TĀ SAKA TAS KUNGS. Tad es tam ticu. Lūk, kur ir pamats.

121 Viens jauks ārsts šeit pilsētā, mans draugs, doktors Sems Eders. Mēs esam kopā kopš bērnības laikiem. Jūs visi pazīstat Semu. Un viņš man sacīja, viņš sacīja: “Bill . . .” Pēc tās vizijas, kurā viņam bija pateikts, kurā vietā viņš uzcels savu ēku, kā tā izskatīsies. Lūk, aizejiet tur un kaut kā viņam pajautājiet, vai tā ir taisnība. Es pateicu viņam, kur tas būs, divus vai trīs gadus pirms tas notika. Es sacīju: “Tu aizņemsi gandrīz visu to pilsētas kvartālu.” Bet starp viņu un to vietu atrodas tikai viena lieta, un tas ir tas rehabilitācijas centrs. Doktors Eders dabūja visu pārējo un aptieku. Tas arī viss. Doktors Eders aizņēma to precīzi, kā bija vizijā par to vietu. Par to vietu, par kuru viņš sacīja: “Divdesmit piecus gadus tam pat klāt nevar skarties. Tas atrodas tiesā.”

122 Es sacīju: “Doktor, Tas Kungs to dod tev tavas pazemības dēļ.”

Viņš sacīja: “Nekas labs no manis nav.”

123 Es sacīju: “Tu esi brunurupucis. No ārpuses tev ir bruņas, čaula, no kurām tu skaties ārā uz saviem draugiem, bet iekšā tu esi puisis kā nākas. Nāc ārā no tās čaulas.” Es sacīju: “Dievs tev to dod.”

124 Viņš sacīja: “Es nekad neesmu tevi apšaubījis Billij, bet šo gan man būs jāapšaubā.”

Es sacīju: “Ej uz savu kabinetu.” Un tā, viņš aizgāja.

125 Nākamajā rītā viņš man pazvanīja, sacīja: “Es viss šausmīgi drebu.”

126 Es sacīju: “Kas par lietu?” Bija apmēram jūlijs. Es sacīju: “Kas ir noticis, Dok?”

127 Viņš sacīja: “Es to vietu jau nopirku, Billij. Viņiem vakar vakarā Bostonā bija sapulce, un šorit es to vietu jau nopirku.”

Es sacīju: “Es tev teicu.”

128 Es nesen tur biju, runāju ar viņu, kad bija uzsprāgusi šautene pie manas sejas. Viņš sacīja: “Droši vien es to esmu izstāstījis tūkstošiem cilvēku, kuri nāk uz šejieni, aptuveni tā.” Kas tas ir? Kad Dievs kaut ko pasaka, tam ir jānotiek.

129 Vakar vakarā atnāca draugi. Viņi bija dzirdējuši, kā vizijā bija pateikts par Kanādas ziemeļbriedi, kuram bija četrdesmit divu collu ragi, un par sudraboto grizlilāci. Es nezinu, cik cilvēku ir nākuši uz mājām, kuri gribēja to redzēt. Es sacīju: “Lūk, mērlente. Izmēriet to ragu.” Viņi bija dzirdējuši, kā tas tika pateikts, pirms tas notika. Saprotat? Kāpēc? Kad Dievs kaut ko pasaka, tam ir jānotiek. Tieši tāpēc, ka tam ir pamats.

130 Un tā, šis ir glābšanas plāns. Un tā tad, ja Viņa vizijas precīzi piepildās, tieši tā, kā viņi to redzēja, un šī draudze zina, ka tā ir taisnība, tad kā ar Viņa Vārdu? Saprotat? Tas ir daudz drošāks nekā vizija. Ja vizija nesakrīt ar Vārdu, tad tā ir kļūdaina vizija. Bet pirmkārt ir Vārds, jo Vārds ir Dievs. Saprotat? Un tā, Viņš ir

visuresošs. Viņš to pateica šeit, bet lika istenoties tam Kanādā. Āmen. Redziet, Viņš ir visuresošs. Labi.

¹³¹ Sākumā tev ir jāpiedzimst no augšienes. Un pēc tam, kad tu esi piedzimis no augšas, tev ir ticība; tu tici Vārdam. Kamēr tu nepiedzimsi no augšienes, tu ar To stridēsi. Ja tev ir tikai reliģiska nosliece un—un kaut kādas cilvēciskas zināšanas, ka tev vajadzētu darīt pareizi, tad tu nekad nespēsi piekrist Dieva Vārdam. Tu nekad to nedarīsi. Tev ir jāpiedzimst no augšienes. Un dzimšana no augšas rada ticību. Labi. Pēc tam, kad tu dabū ticību, lūk, *šeit*, t-i-c-i-b-a, ticību, tikai tad tu atrodi tur, kur sākas augšana.

¹³² Lūk, daudzi cilvēki dodas pie altāra, lūdzas un saka: “Kungs, piedod man.” Un pār viņiem nonāk varens svēttapšanas pārdzīvojums un viss kas cits. Tad tev ir tik labi, tu piecelies no altāra, skaļi gavilējot. Tu ej prom, sakot: “Slava Dievam, es to dabūju.” Nē, tu tikai nonāci tajā vietā, kur tu vari augt. Tu vēl neko neesi paveicis. Saprotat? Vienīgais, ko tu esi izdarījis, tu esi tikai ielicis pamatu.

¹³³ Lūk, tu grasies būvēt māju un tu ielej pamatus, saki: “Vecīt, man tā ir.” Saprotat? Tev ir tikai pamats, uz kura būvēt tavu māju. Tagad tev tā ir jāuzbūvē.

¹³⁴ Lūk, kur sākas tās visas lietas, šajā rītā, par kurām mēs tagad runāsim. Labi. Māja, sākumā ir vajadzīgs šis pamats. Kas ir kristietības pamats? Ticība Dieva Vārdam. Tas ir jūsu pamats. Tad tu sāc augt. Tad tu sāc, tu sāc pievienot šim pamatam.

¹³⁵ Un tā, būvējot māju, tu saliec balstus un visu pārējo. Brālis Vuds un daži no šiem namdariem, un būvniekiem šeit varētu mums izstāstīt, kā tiek celta māja. Saprotat? Taču es jums izstāstīšu, kā uzcelt jūsu garīgo māju, kurā var mājot Dievs. Viņš grib jūsos mājot. Viņš grib padarīt jūs tādus, kāds ir Viņš. Viņš grib, lai tu atspoguļojies, tas ir, lai tu atspoguļo Viņa Būtību.

¹³⁶ Ziniet, senajos laikos, kad ieguva zeltu, pirms parādījās kausētavas, lai to pārkausētu, viņi mēdza zeltu daudzit: izdauzīja piemaisījumus, izdauzīja dzelzi, varu un pārējo, un vienkārši turpināja daudzit, un apmeta uz otru pusi un atkal daudzīja. Indiāņi to dara joprojām, dauza zeltu, viņi to izdauza. Vai zināt, kā viņi varēja noteikt, ka no tā ir izgājis viss dzelzs, visa draža un pārējais, un sārņi? Kad tas, kas to daudzīja, varēja redzēt tajā savu atspulgu kā spoguļi. Tas bija tik tirs un dzidrs, ka tas atspoguļoja daudzītāju.

¹³⁷ Tieši tā dara Dievs. Viņš paņem to zeltu, ko Viņš ir atradis zemē, un Viņš dauza to caur Svēto Garu, apmet to otrādi un otrādi, un otrādi, un dauza to, līdz (Viņš saņem) Viņš ierauga Savu atspulgu. [Brālis Branhams, runājot šo teikumu, daudzas reizes sasit plaukstas—Tulk.]

¹³⁸ Un tieši tas būtu jādara mums, jāatspoguļo Dieva Dēls. Un mums būtu jādara Viņa darbs. Viņš sacīja: “Kas Man tic. . .”

Jāņa Evanģēlijs 14:7: “Kas Man tic, tas darīs tos darbus, ko Es daru.” Tu sāc atspoguļot Kristus darbus.

¹³⁹ Bet tik daudzi no mums mēģina darīt Kristus darbus, pirms Kristus atspulgs parādās mūsos. Lūk, kur tā vaina. Mēs redzam, ka tā tas notiek. Jūs to zināt. Es to zinu. Mēs redzam tos pakritušos ceļa malā. Mēs redzam veselas kaudzes ar sludinātājiem, kristiešiem, kas kā atkritumi ir sakrauti ceļa malā, tāpēc ka viņi iegāja tajā nepareizi.

¹⁴⁰ Un tieši tāpēc es šorīt atrodos šeit: lai mēģinātu iemācīt šo mazo draudzīti un pats sevi, kā mēs varam kļūt par dzīvā Dieva mājvietu. Cik daudzi to vēlas? Dzīvā Dieva mājvieta!

¹⁴¹ Tātad, lūk, ko mēs darām. Kas ir pats pirmais? Jums ir jābūt ticībai un jāpiedzimst no augšas. Tā ir pamatu ielikšana.

¹⁴² Pēc tam, kad pamats ir ielikts, otrkārt, jūs pievienojat savam pamatam. “Pievienojiet savai ticībai,” šeit sacīja Pēteris. Pievienojiet savai. . . Pirmkārt, tev ir ticība, pēc tam tu savai ticībai pievieno tikumu. Tā ir šī nākošā aile. Pirmkārt, tu ielej savu pamatu, ticību. Pēc tam pievieno savai ticībai tikumu.

¹⁴³ Lūk, kur daudzi no mums tiek notriekti garšļaukus. Tieši tā. Jā. “Pievienojiet savai ticībai tikumu.” Tas nenozīmē vienkārši dzīvot šķīstu dzīvi, ziniet, kā sievietei vai vīrietim, un tā tālāk. Tam ar to nav nekāda sakara.

¹⁴⁴ Bibelē ir teikts, mēs to izlasījām šeit Lūkas Grāmatā, kur Tā saka: “Tikuma spēks izgāja no Viņa.” Vai pareizi? Ja mēs grasāmies būt tādi kā Viņš, tadā gadījumā mums ir vajadzīgs tikuma spēks. Mums tas ir vajadzīgs, lai būtu tādi kā Viņš. Pirmā dziesma, kuru es iemilēju, viena no—no izcilākajām dziesmām, bija *Būt tādām kā Jēzus*. Nu, ja es grasos būt tāds kā Jēzus, tad man ir vajadzīgs tikuma spēks un kanāls, lai tas varētu pāriet tālāk no manis pie cilvēkiem. Tāpēc ka: “Tikuma spēks izgāja no Viņa pie cilvēkiem.” Tikums! Bet, pirms tu vari to no sevis izlaist, tev sākamā tam ir jābūt. Ja tev tā nav, tad nekas ārā nenāks. Tur nav nekā, kas varētu iziet.

¹⁴⁵ Kā būtu, ja kāds mēģinātu izvilkt no mums tikuma spēku, bet čeks tiktu atdots atpakaļ ar paziņojumu “kontā nepietiek līdzekļu”? Saprotat? Nē, nē, tur nav ko izņemt, čeks ir atgriezies kā nederīgs. Kāds skatās uz tevi kā uz kristieti, bet rīt jau redz, ka tu uzvedies kā grēcinieks, no tā pārāk daudz tikuma neizvilksi. Saprotat? Pareizi.

¹⁴⁶ Tikuma spēkam ir jābūt mūsos. Un, kamēr mēs nedabūsim tikumu. . . . Tad, kad mēs iegūstam patiesu tikumu, tad mēs varam pievienot to mūsu ticībai. Tā ir nākamā fundamenta siena. Lūk, pirmkārt, tev ir jābūt ticībai. Bet ar vienu pašu ticību nepietiks. Tev ir. . . Pēteris sacīja: “Pēc tam pievienojiet savai ticībai tikumu.” Jums ir vajadzīgs tikums, lai jūs varētu pievienot to savai ticībai.

147 Nu, turklāt, varbūt tā tev nav tādēļ, ka daudzas šodienas draudzes māca, ka tev nav tam obligāti jābūt vai ka tagad esot cits laiks. “Tam nav obligāti jābūt. Vienīgais, kas tev ir jādara, vienkārši jāpievienojas draudzei. Jā, tie laiki ir beigušies.”

148 Tikuma spēks, ikviens zina, ko nozīmē vārds “spēks”, saprotat, un mums tam ir jābūt. Ja no Viņa izgāja spēks, lai dziedinātu slimu sievieti, tad Viņš sagaida tādu pašu spēku no Savas Draudzes, jo Viņš bija mūsu piemērs. Un, ja Viņam bija tikuma spēks, kuru dot cilvēkiem, tad Viņš sagaida, ka arī mums būs tikuma spēks, lai dotu to cilvēkiem. Bet kas tad ir tikums? Tikums ir stiprums, spēks.

149 Daži cilvēki pat netic Dieva spēkam. Viņi saka: “Tas—tas—tas ir beidzies. Tev tikai jāieraksta savs vārds baznīcas grāmatā, un tevi aplacīs vai aplaistīs, vai kristīs, vai vēl kaut kā. Nekas cits tev nav jādara.”

150 Taču Pēteris šeit sacīja: “Pievienojiet tikumu.” Lūk, Pēteris runā par Dieva Nama, saprotiet, Dieva Tempļa būvēšanu, par tā uzcelšanu. Un pēc tam, kad tu esi ieguvis tikumu, tev ir jābūt. . . Pēc tam, kad tu esi ieguvis ticību, tev kopā ar to ir jābūt arī tikumam. Tā tas ir. Tev ir jābūt tikuma spēkam priekš visas pasaules.

151 Aptuveni pirms divdesmit gadiem es runāju svētrunu par cienijamo misteru Liliju. Lilija, draudzes gans. Paņēmu to no rakstītā, kur Jēzus sacīja: “Ņemiet vērā lilijas, tās nepūlas un nevērpj. Bet Es jums saku, pat Salamans visā savā greznumā neģērbās kā viena no tām.”

152 Paskatieties uz liliju. Tā izlien no pašas netirības. Un katru dienas minūti tai ir jāizvelk vajadzīgais no zemes. Saprotat? Un ko tā dara ar šo tikuma spēku, kuru viņa izvelk? Viņa to atdod prom. Ar savu skaistumu viņa priecē to acis, kas viņu vēro. Viņa atveras medum, lai bitīte varētu atlidot un saņemt savu daļu. Viņa nežēlojas. Viņai tas vienkārši ir, un viņa to atdod. Kā būtu, ja tur atlidotu bitīte; “kontā nepietiek līdzekļu”, nav medus? Tā bitīte pakasītu pakausi un pateiktu: “Kas gan tā par liliju?”

153 Tāpat kā cilvēks atnāk, meklēdams glābšanu, atnāk uz baznīcu, kas tic, ka brīnumu laiks ir beidzies?

154 Kā reiz pateica Džeks Kojs. Viņš iegāja restorānā, un tur bija krietni gara ēdienkarte; viņš sāka to lasīt: Bifšteka gabals un piedevas. Sacīja: “Es ņemšu bifšteka gabalu.”

“Nu, tas bija vakardien. Mums tā nav.”

155 Tikpat labi var nolikt ēdienkarti un doties prom, saprotiet, tā tas ir, tāpēc ka viņiem tik un tā nekā nav. Tāpēc labāk ir aiziet uz tādu restorānu, kur ir kaut kas ēdams.

156 Un garīgajam cilvēkam, kurš aug, ir ar kaut ko jābarojas. Tas ir Dieva Vārds. Es ticu katram Tā Vārdam.

Dievs ir klājis galdu mums, izsūtīts ir
 ielūgums,
 Viņš ielūdz Savus izredzētos: "Mielastā."
 Ar Savu manu baro Viņš, visā vienmēr palīgs
 Viņš,
 Ak, cik saldi vakariņot ir ar Jēzu mielastā.

¹⁵⁷ Pareizi. Tieši tā. Viņam Tas ir. Tas ir Draudzei, dzīvā Dieva Draudzei, kura tiek būvēta šajā pilnīgajā cilvēkā, no Kristus atziņas. Lūk, tev ir vajadzīgs tikums.

¹⁵⁸ Es toreiz sacīju, ka negaidīti kādam iepatiksies tā aromātiskā smarža. Viņa nav egoiste. Viņa ir smaržīga. Lai varētu izdalīt aromātu, viņa ir jāklūst aromātiskai. Lai varētu dot medu, viņai ir jābūt tādai, kam tas ir. Pirms viņa var parādīt savu skaistumu, viņai ir jāklūst skaistai.

¹⁵⁹ Pirms tu vari izdalīt tikuma spēku, tev tas ir jāiegūst. Un tā, pievieno savai ticībai tikumu. Āmen. Vai saprotat? Mēs ilgi varētu pie tā pakavēties, bet mūsu laiks iet. Pievienojiet savai ticībai tikumu. Un tā, pirmā ir ticība, tad tikums.

¹⁶⁰ Un pēc tam, treškārt, tu pievieno atziņu. Atziņa, lūk, tas nenozīmē pasaulīgas zināšanas, jo Dievam tā ir muļķība; bet atziņu, lai varētu spriest, spriest (ko?) pareizo no nepareizā. Kā tad tu spriedisi, kad tev būs kristīga atziņa līdz ar tikumu un ticību? Tu izspriedisi, vai Vārdam ir taisnība vai nav. Un, ja tu vari nolikt maliņā visas savas mācības un visu savu neticību, visus savus varenos pagātnes darbus, tad tu esi ieguvis atziņu un tici, ka Dievs nevar samelot. "Lai katra cilvēka vārds ir meli, bet Mani ir patiesi." Saprotat? Lūk, tad jūs iegūstat atziņu. Tās ir augstākās zināšanas. Lai tās iegūtu, tev nevajag iegūt četrus grādus kaut kādā koledžā vai kaut ko tamlīdzīgu, jo visas šīs īpašības tev dod Dievs, lai uzliktu to uz tavas ticības fundamenta, lai tu varētu kļūt par pieaugušu, reālu, dzīvu Dieva cilvēku. Tieši tā.

¹⁶¹ Pievienojiet, pievienojiet atziņu, Viņa Vārda atziņu. Tev ir jātic tam šādi. Piemēram, tev šodien ir jātic, ka . . . un jāpieņem tas, ka brīnumu laiks nav beidzies. Zināšanas, ka Dievs ir spējīgs īstenot to, ko Dievs pateica.

¹⁶² Ābrahāms tam ticēja. Un, kad viņš bija simts gadus vecs, viņš neuzņēma Dieva apsolījumu ar šaubām un neticību. Paskatieties, cik smieklīgs izskatījās tas Vārds. Lūk, simts gadus vecs vīrietis gaida, kad viņa namā piedzims mazulis no deviņdesmit gadus vecas sievietes. Saprotat? Jau gandrīz piecdesmit gadi bija pagājuši kopš dzemdēšanas vecuma, dzīvoja kopā ar viņu, kopš viņa bija jauna meitene vai pusaudze. Un te nu viņš ir, viņa dzīvības spēki bija beigušies. Un Sāras mātes klēpis bija miris. Un vairs nebija nekādu cerību, ja runājam par cerību. Tomēr preti katrai cerībai viņš ticēja cerēdams, jo viņam bija atziņa, ka Dievs ir spējīgs piepildīt visu, ko Viņš ir apsolījis.

163 Lūk, kad jums tas ir šādi, tad pievienojiet to savai ticībai. Kad jums ir ista tikums, pievienojiet to savai ticībai. Ja jūs varat iziet uz ielas, dzīvot kā kristietis, uzvesties kā kristietis, būt kristietis, pievienojiet to savai ticībai. Kad jums ir atziņa. . .

164 Jūs teiksiet: “Nu, istenībā es nemaz nezinu, vai šī Rakstu vieta ir pilnīgi pareiza. Lūk, te Apustuļu darbos 2:38, es nezinu, kā to savienot ar Apustuļu 28:19. Es nezinu.” Labi. Tu neko nepievieno, tāpēc ka tev Tā vēl nav. Saprotat? Ko gan tu darīsi? Tev taču vēl nav pietiekama atziņa, lai zinātu par Dievu, ka Bībele nav pretrunā pati Sev. Lieciet to mierā. Vairs neko par to nesakiet. Saprotat? Lieciet to mierā.

165 Taču, kad tu vari ieraudzīt, ka Rakstos nav pretrunu, ka tu vari to pateikt; un redzi to, caur Dieva atklāsmi, ka viss Vārds ir sarakstīs noslēpumos un ka To var atklāt tikai Dieva atziņa; tad, kad tu varēsi droši apgalvot, pateikt uz katru Dieva Vārdu “āmen”, tādā gadījumā pievieno to savai ticībai.

166 O-o, tu jau pamazām kļūsti par diezgan labu cilvēku. Saprotat? Tu audz, saproti. Pateicoties kam? Pateicoties ticībai, tad tikumam, pēc tam atziņai. Vai redzat, kā tiek būvēts šis cilvēks? Jūs redzat, ka no tā nekādi—nekādi nevar izvairīties. Tieši tāds ir tas ceļš, lai sasniegtu pilnu Kristus briedumu. Tieši tā.

167 Spriest, spriest pareizi. Izspriest, vai var, vai nevar ticēt Dieva Vārdam? Izspriest, vai tas ir pareizi vai nepareizi, vai man būtu jākalpo ticības mācībai, vai jākalpo Dievam? Izspriest, vai tas ir pareizi vai nepareizi, vai man būtu jāpiedzimst no augšienes, vai jāpievienojas baznīcai? Tad jūs sākat. Izspriediet pareizi, kad sludinātājs saka: “Brīnumu laiks ir beidzies.” Bībele ir teikts: “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Kam tad tu ticēsi?

168 Kad tu saki: “Es izvēlos Dievu.” Lūk, tu nesaki to tikai lai pateiktu: “Nu jā, es—es tam piekritu,” vienkārši no galvas. Taču tevi kaut kas ir, tev liek to darīt tava ticība. Lūk, kā tas ir. Tava ticība saka: “Es zinu, ka Viņš ir tāds pats. Āmen. Es esmu liecinieks tam, ka Viņš ir tāds pats. Man to nekas nevar atņemt. Es zinu, ka Viņš ir reāls.” Āmen. Tādā gadījumā pievienojiet to savai ticībai. Uzlieciet to uz tā fundamenta. Tagad tu jau virzies augšup, virzies tieši uz Valstību. Jau esi aizgājis līdz šim līmenim. Labi.

169 Un tā, vēl viena lieta, sludinātājs tev pateiks, un arī daudzi cilvēki saka: “Tas. . . Tās lietas, ko tu lasi Bībelē, tas bija citiem laikiem. Nu, es pateikšu tev kāpēc. Tāpēc ka mūsu laikā tas viss nav vajadzīgs. Mums tas nav vajadzīgs. Saproti? Mums nevajag. Mums tas viss nav jāpraktizē, Dievišķā dziedināšana. Mūsu draudzē netiek praktizēta runāšana mēlēs, lai—lai mūsu draudzē būtu kārtība. Un mēs nedarām arī šito.”

170 Mēs līdz tam vēl aiziesim. Man šeit par to ir atzīmēta vieta no Rakstiem, saprotiet, vai mums ir vērts to joprojām darīt vai nē, lūk.

171 Taču te viņš saka: “Es nezinu. Šodien mums to nevajadzētu darīt. Vienīgais, ko, manuprāt, mums vajadzētu darīt, būtu iemācīties pareizi runāt pūļa priekšā. Mums vajadzētu aiziet pie psihiatra, lai viņš pārbauda mūsu prātu, lai redzētu, vai mēs esam spējīgi būt spējīgi sevi pasniegt, vai mūsu IQ ir pietiekami augsts, lai to darītu, un—un visu ko tādu. Manuprāt. . . Un mēs novadām vislielākās sanāksmes. Mēs ceļam mūsu organizāciju.”

172 Mēs nebūvējam kaut kādu organizāciju. Šorīt es neesmu šeit, lai būvētu kādu organizāciju. Kristus nesūtīja mani būvēt organizāciju. Kristus sūtīja mani uzbūvēt individuus pilnā Jēzus Kristus augumā, lai viņi varētu būt spēkstacija un Gara mājvieta, caur Viņa Vārdu. Caur Viņa Vārdu, redziet, uzbūvēt individuus līdz šādam līmenim. Nevis uzbūvēt kādu organizāciju par vēl lielāku konfesiju, bet uzbūvēt individuus par Dieva dēliem un meitām. Lūk, kāda ir tā doma. Saprotat? Pievienojiet savai ticībai tikumu; savam tikumam pievienojiet atziņu. Labi, tu virzies augšup.

173 Un tā, kad cilvēki sāk runāt: “Nu, šodien mums tas nav obligāti jāpieņem. . .” Tas ir obligāti. Tam ir jābūt.

174 Raksti nevar melot. “Un Tie nav patvaļīgi iztulkojami,” tā saka Bibeļe. Vienkārši ticiet Tam tieši tā, kā Tas tur ir uzrakstīts. Saprotat? Jums tam visam ir jābūt. Un tev tas viss var būt tikai tad, kad tev ir no Debesīm nākusi atziņa. Un no Debesīm nākusi atziņa apstiprinās Vārdu. Saprotat?

175 Tev ir tam jātic, nevis jāizliekas. Neviens no šiem nav izlikšanās, saprotiet, ja tu mēģini pateikt: “Man tas ir.” Neesi strazds, kas ir iespraudis sevi pāva spalvas, saprotiet, jo tās uzreiz nokritis. Tās nav izaugušas dabiskā veidā. Tās ir tikai iespraustas.

176 Es atceros, kā Dāvids sacīja tur 1. Psalmā: “Viņš būs kā koks, kas stādīts pie ūdens upēm.” Ziniet, ir atšķirība starp iestādītu un ieliktu, iespraustu. Kā vecs ozols, tas ir iestādīts, tas ir iesakņojies un tas cieši turas savā vietā. Bet, ja ir iesprausta kaut kāda nūja, tad nav zināms, kas ar to notiks. Tai nav sakņu. Tai nav fundamenta. Saprotat?

177 Līdzīgi kā daži cilvēki, kas ir pabeiguši kādu garīgo semināru vai ko tamlīdzīgu, saprotiet. Nav. . . “Nu, mani kalpošanai ordinēja *Tāds un tāds* doktors.” Nav svarīgi, kas tas bija.

178 Jūs esat tajā dzimuši caur Kristu, saprotiet, saprotiet, caur jūsu ticību. Saprotat? Jūs esat atdzimuši un piedzimuši tajā. Un jau pēc tam, kad jūs esat tajā piedzimuši, Viņš sagaida, ka jūs pievienosiet, lūk, šīs te lietas. Vienkārši turpiniet to pievienot. Un tā, mēs to visu izskatām pēc kārtas.

¹⁷⁹ Un tā, ir vēl kaut kas, par ko mēs varētu parunāt, izskatot šo atziņu, dievbijīgo atziņu. Saprotat? “Vai mūsdienās Bībele ir zaudējusi Savu nozīmi?” Redziet, viņi, daudzi cilvēki saka jums, ka Bībele nenozīmē tieši to. Ja Dievs ir nomodā par mani un izlabo mani manā grēkā un ja es esmu Dieva dēls, tad Viņš to dara. Viņš tā dara arī ar jums, ar dēliem un [Pātraukums lentas ierakstā—Tulk.] meitām. Kad jūs izdarāt kaut ko nepareizu, Viņš jūs izlabo. Tādā gadījumā, ja Dievs ir tik sīkumains attiecībā uz jums, ka Viņš jūs pieskata un izlabo, cik daudz vairāk Viņš tāds ir attiecībā uz Savu Vārdu, kas ir jūsu piemērs, kas ir Viņš pats!

Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.

Un . . . tapa miesa un mājāja mūsu vidū . . .

¹⁸⁰ Vārds ir Jēzus Kristus atklāsmē, tā ir teikts Bībelē, Kristus atklājas Savā Vārdā. Un, ja Viņš bija nomodā par jums, kad jūs pārkāpāt šos likumus, par ko Viņš jūs nosoda, tad vēl jo vairāk Viņš ir bijis nomodā par Savu likumu, kas jūs nosoda! Āmen.

¹⁸¹ Labi, labi, vari man to nestāstīt!

¹⁸² Es ticu patiesajām Svētā Gara zināšanām. Svētā Gara zināšanas vienmēr teiks “āmen” uz Vārdu. Kad jūs atrodat Bībelē tādas lietas, kas jums šķiet pretrunīgas, apsēdieties un izpētiet to lūgšanā, lūk, šādi. Un negaidot sāks pietuvoties Svētais Gars. Pēc kāda laiciņa jūs ievērosiet, kā viss sasiemas kopā, un jūs to sapratisiet. Saprotat? Tā ir atziņa.

¹⁸³ Daži cilvēki saka: “Nu, Bībelē ir teikts, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

¹⁸⁴ Bet baznīca saka: “Jā, zināmā veidā Viņš ir tas pats.” Hm! Hm! Te mums tas vairs nesasaistās. Redzat? Tieši tā. It nemaz. Viņš ir tas pats. Tieši tā.

¹⁸⁵ “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Viņā nav it ne mazākās izmaiņas. Viņš dzīvo savā Draudzē, darīdams tieši to pašu. “Vēl tikai mazu brīdi,” kā es pirms britiņa citēju, “vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet.” Jo Viņš sacīja: “Es būšu ar jums, pat jūsos līdz pasaules galam.” Un vēl Viņš sacīja: “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet.” Vēl Viņš sacīja: “Es būšu vinakoks. Jūs būsiet zari.” Bet zars dzīvo tikai no Vinakoka Dzīvības. Viss, kas ir Vinakokā, izpaužas caur zaru. Slava! Tad “Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”. Tas atnes Kunga Jēzus Kristus Dzīvi. Āmen.

¹⁸⁶ Atziņa; tā nav pasaulīga (kas spriedelē). Jebkura pasaulīga atziņa spriedelē. Saprotat? Taču ticībai nav nekādas spriedelēšanas. Dievs atklāj tev, ka notiks *tāda un tāda* lieta, visi pasaules zinātnieki varētu tev pateikt: “Tā ir pretruna, tas nevar notikt.” Tu vienalga tam tici. Saprotat? Tieši tā. Tā nespriedelē. Bībele saka: “Mēs apgāzam prātojumus.” Ar ticību tu nepaprātosī. Ticībā nav prātošanas. Ticība zina, uz kā tā stāv.

Ticība rikojas. Ticība neatlaižas. Tā nevar svārstīties. Nekas nevar to izkustināt. Man ir vienalga, ko saka *tas, šitas, kāds*. Tā it nemaz nesvārstās. Tā nelokāmi stāv, kur stāvējusi, gaida, gaida, gaida. Tam nav nekādas nozīmes. Viņa stāv tieši tur.

¹⁸⁷ Dievs pateica Noam, ka notiks tas un tas. Viņš tam noticēja. Saprotat? Dievs pateica Mozum, ka notiks tas un tas. Viņš tam noticēja. Dievs pateica mācekļiem, ka notiks noteiktas lietas: “Uzkāpiet tur augšā Vasarsvētku dienā un gaidiet.” Viņi tur gaidīja. Tieši tā. Labi.

¹⁸⁸ Un tā, atziņa, lūk, nevis pasaulīgas zināšanas, bet gan zināšanas no Debesīm. Un zināšanas no Debesīm, kad Dievs ir visu zināšanu avots, un Dievs ir Vārds, tad, ja tev ir zināšanas no Debesīm, tad tu tici Vārdam un par visu spried caur Vārdu.

¹⁸⁹ Un tās tieslietas par nodokļiem, kurā bija iesaistīta draudze, tas ir, es biju iesaistīts. Reiz viens no tiem cilvēkiem vienā no tām iztiesāšanām man pateica. Teica, es teicu. . . “Viņi nevarēja atrast nekādus pārkāpumus.” Un tāpēc viņi sāka. . .

¹⁹⁰ Es sacīju: “Nu, ja jau nav nekādu pārkāpumu, tad kāpēc jūs no manis neatstājaties?” Saprotat? Saprotat? Un es turpināju, pastāstot viņam par dažām Rakstu vietām.

¹⁹¹ Viņš sacīja, varen liels puisis ar cigareti rokā, viņš sacīja: “Mister Branham, es studēju Biblii.”

Es sacīju: “Ļoti priecājos to dzirdēt.”

¹⁹² Viņš sacīja: “Tagad es gribu uzzināt, kas tā par mānticību: jūs ņemat naudu par tiem lakatiņiem, kurus izsūtāt; kaut kāda mānticība, lūgties par lakatiņiem un izsūtīt tos, šīs ‘svaidītās drānas’, kā jūs tās saucat, ‘drānas.’” Viņš sacīja: “Turklāt vēl naudu par to ņemat.”

Es sacīju: “Nē, ser. Par to mēs naudu neņemam.”

Un viņš sacīja: “Tas taču ir aizspriedums.”

¹⁹³ Es sacīju: “Ser, jūs to saucat par aizspriedumu. Pirms dažām minūtēm jūs sacījāt man, ka jūs studējat Biblii.”

Viņš atbildēja: “Jā.”

¹⁹⁴ Es sacīju: “Nocītējiet Apustuļu darbus 19:11.” Zināšanas! Viņš pats iekļuva tajās lamatās, mēģināja pāriet uz citu tēmu. Es sacīju: “Tad nocītējiet man Jāņa 5:14.” Nevarēja to izdarīt. Es sacīju: “Tad Jekaba 5:14.” Viņš to nevarēja. Es sacīju: “Vai jūs zināt Jāņa 3:16?” Redzat? Zināšanas, gudrā pasaule! Taču, kad. . .

¹⁹⁵ Viņš sacīja: “Bet, mister Branham, jūs mēģināt skatīt šo lietu caur Biblii. Bet mēs to iztiesājam caur šīs valsts likumiem.”

¹⁹⁶ Es sacīju: “Ser, vai tad šis valsts likumi nav balstīti uz Biblii? Tādā gadījumā tas ir taisnīgi.” Āmen! Protams.

¹⁹⁷ Zināšanas; nevis pasaulīgas. Garīgas Vārda zināšanas, zināt, ko ir pateicis Dievs, darīt, ko ir pateicis Dievs, tā tas ir. Tad, ja tev tas ir un tu vari tam visam ticēt, ka Viņš ir tāds pats, un ka viss tas, ko saka Vārds ir patiesība, un uz jebko no tā saki “āmen”. Tad viss ir kārtībā. Pievieno to savai ticībai. Viss ir kārtībā. Jā.

¹⁹⁸ Ja kāds mēģina tev pateikt, ka “Bībele ir zaudējusi Savu spēku. Ka nekas tāds kā kristība ar Svēto Garu neeksistē.” Hm-hm. Neko tādu nepievienojiet. Tas nedarbosies. Tas atkritis nost. Kā pielipināt mālus akmenim, tie neturēsies. Tie sadrups.

¹⁹⁹ Vēl cilvēki jums saka: “Bībelei šodien uzticēties nevar. Esi ar to piesardzīgs. Nemaz nedomā kaut kam tādām ticēt. Tā nevar būt pa- . . .” Jūs to dzirdat ļoti bieži. Tādu frāzi: “Bībelei nevar uzticēties.” Nu, ja—ja tas ir tavā prātā, tad ne—nemēģini to pievienot, jo tas nedarbosies. Tajā vietā sabruks visa celtnē.

²⁰⁰ Tam ir jābūt sacementētam ar Svēto Garu. Es gribēju teikt, sastiprinātam kopā ar javu, kas to visu sastiprina. Un tas pats, kas to sastiprina. . . Jūs zināt, kā . . .

²⁰¹ Vulkanizēta kamera vienmēr kalpo ilgāk, nekā kaut kāds parasts uzlīmēts ielāps. Tāds ielāps uz riepas nedaudz uzkaršis, lai tikai tā riepa nedaudz sakarst, nedaudz ātrāk pagriežas, un tas atlimēsies. Tieši tā. Saprotat?

²⁰² Tieši tas šodien notiek ar daudziem cilvēkiem. Viņi cenšas uzlīmēt atziņu uz pasaulīgām zināšanām ar kaut kādu pasaulīgu limi, bet, kad sākas pārbaudījumi: “Nu, varbūt es kļūdijs.” Saprotat? Un gaiss iziet, un dažās minūtēs jums ir tukša riepa. No visas jūsu gavilēšanas un lēkāšanas nebija nekādas jēgas. Cilvēki redz, ka jūs atkal esat tajā pašā peļķē. Saprotat? Tā tas ir.

²⁰³ Bet, ja tu paliksi tur līdz tādām Svētā Gara karstumam, ka tu un kamera kļūsi par vienu veselu. Lūk, kas ir vajadzīgs. Tu un kamera kļūstat par vienu veselu. Ja tu nekustēsies ne no vietas tik ilgi, līdz tu un katrs Dieva apsolījums kļūs par vienu veselu, tad pievieno to savai ticībai. Citādāk vispār nepievieno to.

Jūs teiksiet: “Vārdam nevar uzticēties.” Nemaz nemēģiniet kaut ko tādu pievienot.

²⁰⁴ Jūs teiksiet: “Tie apsolījumi par kristību ar Svēto Garu bija domāti tikai divpadsmit apustuļiem,” kā šodien saka dažas draudzes, pat nemēģini kaut ko tādu pievienot. Lūk, kur sabrūk visi viņu pamati. Saprotat? Kā bija ar Usiju vakar vakarā, kad viņš ieraudzīja, ka tā cilvēka, kuram viņš uzticējās, pamati pilnībā sabruka, viņš tika satriekts ar spitālību, nekā laba tur nebija. Lūk: “Tikai tiem divpadsmit apustuļiem, tikai divpadsmit apustuļiem.”

²⁰⁵ Es biju pie brāļa Raita. . . Man šķiet, ka viņi ir kaut kur tur, beigās. Reiz vakarā, tur bija viens kalpotājs, es tur runāju, pavisam tur bija četri vai pieci sludinātāji. Tas sludinātājs

piecēlās un sacīja: “Nu, es gribu jums kaut ko pateikt, mani dārgie. O-o, es domāju, ka jūs esat brīnīšķīgi cilvēki.”

206 Es sacīju, es kādam pateicu, es sacīju: “Lūk, tas—tas, kurš sēž tur. Skaties.”

207 Un tā, Džuniors Džeksons, kurš ir tur beigās, tieši pabeidza runāt. Un viņš sacīja. . . sludināja par Dieva žēlastību. Ak vai!

208 Tas virs gluži vai dega no nepacietības. Viņš tur piecēlās un mēģināja likt saprast. “Lūk, es gribu pateikt, ka šis misters Branhams pavisam noteikti ir antikrists.” Un visu vakaru viņš turpināja tādā garā.

209 Un kāds no sludinātājiem sāka. . . Es sacīju: “Nedaudz uzgaidiet. Brāļi, neko nesakiet. Viņš ir tikai viens, bet mēs esam daudzi.” Es sacīju: “Lieciet viņu mierā. Viņš taču mani aizskāra.” Man pašam tik ļoti gribējās, ka nezināju, kur likties. Saprotat?

210 Un tā, viņš sacīja: “Misters Branhams ir antikrists,” un viņš turpināja, sarunādams visu ko, ziniēt, par. . . Viņš sacīja: “Viņš tur sacīja: ‘Kristība ar Svēto Garu.’” Sacīja: “Bībelē ir teikts, ka tikai divpadsmit saņēma kristību ar Svēto Garu.” Runāja par Dievišķo dziedināšanu: “Dievišķā dziedināšana bija tikai divpadsmit apustuļiem.” Viņš sacīja: “Mēs runājam to, ko saka Bībele, un klusējam par to, par ko klusē Bībele.” Es gaidīju kādu pusstundu, kamēr viņš to visu izteiks.

211 Es sacīju: “Britiņu uzgaidiet. Es šeit tik daudz ko pierakstīju,” es sacīju, “dodiet man iespēju uz kaut ko atbildēt.” Un, kad es piecēlos kājās, es sacīju: “Šis kungs, viņš sacīja, ka viņš ‘runā to, ko runā Bībele’, tā darot viņa draudze, ‘un klusē par to, par ko Tā klusē’. Jūs visi esat liecinieki. ‘Jā.’” Es sacīju: “Un tā, viņš sacīja: ‘Svēto Garu saņēma tikai divpadsmit.’ Manā Bībelē ir teikts, ka pirmajā piegājienā bija simtu divdesmit.” Āmen! Izmetiet tādu atziņu, saprotiet, ko viņš mēģināja lietot.

212 Es sacīju: “Tātad, sanāk, ka Pāvils nesaņēma Svēto Garu, kaut arī viņš teica, ka saņēma?” Redzat?

213 Es sacīju: “Tur. . . Kad Filips tur gāja un sludināja samariešiem. Viņi kristījās Jēzus Vārdā. Tikai Svētais Gars vēl nebija pār tiem nonācis. Un viņi sūtīja pēc Pētera un Jāņa, un tie atnāca un uzlika viņiem rokas, un uz viņiem nonāca Svētais Gars. Nu, kā tad ar tiem tikai divpadsmit?”

214 Es sacīju: “Apustuļu darbos 10:49, kad Pēteris bija uz mājas jumta un bija redzējis vīziju, viņi devās pie Kornēlija. Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nonāca pār visiem, kas dzirdēja Vārdu.” Es sacīju: “Te joprojām runā Bībele. Bet kā tad ar jūsu draudzi?” Tā dzīvo savās iedomās. Tā tas ir. Redzat?

215 Es sacīju: “Dievišķā dziedināšana, jūs sacījāt: ‘Dievišķā dziedināšana bija tikai divpadsmit apustuļiem.’ Bībele saka, ka Stefans devās uz Samariju un dzina ārā ļaunos garus, un dziedināja slimos, un pilsetā bija liels prieks. Bet viņš nebija

viens no tiem divpadsmit. Viņš nebija apustulis. Viņš bija diakons.” Āmen. Āmen.

216 Es sacīju: “Un Pāvils arī nebija viens no tiem divpadsmit, kuri bija augšstābā, bet viņam bija dziedināšanas dāvana.”

217 Es sacīju: “Vienkārši paskatieties uz dziedināšanas dāvanām! Un pat vēlāk, pēc trīsdesmit gadiem viņš vēstulē Korintiešiem joprojām nosaka dziedināšanas dāvanu Kristus Ķermenī.” Ak vai!

218 Nu, tādas zināšanas, kuras jūs esat smēlušies no kaut kādas grāmatīņas, labāk izmetiet tās atkritumu spainī. Sasniedziet šīs zināšanas. Ja jau Dievs pateica: “Viņš vakar, šodien un mūžīgi ir tas pats,” sakiet, “Āmen.” Tieši tā. Tieši tā. Nevis tiem divpadsmit; bet priekš visiem. Kad tu iegūsi tādu ticību, kad tava ticība saka “āmen” uz to visu bez izņēmuma, tad saki: “Viss kārtībā,” tādu var pievienot.

219 Ceturtkārt. Mums būs jāpasteidzas, jo es tikai... Ir tik patīkami stāvēt šeit un runāt par to. Āmen. [Brālis saka: “Mums tas ļoti patīk.”—Tulk.] Jā. Ceturtkārt... Paldies.

220 Pielieciet “atturību”. Ak vai! Mēs esam tikuši līdz atturībai. Un tā, sākumā jums ir ticība; tai ir jābūt jau pašā sākumā. Tad tu savai ticībai pievieno tikumu, ja vien tas ir pareiza veida tikums. Pēc tam tu pievieno atziņu, ja vien tās ir pareiza veida zināšanas. Tagad ir laiks pievienot atturību.

221 Atturība šeit it nemaz nenozīmē “pārstāt dzert alkoholu”. Nē, nē. Atturība nenozīmē līdzekli pret alkoholismu, ne šajā gadījumā. Tā ir Bibēliskā atturība, Svētā Gara atturība. Tā ir tikai viena no miesas kāribām, taču mēs runājam par Svētā Gara atturību. Tas nozīmē, kontrolēt savu mēli, nebūt tenkotājam; savaldīt savu temperamentu, neaizsvilties katru reizi, kad kāds runā tev pretim. Ak vai!

222 Ak, mēs vēl tam neesam ķērušies klāt, bet daudzi no mums jau ir atsiņājušies, vai ne? Saprotat? Un mēs vēl brināmies, kāpēc Dievs nedara Savā Draudzē brīnumus un to, ko viņi reiz darīja. Tieši tā. Saprotat?

223 Pievienojiet šīs lietas. Pievienojiet tam atturību. Ak, atturība, kā atbildēt laipni, kad ar tevi runā ar niknumu. Kāds saka: “Jūs tur, sektantu bars!” Nelec kājās un neuzroti piedurknes. Saprotat? Ne tā. Bet runā ar dievbijīgu mīlestību, atturību, laipnību. Vai tieši tādi jūs vēlaties būt? Kad jūs kāds kaitina, neatbildiet ar to pašu. Lai Viņš ir jūsu piemērs.

224 Kad viņi sacīja: “Ja Tu esi Dieva Dēls, pārvērt šos akmeņus par maizi,” Viņš būtu varējis to izdarīt un parādīt, ka Viņš ir Dievs. Taču Viņam bija atturība. Kad Viņu nosauca par “Belcebulu”, Viņš sacīja: “Es jums to piedodu.” Vai pareizi? Viņi rāva kumšķus no Viņa bārdas un splāva Viņam sejā, un sacīja: “Kāp zemē no krusta!”

225 Viņš sacīja: “Tēvs, piedod viņiem. Viņi pat nesaprot, ko viņi dara.”

226 Kaut arī Viņam bija dāvana, Viņš zināja visu, jo Viņā bija visa Dieva pilnība miesā. Viņi redzēja, kā Viņš dara brīnumus, sacīdams cilvēkiem, kas tiem nebija kārtībā un visu ko tādu. Viņi šādi aptina Viņa galvai apkārt lupatu, aizsēja Viņam acis un sita ar nūju Viņam pa galvu, un sacīja: “Pravieto, pasaki mums, kas Tev iesita. Mēs Tev noticēsim.” Redzat? Viņam bija atturība.

227 Lūk, ja tev tā ir, tad pievieno to savai ticībai. Ja tu joprojām aizsvilsties un asi atcērt, uzvelcies un skandalējies, hm-hm, tev nav nekādas. . . Tādu nevar pievienot, jo tas nepievienosies. Saprotat? Tas nevulkanizēsies. Nevar paņemt gumijas gabalu, ziniet, un vulkanizēt to pie dzelzs gabala. Vienkārši nekas nesanāks. Nē, tam ir jābūt tikpat elastīgam kā gumijai. Saprotat? Un, kad tava ticība un tava atturība kļūst par tādu pašu Svētā Gara atturību, kāda bija Viņam, tad tā vulkanizēsies ar Viņu. Tu esi to pievienojis.

Kad tavš tikums ir tāds kā Viņa tikums, tad tas pievienosies tam.

228 Kad tava atziņa ir tāda kā Viņa atziņa: “Es eju darīt Tavu gribu, ak, Dievs.” Saprotat? Ar Tēva Vārdu Viņš sakāva ikvienu ļauno garu. Debesis un zeme zudis, bet Vārds nezudis. Saprotat? Ja tev ir šāda veida atziņa, tad tā vulkanizēsies ar tavu ticību.

229 Ja tev ir pareiza veida atturība, tāda, kāda bija Viņam, tad tā vulkanizēsies. Ja tās nav, bet tikai kaut kas paštaisīts, daļējs, tāda pašķidra pārliecība vai atturība: “O-o, es varētu viņam tā kārtīgi ievilkst, bet—bet varbūt labāk nē, citādāk par mani vēl avizē uzrakstīs.” Ne jau par tādu atturību Viņš runā. Pat nemēģiniet to pievienot. Tas nenostādās. Taču, kad tu patiešām no visas sirds mīlīguma vari piedot ikvienam, saglabāt mieru, aizmirst par to, saprotiet, tad tas pievulkanizēsies. Tu vari pievienot to savai ticībai. Ak!

230 Nav brīnums, ka draudzei tik ļoti daudz kā trūkst. Vai tad tā nav? Nav brīnums. Es pateiktu: “Nožēlojiet grēkus un kristieties, kā ir teikts Bibelē, Jēzus Kristus Vārdā.” Bet nelokāms trīsvienības piekritējs, kurš šādi netic, pateiks: “Ir nu gan antikrists. Viņš ir no ‘Jēzus Vārds’. Viņš ir no ‘Tikai Jēzus.’” Uzmanīgāk, puis, es jau šaubos par tavu atturību. Saprotat? Kāpēc gan tu nevarētu atnākt un pateikt: “Brāli Branham, paspriedisim par to kopā. Man gribētos dzirdēt paskaidrojumu par To.” Redzat? Tad atnākat un To klausāties. Un pēc tam jums To skaidri parāda, bet tad jūs aizejat prom; Mēs—mēs pēc maza britiņa to izskatīsim, pie “dievbijības”, saprotiet. Taču, kad jūs—kad jūs noraujaties, pastāvīgi izdarāt pārsteidzīgus secinājumus, hm-hm, tas—tas nav tas. Saprotat? Kad jūs tā rikojaties, jums vēl nav Bibeliskās atturības; kādai ir jābūt atbildes reakcijai. Taču, ja tev tas ir, tad vari pievienot to pie savas ticības.

²³¹ Tātad, pēc tam, četrkārt, savai ticībai ir jāpievieno pacietība. Ja jums ir ticība, tad Bibēlē ir pateikts, ka “tā rada pacietību” Saprotat? Un tā, *šī* ir pacietība. Lūk, tā ir nākošā lieta, kas ir vajadzīga šī auguma būvēšanā. Ziniet, Dievs Savā Celnē izmanto istus materiālus.

²³² Vai redzat, cik daudz mums nepietiek, brāli, māsa? Saprotat? Vai redzat, kādā mēs esam stāvoklī? Tieši tā. Saprotat? Mums ir svētlaime, gavilēšana un pārējais, jo mums ir ticība. Taču, kad mēs nonākam līdz, lūk, *šim* te lietām, Dievs nevar uzbūvēt mūs šajā augumā. Saprotat? Viņš nevar. Viņš nevar mūs uzcelt līdz tādām stāvoklim. Mums vēl ir visas tās pārējās lietas. Mēs ar to kritam, aizslidam. Saprotat? Viņš nevar uzbūvēt Savu Draudzi.

²³³ Pacietība ar ko? Kāda veida pacietība? Pirmkārt, ir jābūt pacietīgiem ar Dievu. Ja tev ir ista, neviltota ticība, tad tev būs ista, neviltota pacietība, jo ticība izstrādā pacietību. Kad Dievs kaut ko pasaka, tu tam tici. Tas arī viss. Tev ir pacietība.

²³⁴ Sacīsi: “Nu, vakar vakarā es paprasīju Viņam mani dziedināt, bet šorīt es joprojām esmu tikpat slims.” Ak vai! Tā ir pacietība?

²³⁵ Dievs pateica Ābrahāmam, bet pēc divdesmit pieciem gadiem vēl nebija ne mazākās pazīmes. Viņš joprojām ticēja. Viņš bija pacietīgs ar Dievu. Hm-hm.

²³⁶ Vienmēr lieciet Viņu sev priekšā. Lai Viņš ir priekšā. Viņu nevar apdzīt, tāpēc lai Viņš vienmēr ir tev priekšā. “Viņš tā pateica, un tas notiks.” Saprotat? Turiet Viņu sev priekšā. Pareizi.

²³⁷ Noam bija pacietība. Jā. Noam bija ista, dievbijīga pacietība. Dievs sacīja: “Es iznīcināšu šo pasauli ar lietu,” bet Noa sludināja vēl veselus simtu divdesmit gadus. Ļoti daudz pacietības. Pat rāsas no Debesīm nebija. Nekā nebija. Bija tikpat putekļains kā vienmēr, simtu divdesmit gadu garumā, taču viņš bija pacietīgs.

Pēc tam Dievs pārbauda tavu pacietību. Tā tas ir. Dievs to pārbauda.

²³⁸ Pēc tam, kad Viņš pateica Noam, lūk, Viņš pateica: “Noa, Es gribu, lai tu dodies un ieej šķirstā. Es iedzišu tajā dzīvniekus, un Es—Es gribu, lai tu ieej iekšā. Tagad uzkāp augšstāvā lai varētu skatīties caur logu, kas ir augšā. Es gribu, lai tu tur ieej. Es gribu, lai tu pasaki tiem cilvēkiem: ‘Rīt notiks tas, par ko es esmu sludinājis simtu divdesmit gadus.’ Labi, ej uz turieni un pasaki viņiem.”

²³⁹ Kāda bija pirmā zīme? Noa iegāja šķirstā. Lietus vēl nebija. Noa sagatavojās un uzvilka lietusmēteli un tā tālāk, lai laiku pa laiku paskatītos ārā. Viņš sagatavojās. Taču nākamajā dienā...

²⁴⁰ Droši vien viņš pateica savai ģimenei, savām vedeklām un pārējiem, sacīja: “Ak vai! Rit jūs ieraudzīsiet kaut ko, ko vēl nekad neesat redzējuši. Jo it visur debesis, tās kļūs tumšas. Un tur būs pērkonu un zibeņu. Lielais Dieva zobens nozibsnīs debesis. Viņš notiesās to grēcinieku baru, kuri noraidīja mūs šajos simtu divdesmit gados. Vienkārši paskatieties un ieraudzīsiet.” Saprotat?

²⁴¹ Daži no tiem pa pusei ticīgajiem, zīniet, kuri visu laiku grozās kaut kur netālu, taču iekšā nenāk, zīniet. Tādi—tādi šeit ir joprojām, zīniet. Un tā, viņi—viņi pienāca, sacīja: “Nu, varbūt tam vecajam viram bija taisnība, tāpēc mēs aiziesim tur augšā un dažas dieniņas pagaidīsim, vai arī pagaidīsim no rīta pāris stundiņas un paskatīsimies.”

²⁴² Nākamajā dienā melno mākoņu vietā, lūk, kā jau vienmēr uzlēca saulīte. Noa paskatījās ārā. Sacīja: “Klau, tur nav neviena mākoņa.”

²⁴³ Tas puisis atnāca, sacīja: “Eh, es jau zināju, ka tu esi viens no tiem. Redzu, ka tu šeit grozies.”

²⁴⁴ “Oī, lūdzu piedodiet, ser. Ha-ha. Varbūt es—es—es biju vienkārši, zīniet, es vienkārši aizrāvos, zīniet. It kā, saprotiet. Ha-ha-ha.”

²⁴⁵ Taču Noam, viņam bija pacietība. Sacīja: “Ja tas nenotika šodien, tad notiks rītdien.” Kāpēc? Tā pateica Dievs.

“Kad Viņš tev ko tādu pateica, Noa?

²⁴⁶ “Pirms simtu divdesmit gadiem. Es esmu aizgājis jau tik tālu, tāpēc tagad es vienkārši gaidu.” Vai redzat? Pēc kāda laiciņa . . .

²⁴⁷ Mēs redzam, ka arī Dievs jau ir tik tālu aizgājis, gaidīdams Savu Draudzi, taču Viņa šeit parādīsies. Neuztraucieties. Viņš to ir apsolījis.

²⁴⁸ Visu šo laiku ir gaidīta augšamcelšanās. Tāda būs. Neuztraucieties. Dievs to ir apsolījis. Vienkārši pacietīgi gaidiet. Ja aizmīgsiet, tas nav . . . Varbūt jūs nedaudz pasnaudīsiet, pirms tas notiks, taču tajā brīdī jūs pamodīsieties. Viņš to ir apsolījis, saprotiet. Nosnaudīsieties, saprotiet, tas, ko mēs saucam par nāves miegu, zīniet. Ko mēs saucam par nāvi, tikai nedaudz nosnausties jeb aizmigt Kristū. Kristū tādas miršanas vispār nav. Dzīvība un nāve nevar pastāvēt kopā. Saprotat? Mēs tikai nosnaudīsīsimies, snaudīens, no kura mūsu draugi nevar mūs uzmodināt. Uzmodināt var tikai Viņš Vienīgais. “Viņš pasauks, un es Viņam atbildēšu,” sacīja Ījabs. Ījabs guļ jau četrus tūkstošus gadus. Neuztraucieties. Viņš—viņš pamodīsies. Neraizējieties. Viņš joprojām gaida.

²⁴⁹ Noa gaidīja. Beidzās ceturrtā diena. Lietus nav. Viss kārtībā. Tas būs.

²⁵⁰ Es dzirdu, kā pienāk Noas kundze un saka: “Tēvs, vai tu esi pār- . . . ?”

“Nerunā tā.”

²⁵¹ Viņam bija pacietība, jo viņam bija ticība. Tieši tā. Viņam bija tikums. Viņam bija atziņa, ka Dievam bija taisnība. Viņam bija atturība. Viņš nenorāvās, neteica: “Eh, es nesaprotu, kas te vispār notiek. Es esmu pazaudējis visu savu popularitāti.” Nē, nē. “Neviens mani vairs neņem vērā. Laikam iešu ārā un sāksu visu no sākuma.” Nē, nē. Viņam bija pacietība. Dievs bija apsolijs. Dievs to izdaris. Dievs to piepildis, tāpēc ka Dievs tā pateica.

²⁵² Es es varu redzēt, kā pienāk viņa dēls, saka: “Tēt, vai zini ko . . .” Viņš noglauda ar roku tā garos sirmos matus, ziniet. Un viņš bija simtiem gadu vecs, ziniet, viņš tur sēdēja. Sacija: “Es zinu, ka tu esi vecs patriarhs. Es—es milu tevi, tēt. Bet vai tad nav iespējams, ka tu esi nedaudz kļūdijs?”

“O-o, nē. Nē.”

“Kāpēc?”

“To pateica Dievs!”

²⁵³ “Bet, tēt, mēs te sēžam jau sešas dienas. Sēžam šajā milzīgajā, sausajā šķirstā, sēžam šeit, un tas viss ir nodarvots gan no iekšpuses, gan no ārpuses. Un visus šos gadus mēs to būvējām. Un tu stāvēji tur ārā un sludināji, līdz tu kļuvi sirms un plikpaurains. Un tagad tu esi šeit, mēģini pateikt kaut ko *tādu un tādu*. Bet cilvēki smejas un apmētā tā sienas ar puvušiem tomātiem un visu ko citu. Paskaties, ko tu dari. Tu taču zini . . .”

“Dēls, esi pacietīgs.”

“Vai tu esi drošs?”

“Lietus būs!”

Viņa vedekla sacija: “Tēvs, tu zini . . .”

“Lietus būs!”

²⁵⁴ “Bet mēs esam gaidījuši visus šos gadus. Mēs esam gatavojušies. Un tu jau pirms nedēļas sacīji, ka būs lietus. Un mēs esam šeit, durvis ir pavisam aizvērtas, un mēs šeit klistam apkārt, bet saule cepina tāpat, kā cepināja.

“Taču lietus būs!”

“Kā tu to zini?”

“Tā pateica Dievs!”

²⁵⁵ Lūk, kad tu esi kļuvis tāds, tad pievieno to. Taču, ja tev tas šādi nav, tad ne—nemēģini to pielikt. Tas nedarbosies. Tas nedarbosies dziedināšanā. Tas nedarbosies visā pārējā. Saprotat? Tam ir jāsakūst ar to materiālu, ar ko tas vulkanizējas. Pareizi. Lūk, kas ir jāpievieno. Pacietība uz Dieva apsoliņumu. Tieši tā. Noa tam ticēja. Un viņš bija pacietīgs pret Dievu simtu divdesmit gadus.

256 Mozus, viņš bija pacietīgs pret Dievu. Tieši tā. “Možu, Es esmu dzirdējis Manas tautas brēkšanu. Es esmu redzējis viņu ciešanas. Es dodos turp, lai viņus atbrīvotu. Es sūtīšu tevi uz turieni.”

257 Un tur viņam sanāca neliels pretstats ar Dievu, Dievs parādīja viņam Savu godību. Sacīja: “Es iešu.” Tikko kā viņš ieraudzīja Dieva godību, saprotiet, viņam radās ticība.

Sacīja: “Kas ir tavā rokā, Možu?”

Tas atbildēja: “Nūja.”

Viņš sacīja: “Nomet to zemē.”

Tā pārvērtās par čūsku. Viņš iesaucās: “Ak vai!” Viņš sāka . . .

258 Pateica: “Pacel to, Možu. Ja Es varu pārvērst to par čūsku, tad Es varu to pārvērst arī atpakaļ.”

259 Ak! Āmen! Ja Dievs var iedot man fizisko dzīvību, tad Viņš var iedot man garīgo Dzīvību! Ja Dievs varēja iedot man pirmo dzimšanu, tad Viņš var man iedot otro Dzimšanu! Āmen! Ja Dievs var dziedināt, lūk, šo ar Dievišķo dziedināšanu, tad Viņš var to arī augšāmcelt pēdējās dienās Savai slava. Pareizi.

260 “Es varu nomest šo nūju un pārvērst to par čūsku. Es varu to pārvērst atkal par nūju. Paņem to aiz astes!”

261 Mozus izstiepa roku un to paņēma. Lūk, tā atkal bija nūja. Tad viņš sāka tam pievienot atziņu. Saprotat?

“Kas ir noticis ar tavu roku, Možu?”

“Nekas.”

“Ieliec to azotē.”

262 “Labi. Kas tas . . .” Balta no spitālības. “Ak, Kungs, paskaties uz manu roku!”

“Ieliec to atkal azotē, Možu.”

263 Viņš atkal ielika to, lūk, *šādi*, un tā kļuva gluži kā . . . Tad viņš vienkārši sāka, lūk, *šādi* to visu pievienot, saprotiet. Tieši tā.

264 Viņš devās turp. Un pirmā pretestība . . . Viņš devās turp. Viņš tur iznāca un sacīja: “Tas Kungs Dievs sacīja: ‘Atlaid Manu tautu.’ Faraon, es gribu, lai tu to zinātu. Es esmu atnācis kā Dieva pārstāvis. Tev ir man jāpaklausa.”

265 Faraons sacīja: “Jāpaklausa? Vai tu zini, kas es esmu? Es esmu faraons. Paklausīt tevi, vergu?”

266 Sacīja: “Vai nu tu mani paklausīsi, vai arī aiziesi bojā. Viens vai otrs, kā pats gribi.” Kāpēc? Viņš zināja, par ko viņš runāja. Viņam bija uzdevums. Viņš to bija pārdzīvojis. Viņš bija runājis ar Dievu. Viņam bija ticība. Viņš zināja, uz kā viņš stāv.

“Tu gribi, lai es tev paklausītu? Lasies ārā no šejienes!”

“Es tev parādīšu.”

“Parādi man zīmi.”

Viņš nometa spieķi zemē; tas pārvērtās par čūsku.

²⁶⁷ “Nu,” tas sacīja, “tas ir lēts burvju triks! Atnāciet šurp uz britiņu. Nāciet šurp, Janne un Jambre, nometiet savas nūjas.” Viņi nometa tās uz zemes, un tās pārvērtās par čūskām.

²⁶⁸ Sacīja: “Ak, tu, niecība, atnāci šurp pie manis, ēģiptieša, Ēģiptes faraona. Un tu atnāci šurp ar šiem lētajiem burvju trikiem, ar saviem fokusiem,” ziniēt, ar to domu lasīšanu. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt. Es ceru, ka jūs to uztverat. “Domu telepātija vai kaut kas tāds, saprotiet, jā, atnākt šurp ar ko tādu.” Sacīja: “Mēs varam to pašu, ko tu.”

²⁶⁹ Bet ko darija Mozus? Viņš neteica: “Ak, faraona kungs, es— es lūdzu piedošanu, ser. Es būšu tavs vergs.” It nemaz.

²⁷⁰ Viņš mierīgi stāvēja. Āmen. Stāvēja uz sava. Dievs pateica, viņa sirdi nebija nekādu šaubu: “Neko nesaki. Es tev kaut ko parādišu.” Kad tu esi izdarījis tieši to, ko Viņš sacīja, bet šķiet, ka viss notiek nepareizi, stāvi mierīgs, esi pacietīgs.

²⁷¹ Mozus sacīja: “Zini, kad es būvēju uz tā fundamenta, tur bija uzlikta pacietība, tāpēc es vienkārši pagaidīšu un paskatīšos, ko izdaris Dievs.”

²⁷² Un, lūk, tās čūskas tur ložņāja apkārt, piepūtās, šņāca viena otrai virsū. Te pēkšņi Mozus čūska: “Ņam, ņam, ņam,” un norija tās visas. Viņam bija pacietība.

Tie, kas gaida uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku,
tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem.

Vai pareizi? Saprotat? Jā.

Viņi skrien un nepiekūst, viņi iet un nenogurst.

Saprotiet, vienkārši gaidiet uz To Kungu. Esiet pacietīgi. Saprotat? Tieši tā.

²⁷³ Pēc tam bija jāizved Israēls. Atnāca liela pretestība, un Mozus gaidīja.

²⁷⁴ Pēc tam viņš nonāca tuksnesī. Tas ir tikai kādu trīs vai četru dienu ceļojums. Tās ir tikai četrdesmit jūdzes līdz tai vietai, kur viņš pārgāja, kur viņi pēc tam pārgāja. Taču Mozus gaidīja tuksnesī četrdesmit gadus. Pacietība. Āmen. Tā tas ir. Viņš gaidīja četrdesmit gadus. Ak! Tieši tā.

²⁷⁵ Un mums būtu jābūt pacietīgiem arī vienam ar otru. Saprotat? Reizēm . . . Mēs—mēs kļūstam tik ļoti nepacietīgi viens pret otru. Mēs uzskatām, ka mums ir jābūt tādiem kā Mozus. Mozus bija pacietība pret cilvēkiem. Skatieties, tieši tas bija iemesls, kāpēc viņi nepārgāja. Saprotat? Ja tu centies kaut ko darīt . . .

276 Tāpat kā es esmu centies nest šo Vēstījumu šajā dievnamā, lai redzētu, ka katrs šī dievnama loceklis kļūtu par Šo. Tas ir grūti. Es esmu centies būt pacietīgs; ir pagājuši jau trīsdesmit trīs gadi. Saprotat? Esiet pacietīgi. Sievietes joprojām apgriež matus, viss ir tā, kā bija. Bet vienkārši esiet pacietīgi. Saprotat? Vienkārši esiet pacietīgi. Gaidiet. Tikai tā. Ja tev tās nav, tad nemēģini būvēt uz *šitā*. Esiet pacietīgi.

277 Reiz pat bija tā, kad tie pretestības pilnie cilvēki bija tik ļoti nepacietīgi, viņi izprovocēja Mozu izdarīt kaut ko nepareizu. Un tomēr, kad tas nonāca līdz kulminācijai, Dievam noriebās viņu darbības. Viņš sacīja: “Atdalies no viņiem, Mozu. Es to visu baru nonāvēšu un sāksu no jauna.”

278 Viņš metās starpā un sacīja: “Dievs, nedari to.” Kas? Pacietība pret cilvēkiem, kas dumpojās pret viņu.

279 Interesanti, vai mēs tā varētu? Ja tu nevari, tad necenties būvēt uz *šitā*, jo tas—tas nemainās, ziniet. Tieši tādā veidā pie *tā* pievulkanizējās pirmā, un tādā pat veidā ir jāpievulkanizē visas pārējās. Ja tu tā nedari tad tu nekļūsi par to augumu, kurā rod mājvietu dzīvais Dievs, ja tev nav pacietība, pacietība vienam pret otru. Labi.

280 Tiem ebreju bērniem bija pacietība. Protams, viņiem bija. Dievs bija viņiem apsollis, pateicis viņiem: “Neklanieties nekāda tēla priekšā.” Un viņiem bija pacietība. Sacīja: “Mūsu Dievs ir spējīgs. Bet tik un tā mēs neklanisimies tava tēla priekšā.” Pacietība, zināja, ka Dievs atkal augšāmcels viņus pēdējās dienās.

281 Galu galā, šī dzīve nemaz tik daudz nenozīmē. Saprotat? Dievs to atkal augšāmcels pēdējās dienās. Taču, kad nonāk līdz tam, lai klanītos kāda tēla priekšā, mēs to nedarīsim. Lūk, mēs dosim Cēzaram, kas pienākas Cēzaram, taču, ja Cēzars iejaucas tajā, kas ir saistīts ar Dievu, tad Dievs ir pirmajā vietā.

282 “Dievs sacīja: ‘Neklanies šī tēla priekšā.’ Un es to nedarišu. Mūsu Dievs ir spējīgs mūs atbrīvot. Ja Viņš neatbrīvos, es tāpat neklanīšos tēla priekšā.”

Saciņa: “Labi. Lūk, krāsns.”

283 “Nu,” viņš sacīja, “o-o, šovakar, manuprāt, būs stiprs lietus, viss apdzisis.” Taču nekas tāds nenotika. Joprojām bija pacietīgi.

284 Nākamajā rītā, kad viņi tika izvesti tiesas priekšā, tur sēdēja Nebudaknēcars. Viņš sacīja: “Nu ko, puīši, vai jūs vēl atceraties, ka es esmu jūsu ķēniņš?”

“Protams. Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi.”

“Tagad paklanieties manam tēlam.”

“Nu nē.”

285 “Jūs taču sadegsiet. Jūs esat gudri cilvēki. Jūs esat apķēriģi. Jūs esat mums daudz palīdzējuši. Jūs esat bijuši svētība mūsu

ķēniņvalstij. Vai tad jūs nesaprotat, ka es negribu to darīt? Taču es—es esmu izdevis pavēli, un tā ir jāpilda. Es negribu jūs mest tur iekšā. Ak, viri, kas par lietu?”

²⁸⁶ “Es zinu, ka tas izklausās labi. Taču mūsu Dievs ir spējīgs mūs atbrīvot. Tomēr . . .” Viņiem bija pacietība.

²⁸⁷ Viņi sāka virzīties pa rampu. Viņi savā starpā saskatījās. “Viss ir labi. Viss ir labi.” Viņiem bija pacietība. Viņi paspēra vienu soli. Dieva tur nebija. Divus soļus. Viņa tur nebija. Trīs soļus, četrus soļus, piecus soļus, vienkārši turpināja virzīties uz priekšu, Viņa tur joprojām nebija. Un viņi iesoļoja tieši liesmojošajā ceplī. Viņiem bija pacietība. Bet tur bija Viņš. Saprotat? Uguns tikai sadedzināja virves, kas bija uz viņu rokām un kājām. Taču, kad viņi nonāca uz cepla bedres grīdas, Viņš bija tur. Saprotat? Viņiem bija pacietība.

²⁸⁸ Tas pats bija Daniēlam. Daniēlam bija pacietība. Protams. Viņš negrasījās padoties. It nemaz. Ko viņš izdarīja? Viņš tik un tā atvēra tos logus un lūdās. Tāda bija Dieva prasība. Viņam bija pacietība. Viņš gaidīja uz Dievu, zinādams, ka Dievs ir spējīgs piepildīt Savu Vārdu. Viņi iemeta viņu lauvu bedrē, sacīja: “Mēs izbarosim tevi lauvām.”

²⁸⁹ Viņš sacīja: “Nu ko, labi.” Viņam bija pacietība. Kāpēc? “Nu, es visu šo laiku esmu gaidījis uz Dievu. Ja man būs jāgaida vēl daži tūkstoši gadu, es tik un tā augšāmcelšos pēdējā dienā. Tāpēc esiet pacietīgi, gaidiet.”

²⁹⁰ Pāvilam bija pacietība. Pavisam noteikti. Paskatieties, kas Pāvilam bija jādara. Tā tik ir pacietība!

²⁹¹ Kā ar tiem Vasarsvētku dienā? Kamēr nebija piepildījies viņiem dotais uzdevums: “Gaidiet, līdz kamēr,” saprotiet, “gaidiet, līdz kamēr jūs tiksiet apģērbti ar Spēku.” Cik ilgi? Viņiem nebija jautājuma: “Cik ilgi tas būs?” Viņiem bija tikai atbilde: “Gaidiet, līdz kamēr.”

²⁹² Viņi uzkāpa tur augšā un sacīja: “Labi, puīši, varbūt pēc piecpadsmit minūtēm pār mums nonāks Svētais Gars, un mums būs sava kalpošana.” Pagāja piecpadsmit minūtes, nekā nav. Pagāja viena diena, nav; divas, trīs, četras, piecas, sešas, septiņas.

²⁹³ Daži no viņiem varbūt runāja: “Klau, vai jums nešķiet, ka mēs To jau esam saņēmuši?”

“Nē, nē, nē, nē.” Tieši tā. Nē. Tas ir pareizi.

²⁹⁴ “Puiši, jūs labāk ejiet jau ārā.” Velns sacīja: “Jūs—jūs—jūs taču zināt, ka jūs jau esat saņēmuši to, ko gribējāt. Aiziet, sāciet savu kalpošanu.”

²⁹⁵ “Nē, nē, nē. Mēs To vēl neesam saņēmuši. Jo Viņš sacīja: ‘Tā būs, kas notiks pēdējās dienās: Ar šļupstošām lūpām un svešādu mēli Es runāšu uz šo tautu, un šis ir tas Miers, par kuru Es sacīju,’ redziet, Jesajas 28:19.” Sacīja: “Tas—tas ir tieši Tas, tu—tu saņem

To, kad . . . Nu, kad Tas atnāks, mēs to zināsim. Mēs zināsim, kad Tas atnāks. Mēs to atpazīsim, 'Teva apsoliĵumu.' Viņi tur gaidīja deviņas dienas. Bet tad desmitajā dienā: "Mēs bijā tur." Viņiem pietika pacietības, lai gaidītu.

²⁹⁶ Lūk, ja tev ir šāda veida pacietība, kad Dievs iedod tev apsoliĵumu, un tu redzi to Bībelē: "Tas ir mans," tad gaidiet. Tad, ja tev ir tāda veida pacietība, pievieno to savai ticībai. Vai redzi, cik augstu tu jau esi uzkāpis? Tagad tu esi jau krietni augstāk, *šeit*. Labi. Pulksteņa rādītāji arī griežas ātri, vai ne? Labi. Labi. Pievienojiet to savai ticībai.

²⁹⁷ Vienmēr lieciet Viņu sev priekšā un atcerieties, ka apsoliĳtājs ir tieši Viņš. Es to nav apsoliĳu. To nav apsoliĳis draudzes gans, mūsu brālis Nevils. To nav apsoliĳis kāds cits kalpotājs. Tas nebija kāds priesteris vai pāvests. Tas nebija neviens zemes cilvēks. Apsoliĳumu ir devis Dievs, un Dievs ir spējīgs piepildīt visu, ko Viņš ir apsoliĳis. Labi. Ja tieši tāda ir tava ticība, zināt, ka Dievs ir to apsoliĳis! Sacīsi: "Brāli Branham, es esmu slims. Man ir ļoti vajadzīga dziedināšana." Pieņem to. Tā ir tev dota dāvana, tieši tā, ja vien vari noticēt. "Nu," tu sacīsi, "es patiešām ticu." Tad aizmirsti par to. Tas arī viss. Jautājums ir izšķirts. Saprotat?

²⁹⁸ Esi pacietīgs, ja tev ir pacietība. Ja tev nav, tad tu līmējies nost no šīs Celnēs, saprotiet. Tas sabrucinās visu pārējo, tās vienas lietas dēļ. Tai ir jābūt. Neko tādu nepievieno, jo tas sabrucinās visu tavu celtni, ja tev nav pacietības, ja tev nav tikuma, ko pievienot savai ticībai, kura, kā tu saki, tev ir. Bet, ja tev nav nekādas ticības, bet tu mēģini tai uzlikt tikumu, tad tava ticība sabruks. Saprotat? Jūs sacīsi: "Nu, brītiņu pagaidi. Varbūt tas viss ir kaut kāda kļūda. Varbūt Dievs nemaz nav Dievs. Varbūt nav nekāda Dieva." Redziet, tas visu sašķēls uz pusēm. Saprotat?

²⁹⁹ Taču, ja tev ir neviltota ticība, tad pievieno tai neviltotu tikumu, tad neviltotu atziņu, tad neviltotu atturību, tad neviltotu pacietību. Saprotat? Tu virzies augšup kā nākas. Labi.

³⁰⁰ Piektkārt, pievienojiet dievbijību. Ak vai! Ir jāpievieno dievbijība. Ko tad nozīmē dievbijība? Es meklēju četrās vai piecās vārdnīcās un pat neatradu nekādu izskaidrojumu. Visbeidzot, es biju tur pie brāļa Džefrija, mēs to atradām vienā vārdnīcā. *Dievbijība* nozīmē "būt kā Dievam". Ak vai! Pēc tam, kad tev ir ticība, tikums, atziņa, atturība, pacietība, tad esi līdzīgs Dievam. Ak!

³⁰¹ Tu sacīsi: "Es to nespēju, brāli Branham." O-o, jā, tu spēj.

³⁰² Atļaujiet man šeit uz britiņu vienkārši izlasīt jums dažas Rakstu vietas. Mateja 5:48. Mēs to paņemsim un paskatīsimies, kā tas izklausās, Mateja 5:48, un paskatīsimies, vai jums būtu jābūt līdzīgiem Dievam. Ziniet, Bībelē ir teikts: "Jūs esat dievi." Tā sacīja Jēzus. Kāpēc? Viss tikuma spēks, viss, kas ir Dievā,

atrodas jūsos. Mateja 5:48. "Tāpēc . . ." Jēzus runā par svētības baušļiem.

Tāpēc esiet p-i-l-n-i-g-i (Kas tas ir?), pilnīgi, kā jūsu Tēvs . . . debesīs ir pilnīgs.

³⁰³ No jums tas tiek prasīts tikai tad, kad jūs jau esat uzkāpuši līdz *šai* vietai. No sākuma ir jābūt pievienotām visām šīm lietām. Bet, kad jūs tiekat līdz šejieni, tad Viņš prasa jums būt pilnīgiem, dievbijība, Dieva dēliem un meitām. Tā tas ir. Es tik daudz ko varētu pateikt par šo tēmu!

³⁰⁴ Atvērsim Efeziešiem 4. nodaļu un uzzināsim no turienes, kas vēl Vēstulē Efeziešiem ir teikts par to, par to, kā mums vajadzētu—kā mums vajadzētu rīkoties. Efeziešiem 4. nodaļa, un sāksim no 12. panta. Efeziešiem 4. nodaļa, un sākot no 12. panta. Labi. Ziniet, sāksim no šejienes, no 11. panta.

Un Viņš devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem . . .

³⁰⁵ Vai atceraties, kas bija vakar vakarā? Necentieties ieņemt cita cilvēka amatu. Saprotat?

. . . un citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem . . . un citus par mācītājiem,

³⁰⁶ "lai darītu pilnīgu Dievu"? Vai tad tā ir uzrakstīts? [Sanāksme saka: "Nē."—Tulk.] Lai darītu pilnīgu ko? ["Svētos."]
Kas ir tie svētie? Tie, kas ir izgājuši svēttapšanu. Āmen. Tie, kas sāka, lūk, *šeit*, no lejas.

. . . lai darītu pilnīgus svētos kalpošanas darbam (Jēzus Krisus kalpošanai), lai uzceltu Kristus ķermeni (lai uzceltu, uzbūvētu To, uzceltu), līdz kamēr . . .

Līdz mēs visi sasniegsim vienotību Dieva Dēla ticībā un . . . atziņā, un to pilnīgo cilvēku, pilnīgu pārliecību (ak vai), pilnīgu Kristus auguma mēru.

³⁰⁷ "Pilnība", tam ir vajadzīga dievbijība. Tev ir jāpievieno savai ticībai dievbijība. Redziet, tu sāk *šeit* no lejas, ar tikumu. Pēc tam tu dodies uz atziņu. Pēc tam tu dodies uz atturību. Pēc tam tu dodies uz pacietību. Tagad tu esi nonācis līdz dievbijībai. Dievbijība! Ak vai! Mūsu laiks iet. Paskatīsimies. Taču jūs zināt, ko nozīmē dievbijība. Jūs esat dziedājuši šo dziesmu:

Būt tāds kā Jēzus, būt tāds kā Jēzus,
Uz zemes vēlos es būt kā Viņš;
Un dzīves ceļā, kas Godībā reiz beigsies
Es tikai lūdzu būt tāds kā Viņš.

³⁰⁸ Tā ir dievbijība. Kad Viņam iesita pa vienu vaigu, Viņš pagriezta otru. Kad ar Viņu rupji runāja, Viņš preti neko neteica, Viņš neatcirta atpakaļ. Saprotat? Dievbijīgs, vienmēr meklēja tikai vienu: "Es vienmēr daru to, kas labpatik Tēvam." Redzat? Tieši tā. Vienmēr. Tā ir dievbijība. Saprotat?

309 Pēc tam, kad tu jau esi pārgājis no *šejienes* uz *šejienu*, uz *šejienu*, uz *šejienu*, uz *šejienu*, tagad tu ieej pilnā Dieva dēla augumā. Taču tev ir vajadzīgs *šis* un vēl arī viss *šis*, un tu pat nevari sākt, pirms tu nedabū šo.

310 Lūk, atcerieties melno strazdu ar pāva spalvām. Neaizmirstiet par viņu. Saprotat? Necentieties neko pievienot, līdz patiešām nepiedzimsiet no augšas. Tāpēc ka jūs, tas nedarbosies, un jūs—jūs nevarēsiet to pielietot. Aiziesiet līdz *šejienei* vai, lūk, līdz *šejienei*, tas kaut kur sabruks.

311 Taču, kad, lūk, *šeit* lejā tu kļūsti par istu atdzimušu balodi, tad tu pats neko nepievieno. Tas pievienojas tev, saprotiet, noteikti, ieiedams šeit pilnībā. Labi.

312 Pēc tam, seškārt, pievienosim, Bībele šeit saka, ka pieliksim brāļu mīlestību. . . brāļu laipnību. Lūk, tā ir laba lieta, šeit, sestā, septītā. Labi. Pievienojam brāļu mīlestību. Labi. Kad mēs nonākam līdz *šejienei*, līdz brāļu mīlestībai: ieliec sevi otra vietā tajā situācijā. Lūk, tu sacīsi. . .

313 “Mans brālis pret mani sagrēkoja,” sacīja Pēteris. “Vai man būtu viņam jāpiedod,” viņš sacīja, “septiņas reizes dienā?”

Viņš atbildēja: “Septiņdesmit reiz septiņas reizes.” Redzat?

314 Brāļu mīlestība. Lūk, redziet, ja brālis tev absolūti nepiekrit, neesi ar viņu nepacietīgs. Saprotat? Nē. Saprotat? Esi ar viņu laipns. Tik un tā ej.

315 Nesen kāds sacīja, teica: “Kā gan tu vari ticēt tādā veidā, kā tu tici, un joprojām iet pie Dieva Asamblejām un uz Vieniniekiem, un pie visiem pārējiem?” Pēc tam pieliec, saprotiet, brāļu mīlestību. Saprotat? Saprotat? Cerot, ka kādreiz, saprotiet; pacietīgs ar viņu, saprotiet; Atturīgs, paciešot viņu; atziņa, lai saprastu, kam viņš tic, atcerieties, tas ir viņa sirdi, lūk, kas tas ir; ar tikumu tevī, lai ļautu tam parādīties ar laipnību, lēnprātību pret viņu; ticībā, ka viendien Dievs viņu ievēdis iekšā. Saprotat?

316 Brāļu mīlestība, septītā lieta. Viens, divi, trīs, četri, pieci, seši, septiņi. [Brālis Branhams uzsit pa tāfeli septiņas reizes—Tulk.] Redziet, septītā lieta. Tātad, lūk, tu tuvojies.

317 Tad nākamā lieta, pievieno žēlsirdību, tas ir, mīlestību. Tas ir noslēdzošais akmens. Vienā no šīm dienām draudzē. . .

318 Tagad, lūdzu, lai tas ir zināms uz lentes un lai kur tas nebūtu: to, ko es tagad sacīšu, es nemācu kā mācību. Bet es vienkārši gribu ar Dieva palīdzību jums parādīt to, kas tas patiesībā ir, jo pirmā Bībele, ko sarakstīja Dievs, bija Zodiaks debesis. Tas sākas ar jaunavu. Tas beidzas ar Lauvas zvaigznāju. Un jūs to ieraudzīsiet, kad es pieķēršos tam Sestajam un Septītajam Zimogam, kad tika atvērts tas nākamais Zimogs, tajā vietā Zodiaka zīme bija vēzis, savijušās zivis. Un tieši šajā vēža periodā mēs dzīvojam tagad, tas ir atklājies. Un nākošā lieta,

ko norāva Zimogs, Tas atklāja Lauvas zvaigznāju; Kristus otro Atnākšanu. Pirmo reizi Viņš atnāca pie jaunavas; nākošajā reizē Viņš atnāk, Lauvas zvaigznājs. Es to parādišu caur šiem . . .

319 Lūk, es nezinu, vai šorīt man būs laiks vai nē. Es darišu visu iespējamo, lai parādītu jums, ka šie pakāpieni ir piramidā, pilnīgi precīzi, otrā Bībele, ko uzrakstīja Dievs. To uzrakstīja Ēnohs un ielika to piramidā.

320 Un treškārt, Dievs vienmēr ir pilnīgs trijos, vēl Viņš kļūva par Savu Vārdu.

321 Un tā, lūk, atcerieties, piramidā . . . Man šķiet, ka daudzi no jums, kareivji un pārējie, esat bijuši Ēģiptē. Uz tās piramīdas nav noslēguma akmens. Nekad nav bijis. Ir tāds Skouna akmens, viss kaut kas cits, taču joprojām . . .

322 Ja jums kabatā ir viena dolāra banknote, tad apskatiet šo dolāru, un jūs ieraudzīsiet, ka labajā pusē ir attēlots ērglis ar Amerikas karogu. Un tur ir uzrakstīts "Savienoto Valstu" zīmogs. Otrā pusē ir piramīda ar lielu noslēdzošo akmeni un cilvēka aci. Uz šīs puses ir rakstīts: "Lielais zīmogs." Nu, ja jau šī ir liela valsts, tad kāpēc gan šis zīmogs nevarētu būt šīs valsts personīgais zīmogs? Dievs izdara tā, ka tās lietas liecina, lai kur tu arī neietu.

323 Reiz es runāju ar kādu ārstu, un viņš mani vienkārši apstrīdēja par Dievišķo dziedināšanu. Mēs stāvējām uz ielas. Viņš sacīja: "Mister Branham, jūs tikai jaucat cilvēkiem prātus." Sacīja: "Dziedināšana nāk tikai un vienīgi caur mediķiem."

324 Tā sanāca, ka es pagriezos un ieraudzīju to zīmi uz tās mašīnas, tur bija tā čūska uz mieta. Es sacīju: "Tādā gadījumā būs labāk, ja jūs noņemsiet šo emblēmu no jūsu mašīnas, jo jūsu pašu zīme liecina, ka Dievs ir Dziedinātājs."

325 Īsts ārsts tam tic. Bet tie ir šarlatāni. Tieši tā. Čūska uz mieta! Mozus pacēla augšā čūsku uz mieta. Viņš sacīja: "Es esmu Tas Kungs, kas dziedina visas tavas slimības." Un viņi skatījās uz to čūsku, lai saņemtu Dievišķo dziedināšanu. Tomēr viņi apstrīd to, kaut arī viņu pašu emblēma dod liecību pret viņiem. Ak!

326 Lūk, mūsu valsti runā tādas lietas un uzjautrinās par to, bet pat viņu nauda, viņu valūta liecina, ka visa visuma zīmogs ir Dievs. Vai redzat to aci, kas atrodas tur augšpusē uz viena dolāra banknotes? Tas ir lielais zīmogs.

327 Tas tā arī netika uzlikts piramīdas augšgalā. Cilvēki nevar saprast, kāpēc. Noslēdzošais Akmens tika noraidīts, Galva, Kristus. Taču pienāks diena, kad Tas atnāks.

328 Un tā, šajā celtnē tikums . . . Būvējot šo monumentu, būvējot šo augumu, redziet, tas sākas ar pamata akmeni; ticība, tikums, atziņa, atturība, pacietība, dievbijība, brāļu mīlestība. Kas notiek tagad? Tās gaida noslēdzošo Akmeni, kas ir mīlestība, jo

Dievs ir mīlestība. Un Viņš kontrolē, un Viņš ir katras šīs lietas spēks. Pareizi. Tieši tā.

³²⁹ Tieši *šeit*, tieši *šeit* jūs redzat, man *šeit* starpā, tās visas darbojas, lūk, *šeit*, bet *šeit* ir tādi kā nelieli vilniši. Kas tas ir? *Šeit* nolaižas Svētais Gars, caur Kristu, saprotiet. Svētais Gars! Svētais Gars ir virs visa *ši*, saliedē to visu kopā, būvēdams (ko?) pilnīgu Draudzi, lai Tā tiktu pabeigta ar noslēdzošo Akmeni.

³³⁰ Vēlreiz, kā tas notika? Tas ir izpaudies caur Septiņiem Draudzes Periodiem un septiņiem Draudzes vēstnešiem.

³³¹ Tas sākās, lūk, *šeit*. Kur pirmoreiz tika izveidota Draudze? Kur pirmoreiz tika izveidota vasarsvētku Draudze? To izdarīja svētais Pāvils Efezā, Efezas Draudzes Perioda zvaigzne, Efezā.

³³² Otrais Draudzes periods bija Smirna. "Tikums." Irenejs, varens virs, kurš turējās pie Pāvila Evaņģēlija.

³³³ Nākamais Draudzes periods bija Pergama, kas bija Martins. Martins bija varens virs, kas stāvēja. Pāvils, Irenejs, Martins.

³³⁴ Pēc tam Tiatirā parādījās Kolumba. Vai atceraties? Lūk, lūdzu, tas ir uzzīmēts *šeit*. Kolumba. Pēc Kolumbas. . . Tur sākās Tumšie Viduslaiki.

³³⁵ Pēc tam atnāca Sardas, kas nozīmē *miris*. Luters. Aleluja! Kas pēc tam? Kas nāca pēc Sardas, pēc Lutera?

³³⁶ Pēc tam nāca Filadelfija. "Dievbijība." Veslijs, svētums! "Taisnais ticībā dzivos," sacīja Luters. Svēttapšana caur Vesliju.

³³⁷ Pēc tam atnāca brāļu mīlestība caur Lāodikeju. Un mēs ticam, ka pāri zemei pārtrauksies Elijas otrās parādīšanās pēdējā dienā varenais Vestījums.

³³⁸ Te nu tas ir, Septiņi Draudzes Periodi, septiņi pakāpieni. Dievs būvē Savu Draudzi par Sevi, kā no katra cilvēka individuāli. Godība, Dieva Spēks, nonākdams caur *šo*, saliedējot To kopā. Tādējādi pentakostu ļaudis, kas izgāja no luterāņiem, izgāja no Veslija sekotājiem un pārējiem, nesaprot, par ko tie runā. Redziet, viņi dzivoja, lūk, *šajā* tempļa daļā. Lūk, kāpēc daži cilvēki var pacelties līdz šim te līmenim un nokrist. Taču ir tā nevilgotā daļa, kuri turpina *šo* celtni būvēt tālāk. "Es atjaunošu," saka Tas Kungs.

³³⁹ Vai jūs atceraties *Līgavas Koku*? Vai jūs atceraties svētrunu par *Līgavas Koku*? Viņi To apēda, taču Viņš to apgrieza. Tur izauga konfesiju zariņi; Viņš tos apgrieza. Parādījās vēl viens draudzes, konfesijas zariņš; Viņš to apgrieza. Taču šī Koka serde turpināja augt. "Un vakarā būs vēl Gaisma." Redzat? Lūk, kad atnāk Kristus, Svētais Gars. Tad nonāk Jēzus un noliek Sevi kā Draudzes Galvu, un Viņš augšāmcels *šo* Draudzi, kura ir Viņa Paša Ķermenis. Lūk, *šīs* ir tas Ķermenis.

³⁴⁰ Un Dievs sagaida, ka katrs no mums individuāli augs tādā veidā, kā Viņš ir audzinājis Savu Draudzi. Katru Draudzes periodu, Tā kļūst par vienu lielu Draudzi. Saprotat?

341 No *šiem* biedriem netika prasīts tas, kas tika prasīts no *šiem*. *Šim* netika prasīts tas, kas tika *šim*. Saprotat? Taču tieši tā Viņš cēla Savu Draudzi. Viņš cēla Savu—Savu Draudzi tieši tā, kā Viņš būvē Savus ļaudis. Tātad Pēteris šeit sākumā nosauc septiņas lietas: ticība, tikums (redziet, iet uz augšu), atziņa, atturība, pacietība, dievbijība, brāļu mīlestība, pievienojiet brāļu mīlestību un pēc tam Dieva mīlestību. Svētais Gars, Kristus Svētā Gara personā nonāk pār tevi patiesā Svētā Gara kristībā, un visas šīs īpašības ir aizzimogotas tevī. Tad Dievs dzīvo Telti, sauktā par Celni, dzīvā Telts, dzīvā Dieva mājvieta.

342 Kad cilvēkam piemīt šīs īpašības, tad pār viņu nonāk Svētais Gars. Nav svarīgi, tu vari runāt mēlēs, tu vari atdarināt jebkuru dāvanu, kas ir Dievam. Jūs varat to darīt. Taču, kamēr tevī nav iegājušas, lūk, *šīs* īpašības, tu joprojām neatrodies uz reāla, patiesa ticības pamata. Taču, kad šīs īpašības izaug, un tu tās esi tam pievienojis, tad tu esi dzīvs pieminekļis. Tu esi dzīvs, kustīgs elks.

343 Taču, ziniet, pagāni, viņi zemojas elka, iedomāta dieva priekšā. Un iedomātā veidā viņi tic, ka tas iedomātais dievs viņiem atbild. Tas ir pagānisms. Tas ir katolicisms. Viņi klanās visvisādu svēto un visa kā cita priekšā. Un viņiem ir Svētā Cecīlija, mājas dievs, un ļoti daudzas šādas lietas. Viņi klanās tā priekšā un faktiski tic tam iedomātā veidā. Tā—Tā taču ir līdzība par to patiešām dzīvo Dievu.

344 Taču, kad mēs neiedomājamies, bet zemojamies dzīvā Dieva priekšā, dzīva tikuma, dzīvas atziņas, dzīvas pacietības, dzīvas dievbijības, dzīva Spēka, kas nāk no dzīvā Dieva, priekšā, tad dzīvs cilvēks kļūst par dzīvu tēlu pilnā Dieva augumā. Ko viņš dara? To pašu, ko darija Jēzus; iet pa to pašu ceļu, pa kuru Viņš gāja, darīdams tās pašas lietas, ko darija Viņš. Tāpēc ka tas nav kaut kas iedomāts. Tur ir realitāte, kas to pierāda.

345 Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Vai redzat, kā šīs īpašības, šie celtniecības materiāli sakrīt ar Draudzes vēstnešiem, ar Draudzes periodiem? Lūk, viendien mēs paņemsim katru no šiem vārdiem un tos pamatīgi izskatīsim, un parādīsim, ka tie to apstiprina. Tas viss sakrīt. Neapšaubāmi. Saprotat? Ak vai! Cik tas ir apbrīnojami, saprotiet, kad redzi, kas—kas no tā sanāk.

346 Lūk, šīs ir tas Nams, kurā mājō Dievs: nevis celtne ar lielu zvanu virs tās un ar torņa smaili. Saprotat? “Bet Ķermeni Tu Man esi sagatavojis,” Ķermeni, kurā Dievs var mājōt, kurā Dievs var staigāt, kurā Dievs var redzēt, kurā Dievs var runāt, kurā Dievs var darboties. Āmen! Dzīvs Dieva instruments, Dievs staigā uz divām kājām, tevī. Slava! “Taisnā soļi ir Dieva noteikti,” Dievs staigā tevī. “Jo jūs esat rakstītas vēstules, lasāmas visiem cilvēkiem.” Un, ja tā Dzīvība, kas ir Kristū, ir jūsos, tad jūsos būs redzama tā Dzīvība, kas bija redzama Kristū.

³⁴⁷ Kā es vienmēr esmu sacījis. Ja paņemsiet sulu no persikkoka un, ja vien tas būtu iespējams, pārliesiet to ābelē, tad ābele dos persikus. Protams. Pavisam noteikti dos. Lai vai kādi neizskatītos zari, tajā ir ābeles sula, saprotiet, lai kāds koks tas arī nebūtu. Saprotat? Ja varētu izņemt dzīvību no ābeles, pilnībā to aizvākt un veikt sulas pārļiešanu, un pārsūknēt no persikkoka uz ābeli. Kas tad notiks? Tas vairs nedos persikus. Saprotat? It nemaz. Tas nedos. Tas ir, ja persikkoka dzīvība ieies ābelē, tā vairs nedos ābolus. Tā dos persikus, saprotiet, saprotiet, jo tajā ir tā dzīvība.

³⁴⁸ Nu, paskatieties uz mums, mēs esam ne vairāk kā savvaļas ķirbis, cietpauri, saprotiet, un mēs neesam pilnīgi nekas, jo mēs visi esam miruši grēkā un pārkāpumos. Mēs visi esam tādā stāvoklī. Bet tad mēs varam tā pazemoties, tā atdoties, līdz Dievs paņem Savu pārļiešanas sistēmu, Jēzus Kristus Vārdu, jo “nav neviens cits Vārds zem Debess dots, kurā cilvēks var tikt glābts”, un pārlej Kristus Dzīvību mūsos. Tad mums ir, lūk, *šāda* ticība, ticība, kāda bija Kristum. Un Kristus ticība nebalstījās tajos farizejos vai saduķējos, vai viņu podiņos, katlos un pannās, un to apmazgāšanā. Tā balstījās Dieva Vārdā, āmen, tik ļoti, ka Kristus bija Vārds, Vārds tapa par miesu. Un, kad caur Viņa Spēku mēs saņemam tādu pārļiešanu, ka mēs nomirstam savai personīgajai domāšanai, un mūsu ticība kļūst par neviltotu ticību, aleluja, tad Kristus Dzīvība pārļist mūsos. Mēs kļūstam par dzīvām Dieva radībām, par mājvietu, caur kuru Svētais Gars var sūtīt lejup Savas starojošās svētības, un mēs esam pilnā Kristus augumā.

³⁴⁹ Jēzus sacīja: “Vai tad tas nav rakstīts? Jūs nosodījāt Mani par to, ka Es sacīju: ‘Es esmu Dieva Dēls.’ Vai tad nav rakstīts, ka: ‘Jūs esat dievi?’ Vai tad to nesaka jūsu pašu likums?” Kā Mozus, kā Ēlija, kā tie pravieši, kuri dzīvoja tik ļoti tuvu Dievam, ka Dievs vienkārši pārcēla Sevi viņos. Un viņi runāja; nevis viņi paši, bet Dievs. “Nerūpējieties, ko jūs teiksiet, jo ne jau jūs runāsi. Tas ir Tēvs, kas mājo jūsos, Viņš runā.” Tie vairs nav viņa paša vārdi, jo viņa dzīve, viņš ir miris.

³⁵⁰ Ja cilvēks nomirst, viņam izteicina asinis, viņu iebalzamē. Problēma ir tajā, ka daudzus nemaz nav iebalzamējuši. Ja no cilvēka izteicina asinis, viņam ir beigas. Tad vienīgais, ko var izdarīt, ir ieliet viņā citas asinis; tad viņš atkal dzīvos. Viņa asinis ir iztecinātas.

³⁵¹ Un tagad mēs ielejam Jēzus Kristus Asinis, saprotiet, un tas atnes Jēzus Kristus ticību, Jēzus Kristus tikumu, Jēzus Kristus atziņu, Jēzus Kristus atturību, Jēzus Kristus pacietību, Jēzus Kristus dievbijību, Jēzus Kristus brāļu mīlestību un Dieva mīlestību, kas ir Jēzus Kristus. Viņš ir tā Galva, kas tevi kontrolē. Un tavas pēdas ir pamats, ticība. Āmen! To kontrolē tā Galva, tas...?. . . Te nu tas ir. Lūk, kur ir pilnīgs Dieva cilvēks; kad viņam ir šis iapašības.

352 Turklāt, Dievs attēlo Savu Draudzi kā Līgavu, sievieti. Dievs attēlo Savu Draudzi kā Līgavu. Un, kā Viņš atved katru individu, padarot viņu par Savu dēlu, lai veidotu šo Līgavu, tā Viņš arī Līgavu ir izvedis cauri šiem periodiem [Brālis Branhams septiņas reizes klauvē pa tāfeli—Tulk.], līdz Viņš ievēd šo vienu pabeigto Draudzi, lūk, *šajā*.

353 Manas kājas kustās. Kāpēc? Tāpēc ka to liek darīt mana galva. Lūk, tās nevar kustēties kā manas rokas, jo tās ir manas kājas. Luters nevarēja darīt to, ko darām mēs, to nevar arī metodisti, jo viņi bija kaut kas cits. Saprotat? Kājas kustās, jo tā liek darīt galva. Un galva nekad nesaka: “Nu, kāja, kļūsti par roku. Auss, kļūsti par aci.” Saprotat?

354 Taču katrā periodā Dievs ievietoja šīs lietas Savā Draudzē un iedeva šo paraugu, parādot, ka katram individam pieder šīs, ir šīs īpašības. Un *šīs* Veidojums, kad tas ir pabeigts, ir Dieva Draudze, kas aiziet Aizraušanā. Un *šīs* veidojums, pabeigts, ir Dieva kalps Dieva Draudzē, kurš aiziet Aizraušanā. Slava! Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Te nu tas ir. Te ir pilnīgi viss.

355 *Šeit* atnāca viens vīrs, Pāvils, ielika pamatus. Irenejs sāka ieliet uz tā, lūk, *šo*. Nākošais ielēja *šo*. Nākošais ielēja *šo*. Nākošais, *šo* un *šo*, un *šo*, un tā tālāk, līdz nonāk līdz pēdējam periodam. Taču kas tas ir? Tas ir tas pats Gars.

356 Tas pats gars, kas mani dzīvo, saka: “Rokas, paņemiet to čemodānu.” Tas pats gars saka: “Kājas, speriet soli.” Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

357 Lūk, šīs lietas pārvalda un kontrolē visu tavas būtnes augumu, taču tas nevar būt pilnībā kontrolēts, līdz tam pilnībā nebūs šīs īpašības.

358 Vai jūs kādreiz esat ko tādu dzirdējuši? Lūk, atļaujiet man jums to pateikt. Un patiešām uzmanīgi. . . Ieklausieties tajā ļoti uzmanīgi. Saprotat? Ķēde ir tik stipra, cik stiprs ir tās vājākais posms. Tā tas ir. Tā nav stiprāka par savu vājāko posmu.

359 Nav svarīgi, cik stipri ir uztaisīti, lūk, *šie* vai uztaisīts, lūk, *šīs*; ja tur ir vājš posms, tieši tur tā pārtrūks. Un tā nevar būt stiprāka par to visvājāko posmu. [Brālis Branhams vērsas pie sava zīmējuma uz tāfeles—Tulk.] Un tā, ja jums ir, ja jūs sakāt, ka jums ir *šīs*, *šīs*, *šīs*, bet *šitā* jums nav, tieši tur tā pārtrūks. Ja jums ir *šīs*, bet *ši* jums nav, tad tajā vietā tā pārtrūks. Ja jums ir *šīs*, bet *šitā* nav, tā pārtrūks. Ir *šīs*, bet nav *šitā*, tad tā pārtrūks. *Šīs*, bet nav *šitā*, tad tā pārtrūks. Saprotat? Bet, ja jums nav. . . Jums nevar būt *šīs*, ja jums nav *ši*.

360 Un tā, kad tu pilnībā pakļauj visu savu būtņi, tad Svētais Gars vienkārši lejas caur tevi šajās īpašībās, tad tu esi dzīva telts. Tad cilvēki skatās uz tevi un saka: “Tas ir cilvēks, kurš ir piepildīts ar tikumu, atziņu (viņš tic Vārdam), atturību, pacietību, dievbijību, brāļu mīlestību, pilns ar Svētā Gara mīlestību. Redziet, lūk, tur viņš iet.” Kas tas ir? Tāds augums, uz

kuru neticīgi var paskatīties un pateikt: “Lūk, tas ir kristietis. Lūk, tas ir vīrietis vai sieviete, kas zina, ko viņi runā. Jūs vēl neesat redzējuši labestīgāku, jaukāku, dievbijīgāku cilvēku.” Tu esi apzīmogots. Zimogs ir redzams abās pusēs. Vai nu tu nāc, vai ej, vienmēr ir redzams šis zimogs. Lūk, lūdzu. Saprotat? Kad vīrietim vai sievietei *tas* ir, tad nonāk noslēdzošais Akmens un apzīmogo viņus Dieva Valstībā, kas ir Svētais Gars.

³⁶¹ Tad Vārds, kas atnāk no *Šejienes*, izpauž Sevi caur katru šo veidojumu, redziet, un padara visu šo Veidojumu kopumā par dzīvā Dieva Telti, par staigājošu, dzīvu kristietības paraugu. Šie cilvēki ir tas, kas bija Kristus, jo tur atrodas Viņa Dzīvība. Viņi ir Kristū. Un viņu dzīve ir miris un apslēpta Kristū caur Dievu, un apzīmogota tur ar Svēto Garu. Pirmā Korintiešiem 12. nodaļa. Tā tas ir. Saprotat? Tu sevi atzīsti par mirušu, tad esi dzimis no ticības. Tad tikums un visas šīs pārējās lietas tiek tev pievienotas, līdz tu esi pilnīgs, dzīvs Dieva tēls. Vai tad tas nav brīnišķīgi?

³⁶² Un to Dievs ir darījis arī cauri Septiņiem Draudzes Periodiem, lai parādītu tos septiņus pakāpienus, pa kuriem Viņš ved, būvējot Savus individuus, lai tie būtu pēc Viņa tēla, Viņš visu Draudzi ir izveidojis pēc Sava tēla. Un, kad būs augšāmcelšanās, šis pabeigtais Ķermenis tiks augšāmcelts, lai vienmēr dzīvotu ar Viņu, jo tā ir Līgava. Saprotat? Tāpēc tas ir saistīts ar katru periodu, ar katru atnākušo periodu.

³⁶³ Bet prasības ir pieaugušas, neaizmirstiet. Vai atceraties, ko Pāvils sacīja tur Ebrejiem 11. nodaļā? Atļaujiet man jums kaut ko izlasīt, pirms mēs šeit beigsim, pavisam īsi. Un tad jūs . . . Tas liek justies tā nedaudz dīvaini, kad es . . . vienmēr, kad es to lasu. Es gribu izlasīt Ebrejiem 11, un es sākšu no 32. panta.

Ko vēl, ko vēl lai saku? Jo man pietrūktu laika stāstīt jums par Gideonu . . . par Baraku un . . . Sampsonu un . . . Jeftu . . . Dāvidu . . . un Samuēlu . . . par praviešiem,

kas ar ticību valstis ir uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsoliņumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši,

uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, un pārvarejuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus . . . piespieduši bēgt.

Sievass savus mirušos atguvušas ar augšāmcelšanos. . . citi bija nomocīti, tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu labāku augšāmcelšanos.

³⁶⁴ Lūk, šeit pašā lejā. Redzat? [Brālis Branhamš vēršas pie sava zīmējuma uz tāfeles—Tulk.] Labi.

Bet citi izcietuši pārbaudījumus . . . nežēlīgu izsmieklu . . . pātagu sitienus, jā, pat . . . važas . . . cietumu.

Viņi tika akmeņiem nomētāti, viņi tika sazāģēti gabalos, viņi tika kārdināti, viņi tika nokauti ar . . . zobeniem, viņi staigāja apkārt aitu ādās, kazu ādās; trūkumu ciedzami un spaidīti, un mocīti;

(Viņi, kuru pasaule nav cienīga) . . .

365 Redziet, šeit ir iekavās, jūs to ievērojāt savās Bibelēs.

. . . viņi maldījās pa tuksnešiem un kalniem, un alām, un zemes aizām.

. . . šie visi, lai gan saņēmuši liecību caur ticību . . .

366 Šeit! [Brālis Branhams vēršas pie sava zīmējuma uz tāfeles—Tulk.]

*. . . liecību caur ticību, nesaņēma apsolīto, (Redzat?)
tāpēc ka Dievs mums kaut ko labāku bija paredzējis,
lai viņi bez mums nenasniegtu pilnību.*

367 Vai jūs sapratāt? Šie cilvēki, kuri nomira šeit, ir atkarīgi no mums un gaida mūs. Tāpēc šai Draudzei ir jānonāk līdz pilnībai, lai notiktu augšāmcelsšanās. Un viņi ir zem, dvēsele zem altāra, gaida, kad šī Draudze sasniegs Tās pilnību, kad patiešām atnāks Kristus.

368 Un šī Draudze, saprotiet, kļūst mazāka, ir mazākumā. [Brālis Branhams vēršas pie sava zīmējuma uz tāfeles—Tulk.] Tur gan ir daudz asāks nekā šeit, taču es vienkārši gribēju tur iezīmēt šo krustu, saprotiet. Tas nonāk līdz adatas smailei. Līdz Draudze, kas ir mazākumā, nonāks līdz tādai vietai, kad tā būs tieši tāda pati kalpošana, kāda reiz bija šeit, jo, kad atgriezies šis noslēdzošais Akmens . . .

369 Lūk, šeit ir tāda kā bedrīte, kur tas iegulsies, uz tās istās piramīdas. Tā nav vienkārši augšējā daļa, kas tiek uzlikta augšā. Tam ir neliels atloks, un tam ir tur jāiesēžas, jo tas novada ūdeni.

Un, kad tas atnāks, šai Draudzei ir jābūt pieslīpētai.

370 Visi šie pārējie akmeņi piramidā ir tik nevainojami salikti, ka starp tiem nevar iebāzt par žiletas asmeni, tie sver daudzas tonnas, tur salikti. Kā viņi tos dabūja augšā, viņi nezina. Taču tie tika uzbūvēti.

371 Un šeit augšā, kad atnāks piramīdas augšējā Daļa, pašai piramīdai, Kristus Ķermenim būs jābūt noslīpētam. Nevis vienkārši kaut kāda ticības mācība vai doktrina, vai vēl kaut kas, caur ko mēs esam izgājuši. Tai būs jābūt tik ļoti līdzīgai Kristum, ka tad, kad Viņš atnāks, Viņš un tā kalpošana pilnīgi precīzi savienosies kopā. Saprotat? Tad atnāks Aizraušana, došanās uz Mājām.

372 Paskatieties, kur mēs šobrīd dzivojam, Lāodikejā, kad draudze ir vissliktākajā draudzes periodā, kāds vien ir bijis. Bibelē mēs redzam, ka šis ir vienīgais draudzes periods, kad Dievs atrodas ārpus draudzes, klauszina, cenzdamies atgriezties

pats Savā ēkā. Ticības mācības un konfesijas ir izlikušas Viņu pat ārā no Viņa draudzes. “Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kādam slāpst un viņš atvērs durvis, tad Es atnākšu un turēšu ar viņu mielastu.” Redzat? Lūk, kur tas ir, šajā draudzes periodā. Viņi pakāpeniski stūma Viņu ārā, līdz šeit Viņu izlika pavisam. Viņi negrib, lai viņiem ar To būtu kaut kāds sakars.

³⁷³ Lūk, tagad jūs redzat, kurp mēs dodamies. Lāodikejas draudzes periods beigās ir kļuvis jau tik formāls, ka tas un katolicisms, kurš, lūk, šeit to sašķēla, savienosies un apvienosies vienā lielā draudzē. Līdz ar draudžu federāciju, tas ir tas pats, kas katolicisms.

³⁷⁴ Ir tikai viena atšķirība, ja vien viņi spēs par to vienoties, tas ir vakarēdiena ēšana. Tā ir vienīgā lieta eparhijā, kas—kas—kas attur katolicisma un protestantisma apvienošanās, tā ir vakarēdiena kārtība. Katoļu baznīca saka: “Tas ir tas ķermenis.” Bet protestantu draudze saka: “Tas simbolizē ķermeni.” Katoļi uztaisa no tā misi. Mīse ir tas, ka viņi ēd vakarēdienu, cerot, ka viņiem ir piedots. Protestanti uzņem to ticībā, pateikdamies vakarēdiena laikā Dievam, ka viņiem jau ir piedots. Protestants saka: “Mums ir piedots.” Katolis saka: “Mēs ceram, ka mums ir piedots.” Mīse un vakarēdiens. Viņi sauc to par misi; mēs saucam to par vakarēdienu. Mīse nozīmē cerēt, ka tas tā ir. Vakare diens nozīmē zināt, ka tas tā ir, un pateikties par to Viņam. Saprotat? Un tā ir tā vienīgā lieta, par ko viņi nevar vienoties. Viņi vienosies.

³⁷⁵ Ak, tas izskatās ļoti pievilcīgi. Viņi apvienosies, lai vadītu . . . Viņi—viņi vadīs visu . . . Nu, Bibelē ir teikts: “Un šis zvērs atdeva savu spēku netiklei,” redziet, viņi apvienojās. Saprotat? Viņi šobrīd dara tieši to, kas par viņiem ir teikts Bibelē. Tas jau ir procesā, šajā pat nedēļā. Nav tā, ka man ir kaut kas pret katoļu cilvēkiem vai arī pret protestantiem.

³⁷⁶ Jūs, metodisti un baptisti, un daudzi no pentakostiem, kad jūs draudzes iestājās šajā draudžu federācijā, kad viņi uzbūvēja tur Ņujorkā to lielo draudžu federācijas morgu, tas ir tas pats, kas Apvienoto Nāciju Organizācija un pārējie. Viņi cenšas apvienot kopā visu protestantismu.

³⁷⁷ Lūk, katoļi to visu saprot un grasās atvest to pāvestu Jāni divdesmit trešo vai divdesmit otro, kāds nu viņš tur ir, viņš cenšas klusītēm, neuzkrītoši atvest visu protestantu ticību un katoļu ticību pie vienas ticības, tieši tā, kā par viņiem ir teikts Bibelē. Lūk, lūdzu. Un protestanti uzreiz uzķeras uz tā āķa.

³⁷⁸ Kāpēc? Kāpēc? Tāpēc ka viņiem nav šito lietu. *Atziņa*: “Vārdam ir taisnība.” *Pacietība*: “Tie, kas gaida uz To Kungu.” Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

³⁷⁹ Kā nesen sacīja šis metodistu bīskaps, kad viņi to apstiprināja. Un visi to zina, kas iedvesmoja uz to, lai ieviestu

konkrēta veida lūgšanu draudzē, tas ir, skolā. Un gribēja... Man šķiet, tā bija prezbitēriešu lūgšanu grāmata vai vēl kaut kas, un vecāki iesūdzēja to skolu tiesā, jo viņi nepiekrita tam, ka skolā skaitītu tādu lūgšanu. Un šis metodistu kalpotājs bija gudrs un padzīvojis virs, viņš piecēlās un sacīja: "Tas ir nepareizi." Sacīja: "Tas neatbilst konstitūcijai." Viņš saprata, uz ko tas velk. Viņš sacīja: "Tāpat kā mūsu metodistu baznīcā," sacīja viņš, "mūsu metodistu baznīcā," sacīja, "daudzi no mūsu ļaudīm pastāvīgi runā par Holivudas negodu, bet deviņdesmit pieci procenti tik un tā iet to skatīties."

³⁸⁰ Kas par lietu? Viņiem trūkst lūk, šī. Tieši tā. Viņiem vairs tā nav.

³⁸¹ Nesen es runājos tieši šeit, šajā istabā, ar vienu darbinieku no vienas no lielākajām metodistu draudzēm Folsa pilsētā, vienas no visgarīgākajām metodistu draudzēm Folsa pilsētā. Ir redzams, ka metodistu periods ir pirms mūsu, pentakostu, perioda. Un viņš sacīja: "Sentluisā Misūri štātā pirms kādiem trim vai četriem mēnešiem veica pētījumu un atklāja." Varbūt šis cilvēks šorīt sēž šeit. Nu, viņš ir celtniecības vadītājs, kurš ceļ, remontē mums ēku. Meinstritas metodisti, lūk, no kurienes viņš ir, kur brālis Lams ir viņu gans. Un tā, mēs uzzinājām, ka viņu vidū, manuprāt, septiņdesmit un vēl daži procenti metodistu, saskaņā ar pētījumu, tas pētījums Sentluisā parādīja, ka septiņdesmit ar kaut ko procentu metodistu smēķē, bet sešdesmit astoņi procenti lieto alkoholiskos dzērienus. Metodisti! Un neparasti ir tas, ka tad, kad veica šo pētījumu un uzskaitīja vīriešus un sievietes, izrādījās, ka sieviešu bija septiņdesmit, septiņdesmit ar kaut ko procenti, vīriešu bija apmēram piecdesmit procenti. Tādu sieviešu, kas smēķē un dzer, bija vairāk nekā vīriešu. Sieviešu bija septiņdesmit ar kaut ko procentu, vairāk nekā vīriešu.

³⁸² Bet kā būtu, ja mēs paņemtu Bībeles Mācību par šortu nēsāšanu un apgrieztiem matiem, un tamlīdzīgām lietām, saprotiet, kāda tur dievbijība, sievietes, kas ar vārdiem apliecina dievbijību un svētumu? Kāršu ballītes un viss pārējais, baumo, tenko, nevar savaldīt savu mēli. Ar savu mēli tenko un tenko, un staigā apkārt. Kā ir ar vīriešiem? Kāršu vakari, golfa spēle, staigā tur puskailli, šajā pretīgajā apģērbā kopā ar sievietēm, kuras tur slaistās. Nav nekāds brīnums!

³⁸³ Vai redzat, cik netīru intrigu šorīt sapina par to sludinātāju, cietumu sludinātāju? Tieši tā. Es netīcu, ka tas cilvēks ir tajā vainīgs. Ko tas izdarīja? Tas brālis... Es nevaru atcerēties viņa... [Kāds saka: "Dans Gilberts."—Tulk.] Jā. Dans Gilberts, cietumu sludinātājs. Kad tas cilvēks ieskrēja un nogalināja Danu, lūk, pirms pāris mēnešiem, un tagad tā vīra sieva drīz dzemdēs. Protams, Dans ir miris, tagad nevar veikt asins salīdzināšanu ar bērna asinīm. Viņa saka, ka Dans viņu izvaroja, un ka viņas... "Tas esot Dana bērns." Tādi... Es tam netīcu,

tāpat kā es neticu tam, ka—ka vārnai ir baloža spalvas. Tieši tā. Es domāju, ka tie ir meli. Es ticu, ka Dans Gilberts bija Dieva vīrs. Un es uzskatu, ka tā ir velna intriga.

³⁸⁴ Tāpat kā tie mēģinājumi uzspiest tās lūgšanas. Tas padzīvojušais metodistu—metodistu biskaps bija pietiekoši gudrs, lai to saprastu. Ja viņš būtu, ja kaut ko tādu būtu pieņēmuši, to bija iedvesmojis kāds cits. Tā tas ir.

³⁸⁵ Tieši tāpat kā tā problēma ar segregāciju tur dienvidos, tas pats. Es uzskatu, ka cilvēkiem ir jābūt brīviem. Es uzskatu, ka šī valsts stāv par brīvību. Es nevainoju Kenedija kungu par to, ka viņš aizsūtīja tur karaspēku. Kaut arī es neesmu “jaunās politikas” atbalstītājs un es neesmu demokrāts. Es neesmu republikānis. Es esmu kristietis. Tāpēc es... Taču es kam tādām neticu. Es arī uzskatu, ka melnādainajiem cilvēkiem nevajag pārdot savu pirmdzimtību par kaut ko tādu. Tā bija—tā bija republikāņu partija. Abrahāms Linkolns ar savām asinīm atbrīvoja šos cilvēkus, jo viņš bija dievbijīgs vīrs. Es uzskatu, ka viņiem vismaz vajadzētu pieturēties pie savas partijas, ja viņi vispār balsos.

³⁸⁶ Taču es pateikšu jums vienu lietu: tas puisis nebija tur tikai to, viņu skolu dēļ. Tas puisis ir pilsonis. Viņš ir amerikānis. Tā ir brīvība visiem. Nevajadzētu būt nekādam nozīmei, kāda ir cilvēka ādas krāsa. Mēs visi... “Dievs,” ir teikts, “no viena cilvēka radīja visas asinis, visas tautas.” Mēs visi esam viens. Taču tas puisis, viņš bija kareivis. Viņš ir veterāns. Viņš ciniņās par to, kas ir pareizi. Viņam bija tiesības apmeklēt skolu. Pareizi. Bet viņam bija daudzas skolas, uz kurām viņš varēja iet.

³⁸⁷ Lūk, kas tā par lietu. Ja jūs tajā iedziļināsit, aiz tā visa stāv tās šodienas konfesiju lietas, kas to visu iedvesmo. Kāpēc? Viņi pārvilina šos melnādainos republikāņu vēlētajus pie demokrātiem, un tādā veidā tie pārdod savu pirmdzimtību. Visistākā patiesība. Svētais Gars šeit nav... .

³⁸⁸ “Lai tas, kam ir gudrība.” “Lai tas, kam ir atziņa.” Precīzi. Tieši tāpat kā sevi pārdod šī draudze pašreizējā periodā. Vai tad jūs neredzat, kādi notikumi tuvojas?

³⁸⁹ Man nerūp, ja tas tiek ierakstīts lentē. Te nu tas ir. Hm-hm. Jā. Kas par lietu? Mana vecā māte mēdza teikt: “Atdod velnam viņa nodevas.”

³⁹⁰ Bija viens cilvēks, kurš izdarīja to vienīgo, kas bija prātīgi, tas bija Kastro. Tieši tā. Viņš devās turp. Bet kapitālistiem bija visas cukurniedres un pārējais, kas... tas bija uz zelta standarta, tāpat kā Savienotās Valstis. Ko tad viņš izdarīja? Viņš nopirka visas tās obligācijas. Dabūja naudu, kā vien varēja. Ko viņš izdarīja pēc tam? Viņš viltoja naudu un tad to samainīja. Un sāka no jauna. Tas bija vienīgais, ko varēja izdarīt šī valsts.

³⁹¹ Vai vienrīt jūs dzirdējāt *Life Line*? Nu, ziniet, tas taču ir tas pats, kas zelta obligāciju pārdošana. Obligācijas ir jau uzpirktas.

Un kādu naudu tērē tagadējā valdība? Nodokļu naudu, kuru viņi ievāks pēc četrdesmit gadiem. Ar to ir cauri. Tā bija *Life Line* tieši no Vašingtonas DC, pa visu valsti. Nodokļi, ko viņi tērē un cer nopirkt ārvalstu. . . Nu, viņi tik un tā to iztērē. Vai tad jūs neredzat? Tieši to viņi—viņi izdaris. Saprotat? Kas tas ir? Nu, ja šī valsts izputēs, nekas cits tai neatliek kā izputēt. Vienīgais, ko tā var izdarīt, ir bankrotēt.

³⁹² Lūk, kāda ir vienīgā prātīgā lieta, nomainīt naudu. Taču viņi to nedaris pašreizējās pārvaldes laikā. Romas katoļu baznīcai pieder pasaules zelts. Un tieši to viņi izdaris, pārdosis: “Šie bagātnieki,” un tā tālāk, “no šīs pasaules,” kā ir teikts Bibelē. Ko tad viņi izdaris, pirms viņi zaudēs? “Brauns un Viljamsons Tabakas Kompānija”, tik un tā tās gandrīz visas pieder katoļiem. Un visas tās pārējās lietas, ko tad viņi izdaris? Viņi to pieņems un viņi paņems naudu no Romas, un tad tā pārdos savu pirmdzimtību. Roma to atbalsta. Tieši tā. Viņa to atbalstīs. Un šobrīd viņi pārņem politiku, iegūst vairāk cilvēku, iekļauj tos viņa valdības sastāvā. Paskatieties, ko prasa Kenedija kungs.

³⁹³ Un jūs taču nesen redzējāt: vairs nav nepieciešamības vēlēt. Kāda jēga ir vēlēt? To taču uzrakstīja un publiski pierādīja laikrakstā, bet viņi atsakās kaut ko darīt attiecībā uz to. Kaut arī pierādīja, ka it visur valsti bija uzregulēti aparāti, ka Kenedija kungu ievēlēja ar viltotu balsojumu. Vai tad Bibelē nav teikts, ka viņš atnāks ar viltu? Protams, melīgums. Lūk, es neesmu pret demokrātu partiju, tāpat kā es neesmu pret republikāņu partiju, taču es vienkārši konstatēju faktus no Bibeles. Kāda jēga balsot? Viņi zina, kurš tiks ievēlēts.

³⁹⁴ Kurš no jums atceras televīzijas pārraidi, kur stāvēja divas sievietes? Un viena sacīja: “Es balsošu par misteru. . .” Tas ir, to sacīja protestante: “Es balsošu par misteru Kenediju.”

Viņi pajautāja: “Kāpēc?”

³⁹⁵ Sacīja: “Tāpēc ka es uzskatu, ka viņš ir prātīgāks par misteru Niksonu. Viņš būs labāks prezidents.”

³⁹⁶ Pēc tam viņš sacīja: “Šī sieviete ir katoliete. ‘Par ko balsosiet jūs?’”

³⁹⁷ Viņa atbildēja: “Es esmu katoliete, Romas katoļticīgā, uzticīga katoliete.” Viņa sacīja: “Es balsošu par misteru Niksonu.”

“Kāpēc?”

³⁹⁸ Atbildēja: “Jo es uzskatu, ka Niksona kungs būs labāks prezidents, jo viņam ir vairāk pieredzes tādās lietās. Viņš labāk pazīst komunismu.” Šī sieviete pateica melus.

³⁹⁹ Man ir *Manas*. . . tas, ko sauc *Manas ticības fakti*, svarīgākā no visām katoļu grāmatām, kas ir pārdošanā. Un tur ir rakstīts: “Ja kandidātu sarakstā ir katolis, kas balotējas līdz ar protestantu, ja katolis nobalsos par protestantu, tad viņš tiks

izslēgts no katoļu baznīcas kopienas.” Tā tas ir. “Un, ja uz vienu amatu pretendē divi katoļi, tad ir jāizvēlas tas katolis, kas ir uzticīgāks ‘mātes baznīcai’, un ir jābalso par viņu.”

⁴⁰⁰ Vai redzat šo viltu, ko viņi cenšas darīt? Izlaiž naudu, lai nopirktu. Kāpēc? Viņi cenšas to izputināt. Viņi to dara, un tā ir izputināta. Un ko tas nozīmē? Viņa ir uz zelta standarta. Bet katoļu baznīcai, hierarhijai, pieder pasaules zelts. [Kāds saka: “Simtu sešdesmit astoņi miljardi dolāru—Tulk.] Simtu sešdesmit astoņi miljardi. Lūk, lūdzu. Uzliekat to atkal uz zelta standarta, un jums vienkārši paliek jūsu mājas un pārējais, taču jūs piederat katoļu baznīcai. Šī valsts pieder katoļu baznīcai. Pilnīgi viss šādā veidā ir sagrābts caur viņu naudu. Vai tad Bībelei par to nav pateikts? Lūk, kādu ainu mums attēlo Bībele.

⁴⁰¹ Lūk, ko es gribu pateikt, brāli, šodien. Viņi teiks: “Tas radīs lielisku draudzi. Tas apvienos protestantismu.” Dabīgajām acīm tas izskatās visai labi, bet šīs pasaules zināšanas Dievam ir muļķība.

⁴⁰² “Un labpatika Dievam ar sludināšanas muļķību izglābt pazudušos,” ar Dievišķo kalpošanu, kuru Viņš noteica Savā Draudzē, lai uzceltu Draudzi uz šim garīgajām ipašībām un nevis uz kaut kā, kas ir no šīs zemes.

⁴⁰³ Pēteris sacīja: “Un tādēļ, ka jūs esat izbēguši no tā posta, kas pasaulē ir naudas kāriības dēļ, izklaides un baudu, un ēšanas, un dzeršanas un to kāriību, kas mums ir. Jūs esat no tā izbēguši. Un tagad jūs esat uzbūvēti par dzīvu celtni. Es adresēju to Draudzei,” sacīja viņš. Lūk, lūdzu. Vai jūs to izlasījāt? Vai jūs to sapratāt? Vai jūs to dzirdējāt, kad mēs to lasījām Pētera Otrajā vēstulē? Vienkārši paklausieties, ko viņš šeit saka, cik brīnišķīgi tas šeit ir uzrakstīts, kā viņš—viņš to adresē. Labi. Tagad ieklausieties viņā, kad viņš saka. Labi.

Pēteris, Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas . . . caur mūsu Dieva un Pestītāja Jēzus Kristus taisnīgumu ir dabūjuši to pašu dārgo ticību kā mēs:

. . . miers lai—lai jums ir bagātīgi caur Dieva atziņu un caur Jēzu Kristu mūsu Kungu.

Mums jau—jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visas lietas . . .

⁴⁰⁴ Kurš mantos zemi un visu pārējo? [Kāds saka: “Svētie.”—Tulk.] Protams. “Vajadzīgs . . .” Jā. Labi.

. . . kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai caur Tā atziņu, kas mūs ir aicinājis uz godību, uz godību.

Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus . . . dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta (Ieklausieties tajā.), kas kāriību dēļ ir pasaule.

405 Kāriba pēc naudas, kāriba pēc kaut kā varena, kāriba pēc popularitātes, tas viss ir miris ticīgajam. Mūs tas neuztrauc. Telts vai vasarnīca, kāda tam nozīme; dzīvot vai mirt, grimt vai noslikt? Bet, lūk, kas mani interesē, Dieva Valstība. Vai nu man ir manas mājas, vai nu man ir mana ģimene, vai nu man ir vienalga kas, lai tikai man ir Kristus, mūsu Godības cerība.

406 Uzbūvē mani, ak, Kungs, par Šo. Lai mana Galva ir Kristus, kas darbojas caur mani. Uz mana pamata, uz manas ticības Viņam, lai tikums, atziņa, atturība, pacietība, dievbijība un brāļu mīlestība darbojas mani, ak, Kungs, tāda ir mana lūgšana. Man ir vienalga, dzīvot vai mirt, grimt vai noslikt; konfesija, nav konfesijas; draugs vai nedraugs. Lai Tas darbojas mani, lai Kristus tikums, Viņa atziņa plūst uz āru, lai es būtu spējīgs viņus iemācīt.

407 “Jo Dievs ir devis Draudzē apustuļus, praviešus, mācītājus, ganus un evaņģelistus, viņus visus, lai pilnveidotu un izstrādātu tur visas šīs īpašības, tai Dieva Dēla Atnākšanas pilnībai. Katrs no šiem akmeņiem ir materiāls no šī Viena. Šis ir materiāls no Šī. Katra no šīm īpašībām ir Viņā, un tās list no Viņa, lejup caur šim te. Āmen.

408 Pulkstenis ir divpadsmit. Kā gan tas paskrēja? Āmen. Vai jūs Viņu milat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Vai jūs tam ticat? [“Āmen.”] Paklausies, maziņais.

409 Māsa Kida šorit sacīja: “Brāli Bil, es nezinu, vai es tevi vēl kādreiz satikšu.” Tas mani teju vai nobeidza. Saprotat? Viņa domā, ka viņa noveco, un tā arī ir. Es lūdzu Dievu, lai Viņš dotu viņai un brālim Kidam ilgus gadus.

410 Atļaujiet jums pateikt: mēs nezinām, cik ilgi mēs būsime kopā. Es nezinu, cik ilgi es būšu kopā ar jums. Dievs var pasaukt mani prom no šīs pasaules. Viņš var paaicināt mani uz citu kalpošanas darbalauku. Viņš var pasaukt jūs uz kaut kurieni. Mēs nezinām. Taču, ziniet—ziniet, iegūsim. Lai tikai mēs nepalaizām to visu garām. Paņemsim to.

411 Lūk, tas ir Bibelē. Lūk, viss pārējais ir pēc tā paša parauga. Un, ja vien man būtu tam visam laiks! Vienā dienā to nevar izdarīt. Jūs to zināt. Taču tas savieno pilnīgi visu!

412 Skatieties, kad mēs toreiz pabeidzām ar to vēstījumu, jūs redzējāt, ko Svētais Gars izdarīja tur uz sienas, vai ne? Kurš no jums toreiz bija šeit? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Redzat? Protams! Uzreiz nonāca, uzzīmēja tieši to pašu, tas Tā Kunga eņģelis.

413 Redziet, tā ir taisnība. Nepazaudējiet to. Turieties pie tā, bērniņi. Turieties pie tā. Neaizmirstiet, būvējiet uz jūsu ticības, tikuma, atziņas, pacietības!

414 Lūk, šeit, man šķiet, ka man šeit bija papīra gabals, ja vien es to kaut kur neizmetu, kad sludināju. Re, kur tas ir. Paldies

tev, brāli. Liels tev paldies. Ja gribat to izskatīt, iespējams, šeit būs kaut kas, ko jūs varēsiet . . . Varbūt šis zīmējums ir nedaudz labāks par to, lai jūs varētu kaut ko no tā pārzīmēt. Es vienkārši piespriedīšu to šeit, un jūs, protams, varat to izskatīt un—un pārzīmēt.

415 Un es gribu, lai jūs to paņemtu un izpētītu, un salīdzinātu, bet pēc tam rīkotos saskaņā ar to. Nevis tikai izpētiet un salīdziniet, bet, kad jūs to izdarīsiet, rīkojieties saskaņā ar to. Piemērojiet to katrs patiesi attiecībā uz sevi. Nesakiet: “Nu, man bija patikami to paklausīties.” Man arī. Bet paklausīties un pēc tam pieņemt to, tas ir kas cits. Saprotat? Saprotat? Tas ir kas cits. Saprotat?

416 Ir septiņas īpašības, kas uztaisa Dieva augumu. Ir Septiņi Draudzes Periodi, caur kuriem Dievs izveda Draudzi šajā pozīcijā. Un, lai to izdarītu, Viņam bija septiņi vēstneši. Tur ir septiņi, septiņi, septiņi. Redzat? Septiņi ir—ir Dieva pabeigtības skaitlis, bet trīs ir Dieva pilnības skaitlis. Lūk, šeit ir trīs un septiņi trijnieki. Tāpēc matemātiski, garīgi, caur Vārdu, caur Svētā Gara liecību, tas viss to pilnībā nokomplektē. Izpētīsim to.

417 Tādā gadījumā pievienosim mūsu ticībai šīs lietas, lai mēs varētu izaugt līdz pilnam Kristus augumam; būdami savienoti kopā ar dievbijīgu mīlestību, Dieva bijībā, ar cieņu mūsu sirdis vienam pret otru, ar dziļu respektu vienam pret otru, brāļu un māsu mīlestībā, nekādas vulgaritātes, nekas cits, kā vien Svētā Gara dzīves šķīstība. Saprotat? Dzīvojiet kopā, esiet kristieši. Staigājiet ticībā. Lai Dieva tikuma spēks plūst caur jums; lai ir Dieva atziņa, kad ir jāizšķir pareizais un nepareizais. Kad sātans pasniedz kaut ko, kas nav precīzi pēc Rakstiem, ejiet no tā prom. Tā tas ir.

418 Es iztēlojos, ka tie apustuļi nekad nerikojās, kā mēs. Viņi kaut kur devās, droši vien viņi bija mazrunīgi vīri, kamēr nenostājās aiz kanceles. Viņi gāja un viņi darija, kas viņiem bija jādara, un devās prom. Tieši tā. Viņiem bija spēks. Viņiem bija tikums. Viņi ne ar vienu nestrīdējās. Viņi zināja, uz kā stāv. Tas arī viss. Viņi zināja, kam viņi ticēja. Viņi pastāvīgi staigāja Garā. Darija tikai . . .

419 Tieši tā, kā es nesen sacīju. Viens neliels mājiens, nekas vairāk Dievam nebija jādara, tad viņus vairs nekas nevarēja apturēt. Viņi nešaubījās un neiedzīlīnājās, neprātoja un neuztraucās, kā mēs, vai viņiem būtu jādara *tas* vai *šitas*. Viņi gāja un katrā ziņā to darija. Tikai viens mājiens no Dieva, ar to uzreiz pietika. Kāpēc? Kā gan viņi varēja zināt, ka tas mājiens ir no Dieva? Viņiem bija visas tās īpašības, visas šīs prasmes. Un, kad mazākais mājiens no Dieva pilnībā atbilda visam *šim* un Viņa Vārdam. Tad viņi zināja, ka tas bija

Dieva Vārds, un viņi nekavējoties gāja. Viņi vairs ne par ko neuztraucās. Kad Dievs runāja, viņi gāja. Mēs sakām. . .

420 Dievs mums saka, bet mēs pateiksim: “Nu ko, mēs sāksim. Redzēsim, vai mēs varēsim dzīvot tādu Dzīvi.” Negaidot kāds tevi sarūgtina. Nu, protams, tas ir velns.

421 Kaut jūs būtu redzējuši, kā viņš šorīt centās, lai es netiktu uz šo sanāksmi. Jums ko tādu būtu jāpiedzīvo! Esi žēlīgs! Man ir jācinās katru reizi, kad es tikai ieminos par sanāksmi. Un, ja es grasos aizlūgt par slimajiem un kāds mirst un nav glābts, tad desmit minūšu laikā būs trīsdesmit zvani, ja vien tik daudz pagūs, lai mani no tā atturētu. “Ak, Brāli Branham, tev ir jāizdara, lūk, *to*.” Bet uz spēles taču ir dvēsele. Protams. Jā.

422 Reiz vakarā mani paaicināja uz kādu vietu. Viens jauns cilvēks, pirms pāris gadiem es runāju ar viņu šeit, kā jūs to saucat, supermārkētā. Viņš kļuva par alkoholiķi. Es to pusi zināju, patiešām jauks puisis, taču viņš bija grēcinieks. Un tā, pazvanīja viņa māte. Manuprāt, viņa pāris reizes zvanija Dokam. Es. . . Pazvanīja un viņi sazvanīja Billiju un—un visbeidzot to paziņoja man. Un, kad es to uzzināju, goda vārds, man nekad dzīvē nav bijis tik lielas cīņas, lai tiktu pie tā zēna.

423 Un, kad es tur nokļuvu, tas nabags mani vairs neatpazīna. Tur nu viņš bija, viņš tur gulēja, bez apziņas, nesakarīgs. Viņa tēvs centās viņu glaudīt, sacīdams: “Miļumiņ.” Un tas virs ir piecdesmit, apmēram piecdesmit vienu gadu vecs. Un sacīja: “Miļumiņ,” *šādi* un, “guli mierīgi.” Bet tas centās piecelties. Viņa rociņas bija, lūk, *šitiek* tievas. Tam zēnam bija tik daudz vēža, ka viņš viss bija viens vienīgs vēzis. Visiem viņa ķermeņa orgāniem bija vēzis. Pat viņa asinis bija vēzis, pilnīgi viss. Un te nu viņš bija, centās piecelties, atkal un atkal.

424 Es paņēmu viņa roku, es sacīju: “Vudrov, Vudrov, tas ir brālis Branhams.”

425 Viņa tētis sacīja: “Vai tad tu nepazīsti? Tas ir brālis Bils. Vudrov, tas ir brālis Bils.”

Tas sacīja: “Ā-ā. M-m. Ā-ā-ā.” *Tādā* veidā.

426 Un viņa tētis paskatījās un sacīja: “Billij, tu esi atnācis nedaudz par vēlu.”

Es sacīju: “Nekad nav par vēlu. Viņš ir šeit.” Man bija cīņa.

427 Un vēl tur stāvēja citi puisi, vēl daži puisi, grēcinieki, daži no viņa radiniekiem. Es sacīju: “Vai jūs to redzat, puisi, gatavojieties, tāpēc ka arī jums pienāks tāds brīdis. Jūs noteikti gaida tas pats. Saprotat? Varbūt tas—tas nebūs vēzis. Varbūt jums būs kaut kas cits, mirsiet tur uz šosejas no asins zuduma vai vēl kaut kā. Jums no tā neizbēgt.” Mēs ar viņiem sarunājāmies.

428 Es gaidīju, lai redzētu, ko pateiks Gars. Gaidīju. Tad negaidot es sajutu šo nelielo mājienu: “Uzliec viņam rokas.”

429 Es pienācu, sacīju: “Nolieciet visi galvas.” Viņi visi nolieca galvas, divi vai trīs jauni puisi.

430 Es uzliku viņam savas rokas. Es sacīju: “Kungs Dievs, dāvā šim puisim apziņu, lai viņš zinātu, ko viņš dara, pirms viņam būs ar to jāsatiekas. Viņš mirst. Šis ļaunais gars ir viņu saistījis, un viņš mirst. Viņš ir nodzēries līdz nāvei, un, lūk, viņš ir tādā stāvoklī. Es lūdzu, lai Tu esi viņam žēlīgs.” Un, kad es par viņu palūdzu, nākamajā ritā viņš jau sēdēja un sarunājās ar savu tēti.

431 Bastijs Rodžers, kas... Nesen viņi paaicināja mani šurp uz slimnīcu. Es tur biju tai dienā pēc tam, kad biju sludinājis tur Miltaunā, kur bija dziedināta mazā Džordžija Kārtere. Jūs visi to atceraties. Un tur brālis Smits, metodistu sludinātājs, pateica: “Ja kāds kristīsies Jēzus Kristus Vārdā, lai viņš vācas prom no manas telts,” tādā veidā. Tur Totenfordā, noturēja tur sapulci. Un, ak, nosodīja mani par visu, ko vien var iedomāties. Es neteicu ne vārda, es tikai turpināju. Man bija rikojums. Tas Kungs parādīja man viziju. Tur bija jēriņš, sapinies kaut kur mežonīgās vietās. Jūs visi atceraties to viziju, jūs visi. Es domāju, ka jūs atceraties. Vai jūs to atceraties? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Protams. Labi. Tad es gāju cauri tiem brikšņiem, viņu meklēdams.

432 Es devos uz Totenfordu. Brālis Raitis zina. Mēs tur devāmies, nezinājām, ko darīt. Es par desmit centiem nopirku ziepju kastī, uz kuras stāvēt. Es grāsijos tur ierasties, nostāties tur un sludināt uz tās kastes. Viņš pateica, ka viņš dosies tur uz pakalnu, lai nokārtotu kaut kādu darijumu. Es devos viņam līdzī. Tur bija liela, sena baptistu baznīca, tukša. Tas Kungs man sacīja: “Apstājies šeit.”

433 Es sacīju: “Izlaid mani šeit, brāli Rait.” Es palīku. Viņš devās tālāk augšup un atgriezās.

434 Es tur pienācu un nevarēju atvērt durvis. Es sacīju: “Kungs, ja tas ir no Tevis un ja Tu gribi, lai es ieeju baznīcā, tad atver man durvis.” Es tur apsēdos un aizdomājos.

435 Es izdzirdēju, ka kāds nāca; pienāca viens cilvēks un sacīja: “Sveicināti! Paklausieties,” sacīja, “vai tu gribi ieiet baznīcā?”

Es atbildēju: “Tieši tā.”

Viņš sacīja: “Man šeit ir atslēgas.”

436 Es sāku sapulci. Pirmajā nedēļā gandrīz nekā. Pirmajā vakarā mana sanāksme bija brālis Raitis un viņa ģimene. Tad negaidot nedēļas beigās viņiem pat pagalmā teju vairs nebija vietas kur stāvēt. Tas jērs vēl joprojām nebija uzradies. Tajā laikā glābšanu saņēma brālis Hols, kurš tagad tur ir visu viņu gans. Es nekādi nevarēju atrast to jēriņu. Pēc kāda laiciņa, tur no Kristus draudzes, tur pie pakalna, tā meitenīte nebija kustējusies deviņus gadus un astoņus mēnešus, viņa gulēja tur. Tā bija viņa. Jūs visi zināt to stāstu. Tieši tā.

⁴³⁷ Tajā pēcpusdienā, kad tur stāvēja Bastijs Rodžers, liels, dūšīgs veterāns. . . Es tur iznācu. Un tur stāvēja braļa Smita sanāksme, lai par mani pasmietos, lai par mani uzjautrinātos, ka es kristu Jēzus Vārdā. Es iegāju duļķainajos Totenfordas ūdeņos, kur viņiem bija. . . [Pārtraukums lentas ierakstā—Tulk.] . . tur augstāk uz to upīti, un trokšņoja, cik skaļi vien iespējams. Kopā ar mani iegāja pāris diakoni.

⁴³⁸ Es sacīju: “Es šodien stāvu šeit kā Dieva Svēto Rakstu pārstāvis.” Es sacīju: “Es lasu šeit Bibelē, kur Pēteris sacīja: ‘Atgriezieties no grēkiem, ikviens liecieties kristīties Jēzus Kristu Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu.’” Es pagriezos, atdevu Grāmatu vienam no diakoniem.

⁴³⁹ Es tur iznācu un sacīju: “Tas ir domāts ikvienam, kas vēlas un kas nožēlo savu grēku.” Es iegāju tur ūdeni. Es sacīju: “Man šķiet, ka tagad eņģeļi sēž uz katra zariņa, vērodami.” Ak vai! Aptuveni tajā brīdī, kad es biju kristījies kādus divus vai trīs, visa viņa sanāksme, tās sievietes smalkajās zīda kleitās metās ūdenī, klieodzot pilnā balsī. Es kristīju Jēzus Kristus Vārdā visu viņa sanāksmi. Jūs to zināt. Man ir tā fotogrāfija. Tā nu tas bija.

⁴⁴⁰ Kas tas bija? Pievienot savam tikumam. Saprotat? Lieciet to mierā. Dievs zina, kā to izdarīt. Dievs zina, kā tās lietas istenot. Lai cilvēki runā, ko vien grib. Tam nav nekādas nozīmes. Vienkārši ejiet uz priekšu.

⁴⁴¹ Tur stāvēja Bastijs Rodžers; kad viņš to redzēja, viņš sacīja: “Tādā gadījumā es ticu tam no visas sirds.” Un arī viņš iegāja ūdenī ar savām labajām drēbēm un tika kristīts Jēzus Kristus Vārdā.

⁴⁴² Pirms kādiem trim vai četriem gadiem mani paaicināja šeit uz slimnīcu Ņūolbani. Tur nu viņš bija, mira no vēža, bija viss saēsts. Ārsti pateica, ka viņš nodzīvos tikai līdz ritam. Sacīja: “Viņš mirst.” Sacīja: “Brauc nekavējoties.”

⁴⁴³ Es atnācu uz palātu; kad es tur iegāju, vienkārši stāvēju tur un lūdzos. Viņš sacīja: “Billij, tur tajā stūrī riņķo varavīksne.”

⁴⁴⁴ Un es pagriezos, lai paskatītos. Es sacīju: “Bastij, tā ir derība. Tu nemirsi. Tevi izglābj Asins derība.”

⁴⁴⁵ Es uzliku viņam roku, sacīju: “Kungs Dievs, šī vizija taču apstiprina, ka Tu esi šeit. Tava derība ir tajā, ka: ‘Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.’” Es uzliku viņam rokas, un viņš uzreiz izveseļojās. Viņu aizsūtīja mājās.

⁴⁴⁶ Un kādus četrus vai piecus gadus, apmēram četrus gadus zvejoja it visur pa upi un darija visu ko tādu. Bet tur, kur bija bijis vēzis ap kuņģa barības vadu, tur bija izveidojies sacietējums, tāds liels, ciets saaugums. Ārsti, tās slimnīcas veterāni, pateica viņam, ka ir tāda ārstēšana ar kobaltu, kas varētu to izstaipīt, lai barība tur ietu cauri brīvāk. Viņam bija ļoti grūti ēst lielāku daudzumu ēdiena, viņam bija jāēd ļoti lēnām.

Viņš aizbrauca, lai viņam to izdarītu. Es nezināju, ka viņš bija tur.

447 Taču, kad viņam uztaisīja operāciju, izrādījās, ka viņam no tā sākās krampji, un viņam bija trieka. Viņam paralizēja visu šo pusi. Un viņš varēja raudāt tikai ar vienu pusi. Un viņš paņēma zīmuli, lūk *šādi*, un sāka: “Uh, uh, uh.” Un *šādi* kratoties viņš centās uzrakstīt ar veselo roku. Viņa kreisā puse bija paralizēta. Un viņš rakstīja ar roku: “Jēzus glābj, 1900 un kādā tur gadā.” Viņi nevarēja to saprast.

448 Un tā, kad viņa sieva pateica: “Brāli Branham, es nesaprotu, ko viņš grib ar to pateikt.”

449 Es sacīju: “Rodžera kundze, viņš grib pateikt, ka 1900 kādā tur gadā viņš tika glābts un kristījās tur Jēzus Vārdā. Tagad tas ir atnesis augļus. Viņam nav bailes mirt.”

450 Es sacīju: “Kungs Dievs, pasaudzē viņa dzīvību. Es lūdzu to Jēzus Vārdā, lai Tu saglabā viņa dzīvību.” Uzliku viņam savas rokas. Paralize aizgāja. Konvulsijas beidzās. Un viņš piecēlās gultā. Un tagad viņš ir uz kājām, liecina.

451 Pievienojiet savai ticībai tikumu; pievienojiet savam tikumam atziņu, savai atziņai atturību; savai atturībai pacietību; savai pacietībai dievbijību; savai dievbijībai brāļu mīlestību, savai brāļu mīlestībai Svēto Garu, un atnāks Kristus. Tāpēc ka tieši zem Viņa. . . Svētais Gars ir Jēzus Kristus Gars Draudzē, lai izpaustu šīs ipašības. Ak vai!

Lūk, lūdzu, piecpadsmit pāri divpadsmitiem.

Viņu milu. . . Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja,

Lūk, *šeit* pašā lejā, kad tu vēl nebiji nekas.

Un glā-. . . (ko Viņš izdarīja?) man Golgātā
Viņš nopirka.

Kā es varu būt *šis* te? Jo Viņš mani milēja vispirms.

Viņu milu es, Viņu milu es,
Jo Viņš pirmais mani milēja. . . (Lūk, kāds ir
iemesls.)

Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.

452 Šorīt es no visas sirds apsolu Viņam, ka ar Viņa palīdzību un caur Viņa žēlastību, es lūdzu, lai es ik dienas bez apstājas tiektos, līdz es jutišu, ka katra no šīm prasībām plūst šajā manā vienkāršajā augumā, līdz es varešu būt dzīvā Kristus izpausme. Jo Viņš kļūva par grēku kā es, lai es varētu kļūt. . . palikt par Dieva taisnīgumu kā Viņš. “Viņš ieņēma manu vietu; Kungs, ļauj man tagad ieņemt Viņa vietu.” Tāpēc ka tieši šī mērķa dēļ Viņš nomira. Cik daudzi apsolis tieši to pašu caur Dieva žēlastību?

[Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Nolieksim savas galvas un pacelsim augšup savas rokas.

Es . . .

⁴⁵³ Es apsolu to, Kungs, šī draudze to apsola, “Pilnīgs Jēzus Kristus augums!”

Jo Viņš pirmais mani milēja
Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.

62-1014M Pilnīga cilvēka augums
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

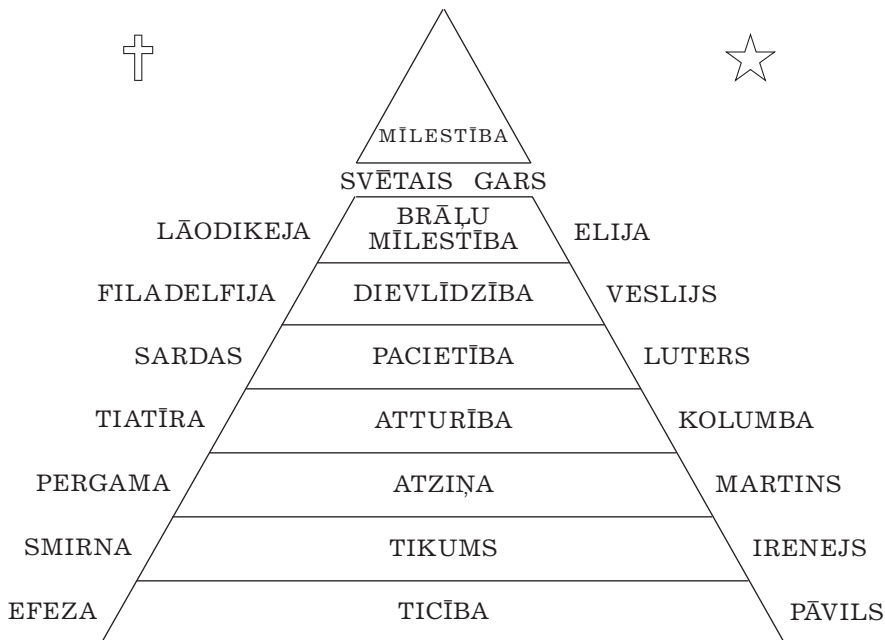
VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

PILNĪGA CILVĒKA AUGUMS

DRAUDZES
PERIODI

JĒZUS

VĒSTNEŠI

OTRĀ PĒTERA 1:1-8, APUSTUĻU DARBI 7:44-49

EBREJIEM 10:5, MATEJA 5:48

EFEZIEŠIEM 4:11-15, EBREJIEM 11:32-40

Ši ir kopija no tā zīmējuma, kuru brālis Branhamš uzzīmēja uz savas tāfeles un uz kuru viņš atsaucas viscaur šajā Vēstījumā.

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org